

*O iubire
imposibilă*

volumul 1

MARY JO
PUTNEY

Mary Jo Putney

O iubire imposibila

Traducere din limba engleză
Ecaterina Râmboi

Editura: Litera 2012

One Perfect Rose
Mary Jo Putney
Copyright © 1997 Mary Jo Putney

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90, 031 425 16 19, 0752 548 372;
e-mail: comenzilitera.ro

Ne puteți vizita pe www.litera.ro

Copyright © 2012 Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Carmen David
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarț

*Pentru Pat Rice: prieten, aliat și partener de
conspirații*

*Încă din copilărie cred că viața are
un sens, o direcție și o valoare; că
nici o suferință nu e în van, că
fiecare picătură de sânge și fiecare
lacrimă contează și că taina lumii
se regăsește în Deus Caritas est –
„**Dumnezeu este iubire**” – a
Sfântului Ioan.*

François Mauriac

Prolog

Londra, 1794

Tăcută ca un șoricel, fetița stătea pe alee cu privirea ațintită asupra cuplului de tineri care se plimbau pe strada sărăcăcioasă dinspre port. Hainele curate și râsetele lor îi distingeau de restul locuitorilor din cartier.

Cei doi mâncau plăcinte cu carne. Fetița adulmecă pofticioasă mireasma îmbietoare.

Domnul înalt făcu un gest brusc cu mâna în care ținea plăcinta, și o bucată mare căzu pe strada murdară. Însă el nu păru să observe.

Cu acea răbdare pe care ți-o dă teama, copila îi așteptă pe cei doi să se îndepărteze suficient. Nu riscă însă să aștepte prea mult, întrucât exista posibilitatea ca un câine sau un șobolan să-i fure plăcinta. Când consideră că era în siguranță, țâșni ca din pușcă, înhăță bucata de plăcintă și o îndesă în gură. Era caldă încă și i se păru cea mai bună mâncare pe care o gustase vreodată.

Apoi doamna aruncă o privire în urmă. Copila îngheță pe loc, sperând să nu fi fost observată. Învățase repede că e mai bine să nu fii văzut. Băieții Răi aruncau cu pietre după ea, și mai era și Bărbatul Rău care o ademenise la el cu un cârnat și o luase în

brațe, apoi începuse să o pipăie cu mâini fierbinți. Voia s-o mănânce – se gândise ea –, dar îi dăduse drumul repede când îl mușcase de limbă.

Bărbatul fugise după ea, strigându-i tot felul de cuvinte urâte, până când ea reușise să se strecoare pe sub un gard dărăpănat și să se ascundă într-un morman de gunoi. Acolo mâncase cârnatul, și de atunci se păzise de Bărbatul Rău și de toți bărbații care aveau privirea aceea ciudată.

Doamna cea drăguță, cu părul negru, ridică din sprânceană și spuse zâmbind:

— Avem un mic vagabond pe urmele noastre, Thomas.

Deși zâmbetul femeii era blând, copilul începuse să bată în retragere, către alee.

Doamna îngenunche, astfel încât ochii ei albaștri erau la același nivel cu cei ai copilei.

— Nu trebuie să fugi, draga mea. Putem să o împărțim, e destulă.

Și-i întinse ademenitor ce mai rămăsese din plăcinta ei.

Copila ezită, amintindu-și de Bărbatul Rău, care o ademenise tot cu mâncare. Dar acum era vorba de o doamnă, iar plăcinta mirosea atât de *bine!*

Înaintă și înșfăcă bucata de plăcintă din mâna doamnei. Făcu apoi câțiva pași înapoi, urmărindu-i prevăzătoare cu privirea pe binefăcătorii ei.

— Sărăcuța, zise bărbatul pe nume Thomas, cu o voce gravă care răsună pe întreaga stradă. Părinții ei ar trebui biciuiți că o lasă să hoinărească pe străzi astfel.

— Puștoaica asta nu are părinți. Trăiește singură pe străzile din jur de câteva luni, se auzi din întuneric o voce răgușită.

Copila recunoscu vocea bătrânei cărunte care-și petrecea zilele veghind neștiută în pragul unei uși, cu o pipă de lut în gura-i lipsită de dinți. Femeia îi dăduse odată ceva de mâncare și nu aruncase cu pietre după ea. Fetița era în siguranță.

Doamna drăguță se încruntă.

— Copila a fost abandonată?

— E orfană, mai bine zis, spuse bătrâna, ridicând din umeri. Am auzit că a venit pe un vapor, cu o femeie care s-a prăbușit în mijlocul cheiului de îndată ce au ancorat, și a murit. Un paznic a încercat să prindă copilul ca să-l poată trimite la orfelinat, dar puștoaica s-a ascuns. De atunci umblă pe-aici, scotocind după hrană asemenea unui pescăruș.

Doamna cea drăguță păru îngrozită:

— Dar, Thomas, nu o putem lăsa aici, e doar un copil, nu pare să aibă mai mult de trei ani.

— Maria, nu putem s-o luăm cu noi ca pe un pisoi, spuse domnul, în timp ce scruta gânditor fața copilei.

— De ce nu? Nu pare să o vrea nimeni. Trebuie că bunul Dumnezeu ne-a călăuzit pașii spre această stradă, ca să o găsim. Încă nu avem copiii noștri, deși Dumnezeu știe că am tot încercat. Doamna cea drăguță se întristă preț de o clipă. Apoi se întoarse spre copil și îi întinse încet mâna. Haide, drăguțo, vino aici! Nu o să-ți facem nici un rău.

Copila ezită. Învățase pe pielea ei că trebuie să fie precaută, dar Maria îi amintea de o altă doamnă, din viața pe care o avusese înainte de aceasta cu foame, și haine zdrențuite, și străzi murdare. Cea de dinainte... dinainte...

Mintea îi călători departe, încercând în zadar să dea un nume lucrurilor neștiute. Privi în ochii albaștri și văzu blândețe.

Blândește și încă ceva. O promisiune?

Copila începu să înainteze, plimbându-și neîncetat privirea de la el la ea și înapoi. Dacă el s-ar fi mișcat, fetița ar fi fugit, pentru că bărbații nu reprezentau întotdeauna siguranță; dar bărbatul rămase perfect nemișcat. Ochii lui erau la fel de albaștri și de blânzi ca ai soției sale.

Când copilul ajunsese în apropierea ei, doamna o mângâie pe căpșor, spunând:

— Ai părul blond, nu? Nu mi-am dat seama, pentru că era murdar. Se potrivește foarte bine cu ochii tăi mari, căprui. Ți-ar plăcea să ai o mămică și un tătic nou, draga mea?

Mamă. Tată. Cuvintele veneau dintr-un trecut îndepărtat, prețios. Copila puse în balanță pericolul și dorința ei disperată. Deodată, speranța învinse teama. Copila făcu ultimii pași alergând și se aruncă în brațele doamnei.

Maria o ridică și o îmbrățișă. Brațele ei erau moi și calde, ca ale doamnei din trecut. Moi, calde și *sigure*.

— Nu-ți face griji, draga mea, șopti ea, poate că după anumite standarde eu și Thomas nu suntem respectabili, dar nu vei duce niciodată lipsă de mâncare și de dragoste.

Copila se miră să vadă lacrimi în ochii albaștri ai doamnei atunci când aceasta îi aruncă o privire soțului ei, spunând:

— Nu te uita la mine așa, potlogar irlandez ce ești. Și tu ai o inimă la fel de slabă ca a mea.

— Nu inima noastră e slabă, ci mintea, spuse Thomas confuz, dar ai dreptate. Nu o putem lăsa aici și cu cât are parte mai repede de o baie bună, cu atât mai bine.

Luă mâna copilului în mâna lui mare și caldă, cu un gest hotărât.

— Cum te cheamă, drăguțo?

Intimidată de atenția acordată, copila își lipi fața de gâtul doamnei. Mirosea a curat și a dulce, ca mireasma florilor după ploaie.

— Bănuiesc că va trebui să-i dăm noi un nume.

Maria o mângâie cu tandrețe pe spate.

— Drăguță ca un trandafir și atât de curajoasă! Închipuie-ți, să supraviețuiască trăind pe străzi săptămâni întregi, deși e doar o mână de om.

— Să-i spunem Rosalind atunci, după cea mai curajoasă eroină, sugeră Thomas, strângând ușor mâna copilului. E ziua ta norocoasă, micuț trandafir!

— Nu, Thomas, noi suntem norocoși, spuse Maria, sărutând tâmpla copilei.

capitolul 1

Ashburton Abbey, 1818

— *Boală incurabilă.*

Cuvintele doctorului rămaseră suspendate în aer, reci și letale ca un scorpion. Stephen Edward Kenyon, cel de-al cincilea duce de Ashburton, al șaptelea marchiz de Benfield și deținătorul a cel puțin șase alte astfel de titluri mult prea neînsemnate pentru a fi menționate, se opri în loc în timp ce-și îmbrăca din nou cămașa, după consultație. Își repetă în minte fraza, ca și când, dacă ar fi analizat-o pe îndelete, ar fi căpătat alt înțeles.

Boală incurabilă. Știuse că era ceva în neregulă, dar nu se așteptase la... asta. Probabil că doctorul făcea o greșeală. Ce-i drept, în ultimele săptămâni, durerea de stomac ajunsese de la

un ușor disconfort la adevărate crize agonizante. Dar, desigur, asta nu însemna decât o ulcerăție – dureroasă, însă nu ceva care să-i pună viața în primejdie.

Satisfăcut de îndemânarea cu care își controla expresia feței, reîncepu să-și încheie cămașa.

— E o declarație foarte tranșantă pentru un medic. Credeam că dumneavoastră și colegii preferați să evitați previziunile triste.

— Înălțimea Voastră, sunteți cunoscut drept un om care apreciază sinceritatea. Meticulos, doctorul George Blackmer se concentrează să-și pună instrumentele la loc în trusa medicală. M-am gândit că nu v-aș face nici o favoare ascunzându-vă adevărul. Un bărbat cu poziția dumneavoastră are nevoie de timp pentru a... pentru a-și pune treburile la punct.

Stephen își dădu seama șocat că doctorul vorbea cât se poate de serios.

— Sunt convins că nu va fi nevoie. În afara unor dureri de stomac din când în când, mă simt bine.

— Am fost îngrijorat de starea dumneavoastră încă de când au început durerile, dar am sperat că suspiciunile mele inițiale nu se vor adeveri. Totuși, nu mai putem nega realitatea. Doctorul își ridică privirea, iar ochii lui de un verde-cenușiu dădură semne de îngrijorare. Suferiți de o tumefiere a stomacului și a ficatului, de aceeași boală ca paznicul de pe domeniul dumneavoastră de vânătoare, domnul Nixon.

Încă o lovitură. În doar câteva luni, Nixon se transformase dintr-un om vesel, care umbla fără teamă pe tot felul de coclauri, într-un spectru, chircit de durere. Iar moartea lui fusese foarte grea.

Neputând să se privească în oglindă, Stephen își făcu nodul de la eșarfă pe pipăite, executând mecanic mișcărilor obișnuite.

— Nu există tratament?

— Din păcate, nu.

Stephen își îmbracă haina de un albastru-închis și netezi cutele de pe mâneci.

— Cât de precis este acest interval estimat de dumneavoastră, de șase luni?

Blackmer ezită.

— Este greu de prezis evoluția unei boli. Aș zice că mai aveți cel puțin trei luni, dar șase luni este o predicție... optimistă.

Cu alte cuvinte, dacă diagnosticul doctorului era corect, de Crăciun Stephen ar trebui să fie deja mort. Probabil, chiar cu mult mai devreme.

Dar dacă Blackmer se înșela? Cu siguranță că era posibil, însă omul era un medic respectat și conștiincios. Un copil găsit, crescut pe banii parohiei, se dovedise a fi atât de talentat încât ducele cel bătrân, tatăl lui Stephen, îl trimisese să studieze medicina. În schimb, Blackmer se ocupase de familia Kenyon cu cea mai mare grijă. Era puțin probabil să fi pronunțat această condamnare la moarte a fiului fostului său protector fără să fie absolut sigur.

Stephen își forță mintea amorțită să se gândească la alte întrebări pe care să le pună.

— Să iau în continuare pastilele pe care mi le-ați prescris la ultima vizită sau nu mai are nici un rost?

— Luați-le în continuare. De fapt, am mai adus.

Blackmer caută în trusă și scoase un borcănel cu dop de plută.

— În esență, este opiu pentru a reduce durerea și niște ierburi

pentru purificarea sângelui. Luați cel puțin una pe zi. Sau mai multe, în caz de nevoie.

Ca-ntotdeauna, manierele erau un refugiu convenabil.

— Mulțumesc, doctore Blackmer, apreciez sinceritatea dumneavoastră, spuse politicos Stephen, luând borcănelul.

— Nu toți colegii mei ar fi de acord, dar eu consider că atunci când sfârșitul e inevitabil, omului ar trebui să i se acorde timp pentru a se pregăti.

Doctorul își închise trusa, șovăind apoi, cu o expresie care trăda o îngrijorare profundă.

— Mai aveți întrebări, Înălțimea Voastră?

Când ești față în față cu o condamnare la moarte, nici o întrebare nu mai contează.

— Nu. Vă doresc o zi bună, doctore, spuse Stephen, întinzându-se după firul clopoțelului.

— Mă descurc și singur, spuse Blackmer în timp ce își lua trusa și se îndrepta spre ușă, cu o privire intensă, de nepătruns. Voi reveni peste două săptămâni.

— De ce? întrebă Stephen, nereușind să-și mai păstreze o voce calmă. Chiar dumneavoastră ați recunoscut că nu puteți face nimic, așadar nu văd de ce am reveni asupra chestiunii.

— Totuși voi veni, spuse Blackmer cu chipul încordat. Pur și simplu continuați să luați medicamentul și trimiteți să mă cheme dacă simțiți nevoia.

Apoi, cu umerii căzuți, bărbatul înalt părăsi salonul privat al ducelui.

Stephen rămase nemișcat în mijlocul camerei, încercând să înțeleagă realitatea dezvăluită de cuvintele doctorului. Mort în câteva luni. Părea imposibil. Avea doar treizeci și șase de ani,

pentru numele lui Dumnezeu! Nu era tânăr, poate, dar nici bătrân, și era într-o formă excelentă! Cu excepția astmului ușor din copilărie, se bucurase întotdeauna de o sănătate solidă.

Un firicel de mânie începu să se împletească cu amorțea care îl cuprinsese. Știa foarte bine că vârsta nu are nimic de-a face cu asta. Soția lui, Louisa, nu împlinise nici treizeci de ani când fusese răpusă de friguri. Moartea ei fusese un șoc, dar măcar ea avusese norocul unui sfârșit rapid.

Privirea îi căzu asupra oglinzii cu ramă aurită aflate deasupra șemineului. Imaginea din oglindă nu îi arăta un om diferit de cel care fusese acum o oră: un bărbat înalt, slab, cu păr castaniu și fața tipică familiei Kenyon, cu oase puternice, pe care aroganța se mula atât de bine! Și totuși, cu o oră în urmă era un duce în floarea vârstei, un om care tocmai își lepădase hainele de doliu după soție și se gândea la un alt început. Acum era un muribund.

Mânia se aprinse din nou în ființa lui, la fel de intensă ca atunci când, la cincisprezece ani, fusese anunțat de tatăl lui că îi aranjase o căsătorie potrivită pentru el. Lady Louisa Hayward era doar o copilă, deși drăguță și foarte manierată. Bătrânul duce spusese că, atunci când va crește, va fi soția și ducesa perfectă.

Stephen protestase cu furie că o decizie atât de importantă pentru viitorul lui fusese luată fără știrea sa. Scurta lui rebeliune se stinsese repede atunci când trebuise să înfrunte furia și disprețul tatălui său. Când părăsise biroul, acceptase deja să-și facă datoria.

Privind în urmă, a trebuit să recunoască faptul că tatăl său avusese dreptate, însă doar pe jumătate. Louisa devenise ducesa perfectă, dar nu și soția perfectă.

Se îndreptă spre ușa care făcea legătura între apartamentul lui

și cel al ducesei. Nu mai călcase acolo de la moartea Louisei – trecuse mai bine de un an. Adevărul este că nici înainte nu călcase prea des.

Dormitorul și garderoba erau perfect curate și goale, fără vreo urmă a Louisei, cu excepția minunatelor ei cusături de mână: perne frumos brodate, huse pentru scaune prea drăguțe pentru a te așeza pe ele. De fiecare dată când se gândea la soția lui, o vedea cu capul aplecat deasupra gherghefului. Trecuse prin viață ușor, ghidată de dictonul conform căruia numele unei doamne apare în ziare doar de trei ori: la naștere, la căsătorie și la moarte.

Stephen închise ușa și reveni în salonul lui. Un portret al Louisei atârna pe perete în fața lui. Fusese pictat de Sir Anthony Seaton, cel mai talentat portretist din Anglia. Seaton făcuse treabă bună, captând frumusețea de porțelan a Louisei și unda de tristețe din privirea ei enigmatică.

Stephen se întrebă pentru a suta oară dacă undeva, dincolo de fațada fără cusur a soției lui, existaseră emoții puternice. Pasiune, mânie, dragoste, ură, orice. Dacă aceste sentimente profunde existaseră cu adevărat, el nu reușise niciodată să le găsească. În toți anii de căsnicie nu-și spusese nici un cuvânt urât. Mânia presupunea să simți ceva.

Era adevărat că ea regreta faptul că nu putuse avea copii, dar acest regret fusese mai degrabă legat de neputința ei de a-și face datoria. Spre deosebire de Stephen, ea nu regretase că nu avusese copii de dragul lor. În schimb, își îndeplinise neobosită datoria, cerându-i să vină în patul ei în mod regulat, deși aceste momente erau lipsite de orice bucurie pentru ei.

Oare Louisa îl va aștepta după ce va muri sau asta li se

întâmpla doar oamenilor care se iubiseră? Ei fuseseră în cel mai bun caz prieteni și în cel mai rău niște străini care uneori împărțiseră patul.

Se îndreptă spre fereastră și privi îndelung pământurile întinse care formau Ashburton Abbey. Micul lac sclipea asemenea unei oglinzi de argint. Nu-și amintea să i se fi spus vreodată că într-o bună zi moșia va fi a lui; pe undeva, știuse asta dintotdeauna. Cele mai mari satisfacții pe care le avusese în viață erau legate de aceste pământuri.

Dacă Blackmer avea dreptate, în curând fratele lui mai mic, Michael, urma să fie stăpânul moșiei. Stephen acceptase de mult faptul că fie fratele său, fie fiul acestuia va fi următorul duce, dar se gândise că asta se va întâmpla peste zeci de ani.

Fratele lui avea să fie un duce corect și capabil pentru că și el, la rândul lui, știa care îi este datoria. Dar Michael ura Ashburton Abbey. Întotdeauna urâse moșia. Având în vedere că acesta suferise aici, fiind luat drept țapul ispășitor al familiei, Stephen nu-l putea condamna, dar asta însemna că Michael va continua mai mult ca sigur să trăiască pe mult-iubita lui moșie din Țara Galilor. Ashburton Abbey va fi tăcută și goală, așteptând ca vreo generație viitoare să prindă drag de pietrele ancestrale, de magnificul hol principal și de liniștita grădină a mânăstirii [1](#).

Supărarea i se transformă din nou în furie. Toată viața lui, Stephen își făcuse datoria, străduindu-se să-și respecte îndatoririle și să fie demn de poziția sa. Excelase atât ca atlet, cât și ca student la Harrow și Cambridge. Temperase în mod voit acea aroganță pe care tatăl lui o considera potrivită pentru un Kenyon, întrucât el credea că un gentleman adevărat nu are nevoie de aroganță sau de fală. Își tratase soția cu respect și

considerație, nereproșându-i lucrurile pe care nu i le putea oferi.

Jucase întotdeauna după reguli, și pentru ce? *Pentru ce?*

Mătură cu o mișcare violentă a brațului măsuța elegantă, și decorațiunile din porțelan, împreună cu florile proaspete căzură cu zgomot pe podea. Trăise viața care-i fusese destinată, și numai viața nu se putea numi aceea. Acum, când în sfârșit ajunsese într-o poziție care-i permitea să aibă o existență mai împlinită, nu mai avea timp. Nu era corect! *Nu era corect, fir-ar să fie!*

Odată ce războaiele lungi se isprăviseră, plănuiise să călătorească, să vadă Viena, Florența, Grecia. Își dorise să facă lucruri nebunești, doar pentru simplul motiv că-i făceau plăcere. Voise să afle dacă era capabil să simtă pasiune și poate să își ia o altă soție, care să-i fie și tovarășă de viață, nu doar ducesa perfectă.

Se plimba de colo-colo, pe jumătate sufocat de mânie. Deși nu dorea să vorbească despre boala lui, asemenea vești nu rămân ascunse pentru multă vreme. În curând va observa curiozitatea din ochii oamenilor în timp ce-l studiază, întrebându-se cât mai are de trăit. Mai rău, va observa mila din ochii lor. Vecinii vor șușoti atunci când va intra într-o încăpere. Valetul lui, Hubble, își va îndeplini îndatoririle cu lacrimi în ochi, înrăutățind și mai mult o situație și așa complicată.

Pentru prima oară în viață, Stephen își dorea cu ardoare să scape de la Ashburton Abbey și din tot ce reprezenta aceasta. Măsură camera cu pași mari. Deși era înconjurat de oameni, nu avea pe nimeni căruia să i se destăinuie. La Ashburton era „ducele”, întotdeauna calm și detașat. Numai că acum simțea o dorință disperată de a se afla într-un loc unde să fie un

necunoscut, măcar cât se resemna în legătură cu teribilul diagnostic pus de Blackmer. Își dorea să fie anonim și liber, chiar și pentru câteva săptămâni.

Ei bine, de ce nu? Se opri și se gândi la asta. Nimic nu-l împiedica să plece. Putea merge unde dorea, oricât de repede dorea. Se putea opri la bâlciurile țărănești să admire fetele drăguțe. Putea sta la hanuri pe care servitorii lui le-ar considera sub demnitatea lor. Și luna august era o vreme excelentă pentru o călătorie prin țară.

Era posibil ca aceasta să fie ultima lui vară.

Simțindu-și stomacul ghem, se îndreptă spre dormitor și deschise un sertar, trăgând afară câteva seturi de lenjerie. Întrucât va călători călare, avea nevoie de un bagaj ușor. Oare cum își spălau oamenii de rând hainele? Va fi interesant să afle asta.

Ușa se deschise și intră valetul.

— Am auzit un zgomot, parcă s-ar fi spart ceva, Înălțimea Voastră. Înălțimea Voastră? se opri scurt Hubble, privind cu ochii mari dezordinea.

Stephen se ridică din mormanul care începuse să se formeze pe pat. Dacă Hubble se afla acolo, putea foarte bine să-l pună la treabă. Astfel, Stephen ar fi plecat la drum mult mai curând.

— Plec în vacanță, spuse, cu o ironie înțeleasă doar de el. Pregătește-mi coburii.

— Desigur, domnule. Unde mergem? spuse Hubble privind cu îndoială hainele.

— Nu *mergem* nicăieri. Merg eu singur.

Stephen adăugă la maldărul din ce în ce mai mare un volum de Shakespeare uzat, unul dintre preferatele lui.

Valetul îl privi derutat. Era un om competent și bun la inimă, dar nu înțelesese niciodată stilul poznaș al lui Stephen.

— Dar cine se va ocupa de hainele dumneavoastră, domnule?

— Bănuiesc că va trebui să fac asta eu însumi, spuse Stephen descuind un sertar al biroului și luând un pumn de bani, cât să-i ajungă pentru mai multe săptămâni. Va fi destul de educativ.

Hubble tresări la gândul că stăpânul lui se va descurca destul de greu.

— Fără explicații, fără comentarii, spuse Stephen aspru, presimțind protestele inevitabile, pregătește odată nenorociții ăia de coburi!

— Prea bine, domnule, de ce fel de haine aveți nevoie? spuse valetul, înghițind în sec.

Stephen ridică din umeri.

— Ceva simplu, nu plănuiesc să merg la vreun mare bal.

Luă caseta de aur cu cărțile de vizită din sertarul biroului, apoi o lăsă la loc. Atâta vreme cât nu călătorea ca ducele de Ashburton, nu avea nevoie de cărți de vizită.

Se așeză și scrise două bilete scurte către secretarul lui și către administratorul moșiei, spunându-le să procedeze ca de obicei. Se gândi să le scrie fratelui său și surorii lui, dar se decisese să nu o facă. Avea destulă vreme pentru asta mai târziu.

În timp ce ducele scria biletele, Hubble pregătea bagajele.

— Unde să trimit mesajele urgente, Înălțimea Voastră? întrebă acesta cu voce joasă, după ce isprăvi.

Stephen își puse sigiliul pe ultimul bilet.

— Nicăieri. Nu doresc să primesc nici un mesaj.

— Dar, domnule... încercă să protesteze Hubble, apoi tăcu, sub privirea sfredelitoare a stăpânului. Cât timp veți fi plecat,

Înălțimea Voastră? se mulțumi să întrebe.

— Habar n-am, spuse Stephen scurt. Mă voi întoarce atunci când voi fi pregătit, și nici un minut mai înainte.

— Domnule, nu puteți pur și simplu să fugiți astfel! spuse Hubble disperat.

— Sunt cel mai nobil duce de Ashburton, spuse Stephen cu o undă de amărăciune în glas. La naiba, pot să fac ce vreau!

Numai să trăiască, nu...

Își strecură brațul pe sub coburii plini și îi ridică, după care își aminti că mai trebuia adăugat ceva. Mai era loc exact cât să ia cu el și borcănelul cu medicamente de la Blackmer.

Apoi se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă. Nu știa cât timp îi mai rămăsese, dar plănuia să se bucure de fiecare minut pe care-l mai avea.

1 Conacul Ashburton Abbey era de fapt o fostă mănăstire de călugărițe, de unde multiplele referințe la arhitectura specifică. (n.tr.)

capitolul 2

— Rose! strigă Maria Fitzgerald. Mi se desprinde ari- pa stângă!

— O clipă, mamă, răspunse Rosalind.

Fixă iute cu bolduri de scândurile nefinisate ale hambarului capătul unei fâșii lungi de material strălucitor de un albastru-cenușiu. Faldurile generoase ale materialului își îndepliniseră menirea de drapaje regale și mări ascunse de ceață, și acum formau o peșteră magică destul de autentică. Atașă celălalt capăt al materialului circa șase metri mai încolo, examinează rezultatul și

merse să-și ajute mama.

Hambarul era aglomerat, întrucât trupa de teatru Fitzgerald se pregătea pentru piesa de teatru care urma să înceapă în câteva minute. Deși puneau în scenă *Furtuna*, în piața unui târgușor izolat, și jumătate dintre cei care jucau în piesă nu erau de fapt actori, membrii companiei teatrale își luau munca în serios.

În mod clar, una dintre aripile argintii ale Mariei era desprinsă.

— Întoarce-te, spuse Rosalind, luând ață și ac din trusa ei de cusut.

Ascultătoare, mama ei se întoarce astfel încât Rosalind să poată face ajustările. Formele sinuoase, feminine ale Mariei Fitzgerald nu erau ceea ce gândise Shakespeare atunci când îl descrisese pe delicatul spiriduș Ariel. Cu toate acestea, straturile diafane, fluide ale costumului ei atrăgeau aprobarea bărbaților din public, iar talentul ei actoricesc îi permitea să abordeze orice rol.

Rosalind fixă aripa desprinsă de corsajul rochiei mamei ei cu câteva împunsături rapide.

— Gata, e ca nouă! Numai să nu zbori în vreun copac!

— Rose, am mare, *mare* nevoie de tine! Nu găsesc colierul Mirandei, se plânse o voce limpede de soprană, în timp ce mama lui Rosalind chicotea.

Rosalind își dădu ochii peste cap în timp ce răspundea rugăminții surorii ei mai mici. Jessica, fiica naturală a lui Thomas și Maria Fitzgerald, moștenise frumusețea și expresivitatea părinților săi.

— Dacă nu am la gât colierul de mici creaturi marine sclipitoare, toată lumea se va uita la Edmund și nu la mine, și

asta va da peste cap echilibrul întregii piese, spuse ea teatral, ridicându-și genele lungi și negre.

— Știi foarte bine că bărbații care nu se vor uita la mama se vor uita la tine. Cât despre colier, cred că e în cutie, spuse Rosalind, pe un ton dezaprobat.

Jessica scotoci în cufărul care servea și drept mobilă pentru peștera submarină a lui Prospero. Un minut mai târziu scoase din el o funie de mătase de circa trei metri, de care spânzurau scoici, stele și căluți-de-mare, toate aurite.

— Da! Cum faci de le ții pe toate în ordine?

— Spiritul organizatoric este darul plictisitor al celor lipsiți de talent, spuse Rosalind în timp ce înfășura funia cea lungă cu decorațiuni în jurul corpului subțire al surorii ei.

Jessica râse:

— Prostii! Ai o grămadă de talente. Compania ar da faliment fără tine. Și dacă nu ar fi costumul ăsta urât, bărbații s-ar uita și la tine, continuă ea, inspectând silueta înaltă a surorii ei.

— Pot trăi și fără această plăcere, spuse Rosalind, prinzând cu ace colierul unduitor de costumul surorii ei.

Nu voia ca Jessica să se împiedice în vreo stea-de-mare, cum se întâmplase atunci la Leominster. Căzuse chiar în poala primarului – nu că pe acesta l-ar fi deranjat.

— În plus, chiar îmi place costumul meu urât. Trebuie să recunoști că rolul lui Caliban este perfect pentru mine. Nu e necesar să joc prea mult.

Jessica păru șocată de remarcă. Întrucât actoria era viața ei, nu-și dăduse seama până atunci că sora ei adoptivă nu simțea la fel.

— Chiar ești o actriță bună, spuse ea cu loialitate, și te pricepi

să joci tot felul de roluri.

— Vrei să zici că îmi spun replicile clar și nu mă împiedic pe scenă, spuse Rosalind cu veselie în glas. Asta nu mă face actriță, draga mea.

— Rosalind! tună o voce de bariton din partea opusă a hambarului, făcând porumbeii să-și ia zborul de pe căpriori. Vino să mă ajuți cu luminile!

— Vin acum, tată, spuse ea, traversând scena improvizată spre locul unde Thomas Fitzgerald monta luminile de la baza scenei, în costum de mare gală de magician pentru rolul lui Prospero.

Rosalind luă cu delicatețe una dintre lămpile reflectoare cu ulei și o mută puțin mai la stânga, mișcând apoi o alta ceva mai departe, spre dreapta.

— Gata, astea ar trebui să lumineze mai bine colțurile, spuse ea.

— Ai dreptate ca întotdeauna, draga mea, spuse Thomas, cu un zâmbet plin de grijă. Brian zice că-s o mulțime de oameni strănși afară, spuse arătând către ușă.

— Desigur, suntem cea mai mare senzație din Fletchfield din vara asta.

În timp ce tatăl ei se îndepărta, Rosalind scrută scena presărată cu paie. Decorurile erau gata, toți actorii – costumați. Afară, Calvin vindea bilete pe un ton sacadat și cu accent cockney. Totul era gata, piesa putea să înceapă.

Câte asemenea scene supraveghease, să fi fost sute oare? Mii? Rosalind își înăbuși un suspin. Își petrecuse o mare parte din viață în locuri asemănătoare, dând naștere unor după-amiezi magice, pentru distracția oamenilor locului, după care făcuse

bagajele și plecase spre următorul oraș. Poate că la douăzeci și opt de ani începuse să fie prea bătrână pentru această viață, deși vârsta nu diminuase zelul părinților ei adoptivi. Dar ei erau actori. Rosalind Jordan, copil găsit, văduvă și regizor de scenă *de facto*, nu era. Uneori se gândea cu nostalgie cât de frumos ar fi să aibă casa ei.

Dar toți oamenii pe care-i iubea se găseau sub acest acoperiș și asta compensa aspectele mai obositoare ale vieții de nomad.

— Vă rugăm să vă ocupați locurile! rosti, ridicând vocea.

Actorii se năpustiră în spatele panourilor fragile ce serveau drept culise. După ce Rosalind se așeză la locul ei, îi făcu semn fratelui ei mai mic, Brian, să deschidă ușile și să permită accesul spectatorilor.

Să înceapă magia!

Ziua optzeci și trei

O săptămână de hoinăreală fără țintă topise furia cu care reacționase la început, la aflarea veștii iminentei sale morți. Dispoziția lui variase de la furie la teamă, apoi la speranța arzătoare că Blackmer s-a înșelat, deși două crize groaznice de stomac făceau diagnosticul din ce în ce mai plauzibil. Din fericire, ambele crize avuseseră loc în timpul nopții, în intimitatea camerei închiriate. Își dorea cu ardoare să nu aibă o criză în public, deși erau mari șanse ca asta să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Încerca să nu se gândească la asta.

Cu un umor negru, se hotărâse să numere zilele care-i mai rămăseseră. Presupunând că ar avea la dispoziție măcar trei luni, începuse numărătoarea cu ziua nouăzeci. Era o numărătoare descrescătoare, care ar fi ajuns într-un final la zero. Apoi, dacă

mai era încă în viață, ar începe să numere zilele crescător, pentru că fiecare zi din acel moment era un bonus.

Cu ceasul sfârșitului bătându-i în minte, rătăcise la nord de Ashburton Abbey prin ținuturile Marches, străvechea graniță dintre Țara Galilor și Anglia, unde galezii și englezii se luaseră la hartă secole de-a rândul. Când traversase vechiul drum roman care mergea spre vest către Țara Galilor, de-a lungul coastei sudice, își strunise calul și se gândise să-i facă o vizită fratelui său. Michael fusese soldat și știa mult mai multe decât el despre cum să privești moartea în față.

Dar Stephen nu era încă pregătit să-i dea fratelui său sinistra veste. Asta poate pentru că el era cel mai mare dintre frați. Deși deveniseră prieteni în ultimul an și jumătate, nu voia să meargă la Michael ca un milog plin de temeri. Asta demonstra că, deși renunțase la aroganță, mândria încă îl caracteriza.

Continuă la pas drumul spre nord, înspre Herefordshire, apoi o coti spre est, bucurându-se de miremele și de peisajele verii târzii. I se păruse interesant să-și rezerve camere la hanuri, să negocieze prețul pentru cazare sau masă. Ca gentilom, era întotdeauna tratat cu politețe, dar fără deferența obișnuită. Îi plăcea schimbarea. Să fii duce era așa o mare plictiseală uneori!

Dar era un călător solitar. Se ținuse întotdeauna departe de emoțiile tulburătoare, adesea copilărești, pe care le resimțeau majoritatea oamenilor. Acum se simțea uneori de parcă s-ar fi transformat deja într-o stafie care urmărește activitățile muritorilor fără a participa la ele. Venise momentul să se întoarcă acasă și să redevină duce. Trebuia să-și îndeplinească responsabilitățile: să-și aducă la zi testamentul, să le dea de știre despre boala lui celor care aveau dreptul să știe despre ea, să

decidă ce dorește să facă înainte ca moșia să-i revină fratelui său.

De asemenea, trebuia să-i facă o vizită surorii lui mai mari, Claudia. Nu fuseseră apropiați în anii din urmă, dar i-ar fi plăcut să o revadă înainte să moară. Ar fi putut să găsească interese comune înainte de a fi prea târziu.

Nori de furtună se adunau pe cer când intră în târgușorul Fletchfield. Cum nu avea nici un motiv serios pentru care să-și continue călătoria udându-se până la piele, scrută fațadele celor două hanuri, câte unul pe fiecare parte a străzii principale, și alese Leul Roșu, pentru jardinierele pline de flori de la ferestre.

Stephen luă o cameră și tocmai când era pe punctul de a urca, observă un afiș de pe perete. „*Renumita trupă de teatru Fitzgerald*” urma să pună în scenă *Furtuna* sau *Insula fermecată*, de Shakespeare, chiar în acea seară. Lui Stephen îi plăcuse întotdeauna teatrul, iar povestea magicianului exilat pe o insulă cu tânăra lui fiică era una dintre preferatele lui. Totuși, se gândi el, Dumnezeu știe ce actori de mâna a cincea jucau în piesă.

— E bună de ceva compania asta de teatru? întrebă, aruncându-i o privire hangiului.

— Păi, nu știu ce-ar crede despre ei un domn ca dumneavoastră, spuse prevăzător hangiul, dar nouă ne plac. Vin în fiecare vară și mereu dau un spectacol foarte bun. Acțiune și entuziasm. Și niște doamne foarte atrăgătoare care își arată gleznele și uneori chiar mai mult, rânji el.

Nu părea să fie mare artă la mijloc, dar ar fi fost o schimbare. După ce se odihni și luă cina, Stephen ieși pe strada principală. Aerul era sufocant, din pricina căldurii de august, dar o

bubuitură îndepărtată de tunet promitea o ploaie răcoritoare.

Găsi ușor teatrul improvizat de la periferia târgului, întrucât o bună parte din locuitorii din Fletchfield mergeau în aceeași direcție. Câțiva îi aruncară priviri curioase străinului, dar majoritatea erau prea entuziasmați de perspectiva piesei.

În fața hambarului unde se ținea reprezentația erau vreo cincizeci sau șazeci de oameni care se agitau de colo-colo, în timp ce un omuleț cu față șireată, cu accent cockney, vindea bilete. Cu un șiling puteai cumpăra un disc din lemn ștampilat cu un *F* pe care îl prezentai la intrare. Nu era loc de discuție aici despre locuri bune și locuri proaste.

Stephen stătea la coadă să-și cumpere bilet când le văzu pe cele două doamne în vârstă, în mod cert surori. Erau îmbrăcate sărăcăcios, dar cât se poate de curat.

— Ar fi distractiv, dar pur și simplu nu ne permitem să plătim doi șilingi, spuse dintr-odată cea mai scundă dintre ele.

— Știu, Fanny, știu, răspunse sora ei, o femeie înaltă, cu chip blând. E mai bine să mâncăm decât să vedem o piesă de teatru. Dar *Romeo și Julieta* de acum cinci ani a fost atât de încântătoare! Atunci, găinile încă se mai ouau cum trebuie și mai aveam ceva bănuți de cheltuială.

— Nu are rost să ne mai gândim la asta, spuse Fanny, în mod evident cea care hotăra, luându-și sora de braț și îndepărtându-se. Să mergem acasă și să bem o ceașcă de ceai de frunză de zmeură.

Îi venise rândul și lui Stephen să-și ia bilet. Instinctiv, îi înmână vânzătorului trei șilingi și primi în schimb trei discuri. Apoi se întoarse și-și făcu loc prin mulțime către cele două surori în vârstă.

— Îmi cer scuze, doamnelor, i-ați putea face un serviciu unui străin? spuse el, înclinându-se politicos.

— Aveți nevoie de ajutor să vă orientați? spuse Fanny, examinându-l sceptică.

Stephen clătină din cap.

— Trebuia să mă întâlnesc cu doi prieteni să vedem împreună piesa, dar tocmai am aflat că nu vor putea veni. Le-ați putea lua dumneavoastră? spuse, întinzându-le cele două discuri.

— O, Fanny! exclamă sora cea înaltă, cu ochii mari.

— Nu le puteți da înapoi? spuse sora ei, țâfnoasă.

— Băiatul care vinde biletele pare un tip încăpățânat, spuse Stephen cu sinceritate. Aș prefera să evit o discuție cu el.

În timp ce Fanny cântărea dacă se cade sau nu să accepte biletele, își mută privirea de la Stephen la figura plină de speranță a surorii ei și un licăr de înțelegere îi apărură în ochi.

— Mulțumesc, domnule, sunteți foarte amabil, spuse ea, întinzând mâna.

Deși nu accepta să primească pomană pentru ea, nu-i putea refuza surorii ei plăcerea de a vedea piesa.

— Eu vă mulțumesc pentru amabilitate, doamnă, spuse el, înmânându-le jetoanele, înclinându-se și îndepărtându-se cu chipul radiind căldură.

În fiecare an, dădea practic mii de lire parohiilor locale și dădea de pomană pentru tot felul de cauze, pornind de la susținerea materială a văduvelor de soldați și până la fondarea de școli pentru copiii muncitorilor. Dar acelea erau lucruri pe care le făcea indirect, el nici măcar nu completa cecurile. Să cheltuie doi șilingi din buzunarul propriu pentru a face o bucurie unor doamne în vârstă îi adusesese mai multă satisfacție decât toți

banii donați în trecut. Poate că ar trebui să afle mai multe despre rezultatul filantropiei lui.

Plăcerea lui se diminuează când își aminti că nu prea mai era timp să-și schimbe obiceiurile. Totuși, mai avea câteva luni de trăit. Se hotărî să-și folosească o parte din acest timp pentru a se asigura că acțiunile lui caritabile aveau cele mai bune rezultate. Ar putea vizita câteva văduve și câteva școli, și asta nu pentru a se bucura de recunoștința arătată pentru ceea ce el considera a fi de datoria lui, ci pentru a aprecia umanitatea celor pe care îi ajuta.

Ușile se deschiseră, acționate din interiorul hambarului de un băiețel vioi de zece, unsprezece ani.

— Doamnelor și domnilor, poftiți înăuntru! strigă vânzătorul de bilete cu accent cockney. *Furtuna* este pe cale să înceapă!

Furtuna care se apropia se făcu imediat auzită printr-un bubuit de tunet. Printre râsetele generale, mulțimea începu să intre în hambar, fiecare primind câte un program în schimbul discului de lemn. Un miros înțepător dădea de înțeles că, de obicei, aici era staulul vacilor. Banchete de lemn neșlefuit erau încolonate pe rânduri în fața scenei improvizate, care se întindea până în celălalt capăt al hambarului. Lumina era asigurată de lucarnele înguste și de vreo șase lămpi reflectoare care separau spectatoriile de actori.

Hambarul se umplu repede, iar cele două surori în vârstă reușiră să prindă locuri în primul rând. Întrucât nu erau destule bănci pentru toată lumea, Stephen rămase în picioare, rezemat de peretele din dreapta. Pe lângă faptul că era mai aerisit acolo, poziția îi permitea să plece liniștit în caz că piesa se dovedea proastă.

Ușor-ușor, spectatorii se liniștiră, arzând de nerăbdare să înceapă piesa. Stephen își dădu seama că împărtășea aceeași nerăbdare. Era ceva magic la teatrul acesta, chiar și în astfel de condiții nefavorabile. Deși avea o lojă rezervată la fiecare teatru important din Londra, nu mai așteptase de ani buni o piesă cu atâta ardoare. Le ținea pumnii actorilor, sperând să se ridice măcar la jumătatea așteptărilor lui.

Un bubuit metalic de tunet artificial răsună în hambar, provocând câteva țipete nervoase în rândul publicului feminin. Apoi, în timp ce fulgere false lumineau colțurile întunecate ale hambarului, apărură doi marinari, pășind nesiguri, din culise, din partea stângă a scenei, și începură să vorbească cu voce tare despre furtună și despre cât de probabil era ca vasul să se scufunde.

Mateloților li se alăturară în scurt timp și nobilii pasageri, văicărindu-se de naufragiul iminent al vasului. După ce părăsiră scena, urmă un lung moment de pauză, apoi magicianul Prospero și frumoasa lui fiică Miranda își făcură apariția din spatele perdelei subțiri care drapa culisele din dreapta scenei. Ambii actori aveau părul negru și ochi de un albastru magnetic, fiind în mod evident rude. Stephen se uită în program. Erau Thomas și Jessica Fitzgerald.

Prospero era o prezență atât de copleșitoare, încât lui Stephen îi luă ceva să o observe bine pe Miranda. Prima privire pe care i-o aruncă fu urmată de o a doua, întrucât fata era cu adevărat frumoasă. Publicul o primi cu aplauze și fluierături apreciative. Miranda le zâmbi obraznic admiratorilor și așteptă să se facă liniște. Când fu sigură că a captat atenția tuturor, începu să vorbească cu o voce cristalină, ușor de auzit de oriunde te aflai

în public.

Prospero îi dădu replica, cu vocea lui de bariton, explicând că de fapt el era ducele de Milano și că ea era prințesă. Stephen își îndreptă corpul, cu privirea ținută pe scenă. Fitzgerald și fiica lui erau extraordinari, aveau o naturalețe care se potrivea perfect cu atmosfera intimă a teatrului improvizat. Stephen nu mai văzuse niciodată scena jucată atât de bine.

Pe urmă își făcu apariția Ariel, primită cu și mai multe aplauze și fluierături de către bărbații mai îndrăzneți din public. În mod cert, Stephen îi putea înțelege, căci Ariel era o femeie matură cu forme voluptuoase, pe numele ei Maria Fitzgerald, desigur soția lui Prospero și mama Mirandei în viața reală. Știa și să joace. Vocea ei intensă scotea mai bine în relief rolul spiridușului invizibil care-l slujea pe magician cu loialitate, tânjind în același timp să fie liber.

Stephen își încrucișă brațele la piept și se propti de perete relaxat, gata să se predea în fața iluziilor din piesă. Natura dădu și ea o mână de ajutor, contribuind cu o furtună adevărată și cu ploaia care răpăia pe acoperiș acționând ca un contrapunct al poveștii. În hambarul plin de umbre era ușor să te crezi pe o insulă îndepărtată, cuprinsă de ceață și plină de magie.

Deși ceilalți actori nu erau la fel de talentați precum cei trei Fitzgerald, toți jucau decent. Monstrul Caliban făcu publicul să râdă, apărând într-un costum păros de maimuță care ascundea perfect vârsta și figura actorului. Cu o veselie nedisimulată, mersul apăsător al monstrului pe scenă primi aprobarea generală. Tânărul chipeș care îl juca pe Ferdinand, iubitul chinat de dor, nu era cine știe ce actor, dar figura lui plăcută smulse câteva suspine din partea publicului feminin.

Furtuna nu avea o intrigă prea palpitantă, dar lui Stephen îi plăcea povestea în special pentru că Prospero îl ierta pe fratele său, Antonio, pentru tentativa de a-l asasina cu mulți ani înainte. Lumea avea nevoie de mai multă iertare, și acesta era și motivul pentru care Stephen făcuse atâtea eforturi să se împace cu fratele lui. Fusese recompensat înzecit pentru încercarea de reconciliere, după ani de mânie și de neînțelegeri.

În momentul în care îndrăgostiții se reuniseră, Ariel fusese eliberat din serviciul magicianului și Prospero își distrusese cartea de vrăji, Stephen deja se simțea mai bine ca niciodată. Compania Fitzgerald era o perlă nedescoperită. Se alătură celorlalți, aplaudând frenetic după discursul final al lui Prospero.

Unul câte unul, actorii ieșiră din culise și se înclinară în fața publicului. Fără spiritul ghiduș al spiridușului, Maria Fitzgerald avea o atitudine de regină, în timp ce fiica lor, Jessica, era o cochetă încântătoare.

Apoi veni și Caliban pe scenă, scoțându-și capul păros de maimuță și dând la iveală părul blond-roșcat și trăsăturile plăcute ale unei femei tinere și atrăgătoare. Deși nu era la fel de frumoasă ca Jessica Fitzgerald, avea ceva în expresia feței ei când râdea care îi plăcu lui Stephen. Părea să fie o persoană pe care și-ar fi dorit să o cunoască.

Privi în direcția lui și el observă că avea ochi căprui-închis, un contrast interesant cu părul deschis la culoare. Era mai în vârstă decât Jessica, avea poate între douăzeci și cinci și douăzeci și nouă de ani. Nu mai era adolescentă, ci femeie.

Se uită în program și observă că rolul lui Caliban era jucat de doamna Rosalind Jordan. Nu exista nici o mențiune a vreunui

domn Jordan în distribuție. Ridică privirea în timp ce actorii părăseau scena. Preț de o clipă, se pierdu în iluzia că se afla la Londra și că era un om sănătos, astfel încât putea merge în foaietul artiștilor să o întâlnească pe doamna veselă cu părul blond-roșcat, să vadă dacă era la fel de fermecătoare pe cât părea și ce siluetă se ascundea sub acel costum fără formă.

Însă nu era la Londra și el nu era un om sănătos. E greu să te gândești la jocuri amoroase când ești preocupat să supraviețuiești. La revedere, doamnă Caliban!

Spectacolul urma să se încheie cu o minipiesă într-un singur act, dar Stephen decise că îi ajunseseră mirosul și fumul din teatrul improvizat. Își făcu loc spre ușă și ieși. Furtuna trecuse, lăsând în urmă o ploaie ușoară ca un abur și o răcoare plăcută. Zilele erau lungi în august, iar amurgul lung care se întrededa printre nori transforma Fletchfieldul într-un tărâm de poveste învăluit de ceață.

Stephen se plimbă de-a lungul străzii principale, bucurându-se de mirosul pământului reavăn și al naturii, al florilor sălbatice și de mireasma plăcută, vagă, de pâine coaptă. Îi plăcea să simtă umezeala pe față și frumusețea ireală pe care picurii de ploaie o împrumutau peisajului. Ploaia era unul dintre multele lucruri pe care le aprecia acum mai mult ca oricând. Singura parte bună a sentinței lui Blackmer era că, în mod ciudat, Stephen se simțea mai plin de viață ca niciodată.

Reacția pe care o avusese la vederea lui Rosalind Jordan îi amintise că, deși era pe moarte, nu era încă mort. Ce-ar trebui să facă un om în situația lui? Până să audă condamnarea la moarte rostită de Blackmer se gândise să se căsătorească din nou. Desigur, unii ar spune că era de datoria lui să se recăsătorească

repede, pentru a aduce pe lume un moștenitor. Fratele lui, Michael, ar fi fost încântat dacă se întâmpla una ca asta.

Dar anii de căsătorie din datorie nu avuseseră ca rezultat vreun copil, iar Stephen nu era convins că fusese doar vina Louisei. Se poate la fel de bine ca el să nu poată avea moștenitori, sau poate sterilitatea căsniciei lor făcuse imposibil un lucru atât de plin de vitalitate cum este un copil.

Gândul de a se căsători din calcul, din motive dinastice, îl făcu să-și strângă buzele posac. Se căsătorise o dată din datorie și să dea naiba dacă avea de gând să o mai facă o dată. Așadar, nu avea de gând să-și caute o nevastă.

Dar dacă ar avea o aventură? La Londra erau femei frumoase care puteau crea o iluzie convingătoare a pasiunii pentru un bărbat care-și permitea să plătească un asemenea preț.

Dar își dorea oare asta? Cunoscuse cele mai crunte momente de singurătate din viață în patul Louisei, unde trupurile lor se împreunau fără ca el să poată smulge măcar o scânteie drept răspuns de la soția sa, indiferent ce ar fi făcut. O iluzie a iubirii cumpărate ar putea fi la fel de sterilă, mai ales acum, când pasiunea nu era pe primul loc în mintea sa.

Nu, dacă era pe moarte, avea să moară după cum trăise, singur. Mulți oameni înaintea lui trecuseră prin asta cu demnitate. Cu siguranță, putea face și el asta.

Ploaia se întetea. Își ridică chipul spre cer și închise ochii, lăsând lichidul răcoritor să i se prelingă pe față în timp ce se gândea la anumite replici din piesa pe care tocmai o văzuse: „*Tatăl tău e-n fund de mare/ Oasele îi sunt mărgan*”². Sau poate că ar trebui să se gândească la cuvintele slujbei de înmormântare: „*Țărână din țărână*” sau în cazul de față, lordul

Țărână din țărână³.

Își coborî privirea cu o expresie aspră pe chip și își continuă plimbarea prin ploaia fermecătoare și singuratică.

² William Shakespeare, *Furtuna*, traducere de Leon Levițchi, Editura Univers Enciclopedic, București, 1996 (n.tr.)

³ *Ashburton to ashes*, joc intraductibil de cuvinte în limba engleză. *Ashes to ashes* este o frază tipică din slujba religioasă ținută la înmormântări. (n.tr.)

Capitolul 3

Thomas Fitzgerald se încruntă privind afară pe fereastra salonului privat la ploaia mărunță care cădea.

— Să joci *Furtuna* pe o furtună adevărată a fost cât se poate de bine, dar drumurile sînt groaznice în dimineața asta, spuse el.

— E adevărat, dar ploaia ar trebui să se oprească în curând, spuse Rosalind, ridicând privirea de la costumul pe care îl cârpea. În plus, Redminster e doar la opt sau nouă mii depărtare.

— Ne va lua toată ziua să ajungem acolo, spuse Thomas pe un ton posac.

Maria se întinse peste măsuța pe care luau micul dejun și turnă ce mai rămăsese din ceai în ceașca soțului ei

— Și în ce alt mod ne vom petrece timpul, domnul și stăpânul meu? Spuse ea.

Thomas rânji lasciv spre soția lui.

— Am putea să stăm comod în acest han confortabil și aș putea să-ți reamintesc ce se face cel mai bine într-o zi ploioasă. Dar în loc de asta, o să-mi petrec timpul trăgând căruțele din

noroi.

— Încă mai e timp să ne întoarcem în camera noastră pentru o scurtă aducere-aminte, atâta vreme cât cei tineri încă nu au coborât la micul dejun, spuse Maria clipind din gene cu o sfială prefăcută.

— Voi doi, purtați-vă frumos! Le ordonă Rosalind în timp ce-i dădea jumătate de felie de pâine prăjită lui Aloysius, câinele-lup al familiei, care stătea tolănit sub masă. Având în vedere vremea, trebuie să plecăm cât mai repede posibil. Dacă ai de gând să-ți petreci ziua în noroi, tată, ai grijă să te schimbi în hainele tale cele mai vechi.

— Of, fata asta nu are nici un pic de romantism, mormăi, tatăl.

— Ceea ce este chiar bine, spuse Jessica, intrând parcă pluitind în salon, în timp ce Rosalind făcea nod la ață. Bună dimineața, îi spuse sora ei, cu un oftat languros. Iarăși ne expun părinții noștri unui spectacol jenant de devotiune maritală?

— Mi-e teamă că da, confirmă Rosalind, tăind ața cu foarfeca și punând toate instrumentele de cusut înapoi în trusă. Cine ești în dimineața aceasta... Julieta?

— Da, cred că voi fi îndrăgostită azi! Spuse Jessica, așezându-se grațioasă pe un scaun. L-ai văzut pe gentilomul acela absolut splendid de-aseară, din public? Stătea în picioare sprijinit de peretele din stânga. Ce aer! Ce prezență! Ce ținută! Trebuie că e lord. O să am o aventură cu el.

— Nici vorbă! Spuse mama ei cu fermitate. Nu ești prea mare pentru o pereche de palme la fund, domnișoară!

— Înălțimea Sa mă va admira excesiv, dar eu îi voi respinge avansurile, continuă Jessica netulburată. Mistuit de dragoste, va

dori să mă ia de soție în ciuda originilor mele umile, dar eu îi voi spune că nu pot părăsi scena pentru viața plictisitoare a unei doamne din înalta societate. El va fi distrus și va muri din cauza pasiunii neîmpărtășite.

Rosalind îl văzuse și ea, pentru că era genul de bărbat pe care femeile îl observau – înalt, sigur pe el, frumos. Era bun să-ți umpli câteva vise cu el, dar în dimineața aceasta nu era timp de vise.

— Arăta mai degrabă ca un avocat decât ca un lord, spuse ea repede. Sau poate ca un negustor bogat care se ocupă de afaceri cu porumb. Mănâncă-ți ouăle până nu vine Brian și roade tot.

— Pun pariu că Julietei nu i s-a spus să-și mănânce ouăle înainte să ajungă fratele ei mai mic la ele, chicoti sora ei, ridicându-se și pierzându-și aerul afectat pe măsură ce gusta din micul dejun copios.

— Cred că i s-ar fi spus dacă Brian era fratele ei, spuse Rosalind împăturind costumul pe care-l cârpite și așezându-l în cufărul cu haine. Vorbim de lup și...

Auziră zgomot de pași grăbiți venind dinspre scările de lângă salon. Deodată, zgomotul încetă și se auzi o izbitură. Rosalind se încruntă. În timp ce se ridica de pe scaun, fratele ei mai mic intră în salon. Era un Fitzgerald tipic, cu părul lor negru și ochii albaștri, strălucitori, dar acum avea fața palidă și își ținea încheietura dreaptă cu mâna stângă.

— Tocmai am căzut și cred că mi-am rupt încheietura, spuse el.

În familia Fitzgerald era foarte greu să faci distincție între problemele reale și cele imaginare, dar Rosalind, părinții ei și Aloysius se năpustiră cu toții asupra lui Brian, gândindu-se că

poate se răni se cu adevărat. Băiatul scoase un urlet cât se poate de sincer când Rosalind îi examinează temeinic încheietura dreaptă.

— Pare o luxație ușoară, spuse ea după ce termină. O să te bandajez și într-o zi, două o să fii ca nou. Data viitoare, nu mai alerga pe scări.

— Nu o să-mi pot face lecțiile la matematică azi, spuse fratele ei cu un licăr de speranță.

— Ba poți și le vei face, spuse Thomas pe un ton sever. Când vine vorba de matematică, lucrezi cu capul, nu cu mâinile.

— Nu-i adevărat. Brian are nevoie de degete ca să numere, spuse Jessica, provocându-l în mod deliberat.

— Ba n-am nevoie! Protestă fratele ei, indignat. Tu ești cea care nu a trecut la algebră, zise și pescui ultimul ou, depunându-l pe o farfurie, în timp ce Aloysius îl urmărea cu viu interes.

Jessica își lăsă capul pe spate. Se pricepea grozav la asta..

— O zeiță a scenei nu are nevoie de algebră! Exclamă ea. E destul că pot estima încasările după o simplă ocheadă în sală

— O să-mi aduc trusa medicală cât vă ciondăniți voi, spuse Rosalind dându-și ochii peste cap și îndreptându-se spre ușă.

De vreme ce, ca orice băiat de zece ani, Brian avea un talent aparte în a se răni în toate felurile, ea lăsa întotdeauna trusa la suprafață în bagaje, ca să o poată găsi repede. Dar înainte de a părăsi salonul, se opri un moment să contemple fiecare membru al familiei.

Inima ei se umplu de dragoste. Îi mulțumi lui Dumnezeu încă o dată pentru norocul de a fi fost găsită de Thomas și Maria pe străduța sărăcicioasă dinspre port și pentru generozitatea cu care aceștia adoptaseră un copil de pripas. Amintirile destul de neplăcute ale lui Rosalind legate de viața ei pe străzi erau vagi,

dar își amintea cât se poate de clar întâlnirea cu cei doi Fitzgerald. Nici la o sută de ani, în caz că ajungea la o asemenea vârstă, nu avea să uite bunătatea din ochii Mariei.

Observă cu durere cum îi afectase vârsta pe părinții ei. Amândoi erau încă frumoși, dar se apropiiau de cincizeci de ani și firele argintii începuseră să-și facă apariția în părul lor negru. Viața de actor într-un teatru ambulant nu era ușoară. Oare cât o mai puteau duce așa? Și ce se va întâmpla atunci când orele lungi și mutatul de colo-colo vor deveni prea mult pentru ei? Trăiau într-un confort relativ, dar nu aveau mulți bani puși deoparte, iar simbriile, costumele și căruțele însemnau cheltuieli.

Dar Thomas nu-și făcea probleme, el avea încredere că Dumnezeu va avea grijă de ei. Din păcate, Rosalind nu prea credea că Dumnezeu se interesa în mod special de finanțele familiei Fitzgerald.

Părăsi salonul, închizând ușa încet în urma ei. Poate că Jessica se va decide să-și încerce norocul pe scena londoneză și va deveni atât de populară, încât își va permite să-și întrețină părinții la bătrânețe. Avea talent și avea și ambiția necesară. Sau poate că Brian va avea un mare succes, întrucât și el dădea semne că s-ar descurca bine ca actor. Ei doi erau cele mai bune șanse ca familia să prospere, căci talentele lui Rosalind erau modeste, ba chiar inexistente, după unii.

Urcă scările, oftând, către cămăruța pe care o împărțea cu sora ei. Lucrurile urmau să se schimbe, simțea asta. Normal că știuse dintotdeauna că familia nu va putea rămâne mereu împreună. Poate că Jessica glumea când spunea că s-ar îndrăgosti de străini frumoși, dar acesta era un semn că era

pregătită pentru asta. Într-una dintre zile, își va găsi un soț și va părăsi trupa.

Rosalind spera doar că, atunci când frumoasa ei soră o să se căsătorească, avea să facă o alegere mai bună decât ea.

Ziua optzeci și doi

Când Stephen își termină micul dejun, ploaia se opriese, așa că porni în lunga sa călătorie spre casă, spre Ashburton Abbey. Durerile violente de stomac de care suferise în timpul nopții îl făcuseră să-și dea seama că era momentul să pună capăt acestei escapade egoiste și să devină din nou duce. Erau multe de făcut atât la moșie, cât și la Londra.

Părăsind Fletchfieldul, traversă un pod de piatră arcuit pe sub care trecea râul, paralel cu drumul pe care ajunsese în târgușor în ziua precedentă. Îl privise ca pe un râu liniștit și încântător, dar în dimineața aceasta apele lui se umflaseră de la ploaia torențială din noaptea precedentă, transformându-l într-un torent. Întrucât urma să se întoarcă pe aceeași rută spre sud, se gândi un moment, încercând să-și amintescă dacă era vreun vad pe undeva.

Dar nu râul și drumul nu se intersectau din fericire, căci astăzi apele umflate ar fi transformat trecerea prin vad într-o încercare periculoasă.

Pe măsură ce dimineața trecea, soarele își ițea capul printre nori. Se opri să admire peisajul care i se întindea în fața ochilor din vârful celui mai înalt deal din zonă. Era parte din promisiunea pe care și-o făcuse ca, indiferent câtă vreme i-ar mai fi rămas, să-și facă timp să admire un peisaj sau să miroasă o floare. Vedea frumusețe în lucruri pe care de-abia le observase

înainte și regăsea o plăcere dulce-amăruie în a face asta.

Această priveliște era demnă de admirat. Mile întregi de verdeață luxuriantă din această zonă rurală a Angliei se întindeau în fața lui, cu câmpurile și crângurile multicolore separate de zone de gard viu înflorit. La dreapta, râul umflat își croia șiret drum prin câmpia verde. Canalul era mai îngust, iar curentul mai năvalnic decât în aval, la Fletchfield.

Privirea îi rățăci de-a lungul drumului care i se întindea la picioare. La vreo opt sute de metri mai în față, o șaretă și patru căruțe se opriseră pe marginea drumului, întrucât ultima dintre ele se innămolise într-o groapă plină de noroi. În timp ce Stephen privea, doi bărbați meraseră să dezlege animalele de povară de la căruța din mijloc ca să poată trage afară vehiculul blocat.

Era ceva familiar în figurile bărbaților care se agitau pe lângă căruțe. Îi studie și își dădu seama că era vorba despre compania de teatru Fitzgerald. Probabil că trupa se pusese în mișcare în dimineața aceea, devreme. Însuși Thomas Fitzgerald dădea ordinele necesare pentru eliberarea căruței din noroi. Un băiețel își făcu drum spre râu, în timp ce doamnele din trupă începură să se plimbe pe marginea drumului,acompaniate de un câine slăbănog.

Cu excepția unei singure doamne. Stephen zâmbi recunoscând capul blond-roșcat, fără bonetă, al lui Rosalind Jordan. Încă nu-i putea distinge bine chipul, întrucât era înfofolită într-un șal. Totuși, avea să dureze ceva vreme până ce căruța era scoasă din noroi. Numai bine, asta îi dădea timp să îi ajungă din urmă pe călători, să se ofere politicos să-i ajute și să o vadă de aproape pe doamna Caliban. Dădu pintoni calului său

Jupiter și o porni în jos pe deal.

Locul unde drumul se nivela se afla doar la câteva sute de metri de râul umflat. Aruncă o privire spre curentul rapid, apoi se încruntă. Băiatul cu păr negru din trupă se cățara într-o salcie care atârna deasupra apelor repezi. Părinții copilului ar fi trebuit să-l țină mai din scurt, deși nu era chiar ușor să faci asta cu un puști de vârsta aceea.

Stephen își îndrepta atenția în altă parte când auzi un trosnet și un țipăt plin de uimire. Se uită din nou spre râu tocmai la timp pentru a vedea ramura pe care se cățăraseră băiatul curbându-se primejdios spre apă. În cele din urmă, se rupse de-a binelea și silueta subțire a băiatului plonjă în apele tulburi.

Un strigăt de alarmă se auzi dinspre grupul strâns în jurul căruțelor. În timp ce Stephen își îndemna calul spre râu, văzu cu coada ochiului cum membrii trupei o luară la goană spre apă.

Dar era prea târziu. Torentul îl împingea pe băiat spre Stephen cu viteza unui cal la galop. Căpșorul cu păr negru dispăru sub apele pline de noroi pentru câteva momente care părură să dureze o veșnicie, căci băiatul fie nu știa să înoate, fie nu avea putere să se lupte cu râul furios.

Stephen ajunse la vad și sări de pe cal, cu mintea în alertă. Era singurul care putea fi de ajutor, dar cum să facă asta? Nu era nici o creangă ruptă pe care să i-o întindă, pentru că râul își fticea drum acolo printr-un câmp de grâne. Jupiter era un cal pe cinste, dar întotdeauna îi fusese puțin teimfl de apă. Nu l-ar fi putut convinge să intre în în râu la timp pentru a-l salva pe băiat.

Înainte ca mintea să-i ajungă la această concluzie logică, Stephen își scosese deja haina. Privi apoi spre torent și îngheță. Era destul de puternic pentru a dovedi un adult, fie el și un

înotător bun. Nu era un erou. Dacă intra în apă după băiat, erau mari șanse să se înece și el. Nu ar fi murit astfel peste patru sau cinci luni, ci acum, ziua în amiaza mare, sub ochii unor străini.

Nu era pregătit încă. Se holbă la torent, paralizat de frică, fără să se poată convinge să meargă înainte.

Apoi apele furioase ridicară capul băiatului la suprafață și preț de o clipă privirile li se întâlniră. Teroarea și disperarea de pe fața copilului îl făcură pe Stephen să acționeze. Făcu doi pași înainte și plonjă în râul învolburat. Apa murdară era paralizant de rece după ziua caldă de vară. Îndepărtându-și nămolul din ochi, tăie perpendicular curentul, care-l lovi cu putere în timp ce se lupta să avanseze spre mijlocul râului. Și totuși făcea progrese. Avea să se intersecteze cu băiatul după încă vreo câteva mișcări de brațe.

În timp ce se apropia de locul în care se afla băiatul, acesta se scufundă din nou. Stephen se scufundă și el, întinzându-se cât de mult putu. Degetele lui întâlniră un obiect care opunea rezistență și îl înșfăcă, prinzând astfel încheietura băiatului. Îl trase spre el pentru a-l putea apuca mai bine, dând puternic din picioare în același timp, pentru a avansa.

Când cei doi ieșiră la suprafață, băiatul încerca disperat să respire, dar coopera, neîncercând să se opună sau să se agațe de salvatorul lui. Stephen înfășură un braț în jurul pieptului îngust al băiatului și porni să înoate spre țarm.

Întrucât înota folosindu-și singurul braț liber, avansau cu greutate în fața râului năvalnic. Stephen aproape că-i dădu drumul băiatului atunci când o creangă i se izbi de gât. Se îneacă, inspirând apă și se scufundă. Când ieși din nou la suprafață cu povara lui, era extenuat. Dar malul râului era doar la câțiva

metri depărtare. Se îndreptă spre el obosit când auzi un strigăt de avertizare.

Dar era prea târziu. Ceva se izbi de Stephen cu putere și acesta își pierde cunoștința.

capitolul 4

Gâfâind de efort, Rosalind reuși să țină pasul cu bărbații din trupă care se repezeau pe câmp, îndreptându-se spre râul în care căzuse Brian. Și totuși nu vor ajunge la timp. Dacă nu se întâmpla vreun miracol, fratele său se va îneca în fața ochilor ei. Nu mai avea suflare, așa că se rugă în tăcere. „Te rog, Doamne, Doamne bun, nu-l lăsa să moară...”

Apoi îl văzu pe călăreț făcând cale-ntoarsă de pe drum către râul în aval față de ei. Acesta sări din șa când ajunse la mal și își scoase haina. După ce studie intens râul, plonjă în torent, despiciând apa cu trupul său puternic și avansând spre Brian.

Lângă ea, Calvin Ames, vizitiu, vânzător de bilete și om bun la toate al familiei Fitzgerald, înjură când Brian și bărbatul dispărură sub ape.

— Nesăbuitul! Se vor îneca amândoi!

— Nu! strigă Thomas în agonie. Respira cu greutate și se înroșise la față, dar nu încetini pasul în timp ce alerga de-a lungul malului. O să ajungem acolo la timp, *trebuie* să ajungem!

Străinul ieși din nou la suprafață, cu un braț înfășurat în jurul lui Brian.

— Uite! strigă Rosalind, mulțumindu-i cu ardoare lui Dumnezeu în timp ce bărbatul începu să se lupte cu torentul pentru a ajunge la mal.

Dar apele învolburate erau extrem de puternice. Putea oare

chiar și un bărbat viguros să ajungă în siguranță la mal folosindu-și un singur braț pentru a înota? Și totuși înainta, fiecare bucată câștigată presupunând eforturi supraomenești.

Teama puse din nou stăpânire pe ea. Un trunchi de copac plutea spre cei doi. Abia vizibil, se apropia cu viteza unei trăsurii în goană. Rosalind strigă în semn de avertizare, dar bărbatul nu mai putu evita obstacolul nici măcar după ce îl văzu.

Bușteanul îl lovi și ambele capete cu păr negru dispărură sub apă.

Trecu o clipă dureros de lungă, apoi Rosalind îl văzu ridicându-se din nou la suprafață, cu Brian încă sub braț, și norocul le surâse în sfârșit. Curentul îi purtase pe cei doi de lângă câmpuri spre zona împădurită. În fața lor se întindea o altă salcie cu ramurile cufundate în apă. Curentul îi purta pe cei doi direct spre ea. Bărbatul își înfășură mâna liberă în jurul unei crengi și se agăță de ea, susținându-l pe Brian cu cealaltă. Nu se îndreptă spre mal, fiind probabil prea obosit pentru a mai depune alte eforturi.

Câteva momente mai târziu, membrii trupei ajunseră la salcia fragilă. Rosalind își dădu seama speriată că jumătate din pământul din jurul rădăcinilor salciei fusese măturat de inundație. Va fi riscant să-i aducă pe cei doi la mal.

Evaluând situația dintr-o privire, Calvin spuse scurt:

— Mă duc eu, sunt cel mai ușor!

O creangă groasă se întindea spre siluetele imobile, la aproximativ treizeci de centimetri deasupra apei învolburate a râului. Calvin se cățăra pe ea și înaintă cu precauție centimetru cu centimetru. Frunzele înguste ale salciei tremurară, iar ramura trosni îngrijorător sub greutatea lui. Când ajunse aproape de ei,

strigă:

— Brian, băiete, poți să mă prinzi de mână?

Brian își înălță capul. Avea ochii sticloși, dar se întinse și se agăță bine de mâna lui Calvin. Trebui să se elibereze din strânsoarea străinului. Când reuși, Calvin îl purtă cu el înapoi spre mal.

Cu lacrimile șiroindu-i pe chip, Thomas își scoase fiul din apă, strângându-l apoi în brațe cu putere.

— Fir-ai tu să fii, dacă mai faci vreodată ceva atât de prostesc să știi că te înec cu mâna mea! spuse el.

Tremurând violent, Brian se cuibări în brațele tatălui său.

Plină de gratitudine, Rosalind își dedică atenția salvatorului fratelui ei.

— Domnule, aveți nevoie de ajutor? strigă Calvin.

Străinul nu răspunse. Încă se mai ținea cu încăpățănare de creangă, în timp ce curentul îi mișca trupul, dar nu părea să dea vreun semn de viață.

— Nu cred că ne poate auzi, se încruntă Rosalind. Probabil că a leșinat când l-a lovit bușteanul.

Rochia pe care o purta avea o eșarfă, pe care ea o scoase și i-o dădu lui Calvin.

— Leagă asta în jurul lui astfel încât, în cazul în care se întâmplă ceva, să nu fie luat de ape, spuse ea.

Calvin dădu din cap aprobator și se cățără din nou pe ramură ca să lege eșarfă, înfășurând celălalt capăt în jurul propriei mâini.

— Jeremiah, poți veni să mă ajuți? E un tip solid, spuse el după ce-l legă pe străin.

Jeremiah Jones încuviință din cap. Era un bărbat solid și

calm, care juca roluri de personaje ciudate și avea grijă de cai. Se cățără cu băgare de seamă pe creangă. Copacul protestă și se curbă și mai mult spre apă, dar din fericire rezistă. Împreună reușiră să-l desprindă pe străin de creangă și să-l tragă spre mal. Fu nevoie de încă doi bărbați pentru a-l scoate din apă și a-l lungi pe spate.

Rosalind se așeză în genunchi ca să-l examineze în timp ce și celelalte femei din trupă soseau, cu Aloysius la pas pe lângă ele. Maria și câinele-lup aproape că-l sufocară pe băiat, care încă tremura, iar Maria îi mulțumi lui Dumnezeu în timp ce-și certa fiul.

Rosalind schiță un zâmbet, dar aproape întreaga ei atenție era îndreptată spre bărbatul care zăcea fără cunoștință în fața ei. Lăsând-o acum pe Maria să-l îmbrățișeze pe Brian, i se alătură și Thomas.

— Doar nu s-a înecat bravul nostru salvator, nu? spuse el încruntându-se, când privi în jos la străin.

Rosalind clătină din cap.

— Are puls și respiră bine. A primit o lovitură serioasă totuși, de la bușteanul acela.

Își trecu degetele prin părul ud și mătăsos. Uscat ar fi fost de un șaten-închis, se gândi ea. O să facă un cucui serios acolo.

— Nu cred că e rănit prea grav, spuse ea, după o examinare minuțioasă, dar ar trebui să-l vadă un medic. Redminster e cea mai apropiată localitate. Putem să-i improvizăm un pat într-una dintre căruțe și să-l ducem în oraș în timp ce voi scoateți cealaltă căruță din noroi. Are și Brian nevoie de medic?

— Sunt în regulă, spuse fratele ei, nesigur. A... ai grijă de domnul acela, Rosie. Am crezut că m-am dus pe copcă.

— Așa este, spuse Thomas cu convingere. Dacă nu ar fi fost el... continuă și vocea i se frânse preț de o clipă. Calvin, ocupă-te de calul lui. Jeremiah, adu prima căruță cât mai aproape posibil. Rose, mergi și ai grijă de el. Ne vedem la hanul Three Crowns⁴ din Redminster.

În timp ce Calvin și Jeremiah plecau să-și ducă la îndeplinire sarcinile, Jessica veni lângă Rosalind și-l privi pe străin.

— Oh, Doamne! exclamă ea. Dar este chiar bărbatul pe care l-am observat la spectacol ieri-seară, bărbatul acela frumos.

Pentru prima oară, Rosalind îl privi mai degrabă ca pe un bărbat, nu ca pe o victimă.

— Cred că ai dreptate. Ține-ți mâinile departe de săracul om până își vine în simțiri și se poate apăra singur, Jess.

Jessica strâmbă disprețuitoare din nas în timp ce îngenunche lângă sora ei.

— Poate că nu este lord, dar cu siguranță e curajos, spuse ea.

Rosalind dădu din cap aprobator în timp ce-i studia chipul. Era frumos, desigur, dar și sever. Gura lui senzuală trăda pasiune, dar liniile din jurul ei arătau un control strict. Bănuie că era un bărbat obișnuit să poruncească. Nu era de mirare de altfel, căci croiala și calitatea hainelor demonstau cât se poate de limpede că era un gentilom. Și totuși, în mod paradoxal, mâinile musculoase și puternice și trupul athletic stăteau mărturie că era obișnuit să facă muncă fizică.

— N-ar trebui să vedem dacă nu cumva are ceva la el pe care să scrie numele și adresa? întrebă Jessica. Trebuie să existe cineva pe care să putem anunța.

Rosalind ezită, apoi clătină din cap.

— Prefer să nu umblu în lucrurile lui decât dacă este neapărat

necesar. Ne poate spune el însuși totul când se trezește.

— Asta o să alunge tot misterul, spuse, cu regret, Jessica. Probabil că e sobru și pompos și are soție și vreo opt copii.

Poate. Dar Rosalind știa că nimic din toate acestea nu conta. Înfășură șalul ei în jurul umerilor lui lați. Pentru ea, va fi întotdeauna un erou.

Stephen își reveni treptat în simțiri. Mai întâi își dădu seama că se clatină. Să fie pe un vapor oare? Nu, era un fel de trăsură. Era lungit pe spate, cu foarte puțin spațiu să se miște și îl durea prin diverse locuri.

Dumnezeule, dacă îl declaraseră din greșeală mort și era într-un sicriu? Auzise povești înspăimântătoare despre oameni îngropați de vii. Deschise ochii rapid. Observă cu ușurare că se afla într-o căruță cu coviltir. Nu avea spațiu să se miște, pentru că era înconjurat de cufere și cutii, dar se odihnea pe un așternut de paie confortabil și fusese acoperit cu o pătură moale.

Îl durea capul. Nesigur, porni să ducă mâna la frun-te, dar nu apucă să facă acest gest, că cineva îl prinse de încheietură.

— Mai bine lasă bandajul în pace, rosti o voce de contralto răgușită. Te-ai lovit destul de grav la cap.

Privi la dreapta lui și clipi. Doamna Caliban, sau mai degrabă doamna Rosalind Jordan, stătea ingenuncheată lângă el. În timp ce-i așeză mâna la loc, o rază răzleată de soare îi transformă părul blond-auriu în bronz antic, aur și ambră. Toate culorile toamnei, deși o minte lipsită de imaginație ar fi numit culoarea șaten-deschis. Chipul ei avea acea expresie plină de umor și inteligență pe care o observase la ea când se afla pe scenă.

Ceea ce nu se așteptase să vadă era căldura profundă a ochilor ei de un căprui-închis. Se pierdu în adâncimile lor ciocolatii,

fascinat de faptul că toată bunătatea și grija aceea erau pentru el.

— Cum te simți? îl întrebă ea.

Dacă ochii îi erau de ciocolată, vocea îi era precum cel mai bun coniac, cu o suavitate profundă ce ascundea o fermitate neclintită. Ca să nu mai vorbească de textura tenului ei, care îi amintea de toate lucrurile delicioase pe care le gustase vreodată.

Desigur că ea va crede că e un imbecil. Încercă să rostească un „*Bine*”, dar din gâtlejul lui uscat nu se auzi decât un croncănit.

— Știi că sună ironic după cele prin care ai trecut, dar ai dori niște apă? întrebă ea, întinzându-se după urcio-rul de alături.

Când el dădu din cap că da, doamna Jordan luă urciorul și turnă apă într-o cană de tablă, apoi îi aduse vasul la buze ca să poată bea. După ce el termină de băut, ea se îndepărtă din nou.

— Îți amintești ce s-a întâmplat? De râu?

Stephen se gândi puțin și se cutremură amintindu-și de apa care-l trăgea în jos.

— Băiatul e bine? întrebă el.

— Brian e în regulă. De fapt, e mai bine decât tine. Este fratele meu mai mic. Te ducem la un medic să ne asigurăm că nu te-ai lovit prea rău.

— Mulțumesc, murmură cu o voce abia perceptibilă.

— Noi trebuie să-ți mulțumim. Întreaga mea familie îți va fi veșnic îndatorată pentru ceea ce ai făcut. Locuiești în Fletchfield? se încruntă ea. Poate că trebuia să te ducem acolo, dar Redminster e mai aproape.

El clătină din cap.

— Locuiesc în West Country⁵, reuși să articuleze.

— Atunci vom avea grijă de tine până ești destul de întremat

ca să călătorești spre casă. Eu sunt Rosalind Jordan, spuse, punându-și mâna peste a lui. Din păcate, nici măcar nu-ți știu numele.

— Ash... începu el, dar gâtul i se uscă înainte să articuleze Ashburton.

— Domnul Ashe? întrebă doamna Jordan înclinându-și capul într-o parte.

Încercă să o corecteze, dar căruța se poticni într-un fâgaș adânc, izbindu-l de un fel de cufăr. În timp ce-și pierdea din nou cunoștința, se bucură că doamna Caliban încă îl ținea de mână.

Alerga pe un câmp de flori, urmărind o femeie care râdea. Părul îi flutura pe spate, strălucind în toate culorile toamnei, iar trupul ei era plin de feminitate. O prinse la marginea pajistii și o roti spre el ca să-i dea un sărut. Avea gust de căpșune. Ea își plimbă mâinile prin părul lui, mângâind și tachinând în timp ce răsuflarea îi devenea mai rapidă. Ca într-un vis, deodată stăteau lungiți unul lângă altul și ea răspundea mângâierilor lui cu aceeași ardoare ca și a lui.

O trase aproape și o sărută din nou. Mmm, căpșune dulci, sălbatice. Ea cedă complet și îi răspunse la sărut cu o ardoare nebună.

— În mod evident, te simți mai bine, spuse ea fără suflare, împingându-l ușor.

Visul pierdu din consistență și Stephen își dădu seama că ochii ciocolatii îl priveau uimiți de la doar câțiva centimetri distanță. Stătea lungit pe o parte, într-un pat adevărat de această dată, într-o cameră întunecată, luminată de lumânări. Rosalind Jordan stătea în raza brațului lui, cu părul despletit și cu gurița perfectă pentru sărutat, cu o expresie undeva între răs și uimire

pe chip.

Voia să o mai sărute o dată. În schimb, simțindu-se de parcă gura și trupul ei se imprimaseră în el, își luă cu reticență bunăramas de la câmpul cu flori și se mișcă.

— Doamne Dumnezeule, scuză-mă doamnă Jordan. Ce... ce s-a întâmplat? Unde mă aflu? rosti el.

Ea se rezemă într-un cot și își dădu o șuviță de păr după ureche. Stătea pe așternut, îmbrăcată de stradă.

— Nu sunt o infirmieră prea pricepută, spuse ea pe un ton mucalit. Ar trebui să-mi cer scuze că nu mi-am făcut treaba mai bine. Păreai să fii în regulă, așa că m-am întins puțin și am și adormit.

Își acoperi gura cu mâna pentru a împiedica un căscat ușor.

— Îmi cer scuze, spuse ea, a fost o zi lungă. Ne aflăm la hanul Three Crowns din Redminster. Ai fost examinat de un medic, care a spus că te va dura capul și vei avea nevoie de odihnă o zi sau două, dar aventura ta nu a avut vreo urmare prea gravă. Cum te simți?

— Doctorul a avut dreptate în ceea ce privește durerea de cap, răspunse el, sperând că vocea îi suna normal. Altfel, mă simt destul de bine, doamnă Jordan.

— Spune-mi Rosalind. Toată lumea îmi spune așa. Mai puțin atunci când îmi spun Rose, zise ea cu un zâmbet extraordinar de cald. După sărutul acela, formalitățile ar fi total deplasate.

Pe când el roșea și bâlbâia alte scuze, ea căscă din nou, apoi își coborî picioarele pe podea, de cealaltă latură a patului.

— Vrei niște supă? se interesă ea. Proprietara a trimis sus un vas într-un coș, învelit în paie, deci ar trebui să mai fie caldă. Este și un urcior cu lapte, dacă-ți place mai mult.

Deși în ultima vreme nu se împăcase tocmai bine cu mâncarea, își dădu seama că în seara aceea era înfometat.

— Supa ar fi bine-venită, rosti el.

Se ridică cu grijă și se rezemă de tăblia patului. Un val de amețală îl învălui, dar cedă repede. Se întrebă cine îl îmbrăcase cu cămașa de noapte.

— Îmi imaginez eu sau situația aceasta este destul de nepotrivită?

— Presupun că este nepotrivită, râse ea, dar oamenii din lumea teatrului sunt destul de nonconformiști. Poate că ar fi trebuit să te avertizez că tatăl meu este proprietarul și administratorul trupei de teatru Fitzgerald, spuse ea ezitând, cu un aer circumspect.

Era evident că lumea îi dăduse peste nas în trecut din pricina acestei afaceri de familie.

— Știu. Am văzut *Furtuna* la Fletchfield. Reprezentația a fost extraordinară, spuse el în încercarea de a-i readuce zâmbetul pe buze.

— Și eu cred că este un spectacol excelent, spuse ea, și expresia precaută îi dispăru de pe chip. Rolul lui Prospero este unul dintre cele mai bune ale tatei. Atunci când spune că-și va frânge toiagul și că-și va face pierdută cartea de vrăji, simt că mă ia cu fiori de fiecare dată.

— Și asupra mea a avut același efect, spuse Stephen ezitând, temându-se ca nu cumva tonul vocii să trădeze prea multe. A reușit să capteze acea esență a sentimentului de renunțare, atunci când un om trebuie să lase la o parte tot ce a fost până atunci viața lui. Toată lumea a jucat bine, mai ales Miranda și Ariel, continuă ușurat. Iar tu ești cel mai neobișnuit Caliban pe care l-

am văzut până acum.

Ea se ridică în picioare și traversă camera. Silueta ei înaltă, atrăgătoare era la fel de subțire ca în visul lui.

— În costumul de maimuță, oricine poate juca rolul acela. De fapt, Calvin, vânzătorul nostru de bilete, îl joacă în seara aceasta, spuse ea în timp ce puneă cu un polonic supă într-o farfurie adâncă. Nu am vrut să fii îngrijit de un străin.

— Sunteți cu toții atât de binevoitori, spuse el, dorindu-și să fi folosit cuvinte mai expresive.

— Meriți asta pe deplin, răspunse ea, întinzându-i farfuria de supă și o lingură. Până la urmă, tu l-ai salvat pe Brian și a fost cât pe ce să-ți pierzi viața făcând asta. Ești un erou.

Stephen luă o lingură de supă. Mmm, vită și legume, era foarte gustoasă.

— Nu sunt deloc. După ce m-am uitat bine la râu, era cât pe ce să mă întorc și să mă sui din nou pe cal.

— Dar nu ai făcut-o, spuse ea, cu ochii întunecați radiind căldură. Faptul că ți-ai riscat viața, deși îți era teamă, te face cu atât mai mult un erou în ochii mei.

El se foi, simțindu-se stânjenit întrucât știa că admirația ei nu își avea rostul. Nu fusese mare lucru să riște o viață care oricum urma să se sfârșească în câteva luni.

Ea își turnă niște supă într-o ceașcă și își trase un scaun lângă pat.

— Că tot veni vorba, calul tău este găzduit aici la han, spuse ea cu ochii expresivi sclipindu-i mucalit. Toți bărbații care-l văd îți apreciază gusturile în materie de cai. Bagajul îți este acolo, în colț. Din păcate, cizmele tale nu vor mai fi ce erau, dar Jeremiah, expertul nostru în materie de piele, ți le usucă. Zice că

probabil mâine le vei putea purta deja.

Stephen ridică din umeri. Întrucât avusese întotdeauna posibilitatea să cumpere tot ceea ce-și dorise, posesiunile materiale erau lipsite de importanță pentru el, cu excepția calului său, dar Jupiter era un prieten, nu o proprietate.

— Ai dori să anunțăm pe cineva despre accident, domnule Ashe? spuse Rosalind, ridicând privirea din ceașca aburindă de supă. Sunt sigură că soția și familia își fac griji pentru tine.

Stephen se gândi la personalul de la Ashburton Abbey. Un simplu bilet în care îi informa despre accident i-ar fi adus pe cap o grămadă de oameni îngrijorați. La fel, putea să-și aducă prietenii sau familia pe cap la fel de ușor. Și totuși, nu lipsea nimănui cu adevărat.

— Mulțumesc, dar nu mă așteaptă nimeni acasă la vreo oră anume; și nu sunt domnul Ashe.

— Îmi cer scuze, spuse ea spășită. Cum să-ți spun?

Deschise gura ca să răspundă, dar o închise imediat la loc. De îndată ce va spune că este ducele de Ashburton, intimitatea aceasta prietenoasă va lua sfârșit. Dacă Rosalind Jordan ar fi vreo femeie lipsită de scrupule, ar încerca să i se bage în pat în speranța că va trage ceva foloase seducând un duce. Dacă era femeia caldă și directă care părea a fi, ar fi fost probabil intimidată de rangul lui, ar deveni foarte formală și probabil ar părăsi, confuză, camera.

Privi în ochii ei calzi și își dădu seama că nu putea lăsa să se întâmple asta.

— Numele meu de botez este Stephen, spuse. Până la urmă, mi-ai spus să-ți zic Rosalind.

— Foarte bine, atunci, zise ea, înclinându-și capul într-o

parte. Stephen Ashe?

El se gândi să spună adevărul, și anume că numele lui de familie era Kenyon, dar atunci ar fi trebuit să explice de ce bâlbâise numele de Ashe și monograma As brodată pe unele dintre lucrurile lui. Găsi o cale de ieșire dând pur și simplu din cap și schimbând subiectul.

— Așadar, ești una dintre fiicele domnului Fitzgerald. Domnul Jordan este și el membru al companiei?

— A fost odată, dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă. E mort de ani buni, oftă ea, și voioșia ei păli.

— Îmi pare foarte rău, spuse Stephen, încercând să pară sincer, deși în realitate îl încerca un sentiment de satisfacție.

Prin urmare, doamna Caliban era văduvă. O văduvă drăguță și neconvențională care nu părea deloc deranjată să stea lungită lângă un străin și să fie trezită de acesta cu un sărut.

Menționarea soțului ei o făcu pe Rosalind să se ridice.

— Ar trebui să te las să te odihnești. Dacă tot te simți atât de bine, o să mă retrag și eu în camera mea. Mai ai nevoie de ceva înainte să plec?

— Compania pleacă din Redminster mâine? întrebă el, înăbușind un răspuns nepotrivit care îi venise în minte.

— Nu, orașul este mai mare decât Fletchfield așa că vom sta aici mai multe zile, zâmbi ea. Avem la dispoziție o sală de teatru destul de bună în sala de adunări de la Royal George.

— De ce nu stați la Royal George? V-ar deranja spectatorii?

— Tot ce se poate, dar de fapt nu ne permitem prețurile de-acolo, spuse cu veselie în timp ce părăsea camera. Ne vedem mâine-dimineață, Stephen.

După ce ușa se închise, se ridică cu grijă în picioare. Simți

iarăși amețală, dar aceasta îi trecu repede. Se îndreptă spre bagaj, traversând camera, simțind fiecare vânătaie pe care o căpătase în râu, și scotoci după borcănelul cu pastile al lui Blackmer. Luase medicamentul întocmai, în ciuda spectrului restrâns al acestuia. Cel puțin în seara aceasta, opiumul l-ar fi putut ajuta cu durerea groaznică de cap. Își scutură două pastile în palmă și le luă cu apă.

Se întoarse apoi în pat, simțindu-se îndeajuns de slăbit ca să-și dorească să se întindă din nou. În mod surprinzător, alunecă pe panta viselor cuprins de bună dispoziție.

După ce văzuse *Furtuna*, se hotărâse că nu dorea să-și ia o altă nevăstă, și nu voia nici pasiunea sintetică a unei curtezane. Dar asta era ușor de zis când nu simțise încă dorința trezindu-se. Dar acum, aceasta revenise cu putere. Poate că era posibil să se culce cu o femeie caldă și atractivă, o femeie destul de experimentată și neconvențională, încât să ia o eventuală aventură drept ceea ce era. Oare era Rosalind Jordan o astfel de femeie? Își dorea să fie așa.

Doamne, își dorea atât de mult să fie așa!

Rosalind era recunoscătoare să poată reveni în camera ei și să vadă că sora ei nu se întorsese încă de la reprezentație. Se prăbuși pe pat, apăsându-și gura cu mâna.

După cum observaseră atât ea, cât și Jessica în timpul piesei, Stephen Ashe era... foarte atrăgător. Și nu doar pentru că era înalt, puternic și frumos. Avusese dreptate când citise pasiune în trăsăturile lui pe când era inconștient. De fapt, ar fi putut paria că sub această fațadă de detașare ironică se ascundea un personaj la fel de complex ca cele ale lui Shakespeare. Pasiune și foc mocnit. Vârtejuri întunecate, irezistibile, care ascundeau... ce

ascundeau oare? Mânie, suferință, dorință? În mod evident un Hamlet hotărât, un bărbat născut să domine. Și totuși, în același timp, avea acea politețe blândă pe care ea o găsea extrem de atrăgătoare.

Și în plus, săruta foarte bine. O parte din ea își dorise să rămână în starea aceea neclară, ireală, la granița dintre somn și trezie. Se simțise confortabil în brațele lui. În siguranță. Dorită. Și poate doar puțin panicată.

Își spusese cu fermitate că își lăsa imaginația să zburde prea liberă. Ea și domnul Ashe erau doi străini și îl găsea atât de interesant în mare măsură pentru că era diferit de toți ceilalți pe care îi întâlnise până atunci.

Viața de nomad însemna că ea cunoștea mai mult actori și alți astfel de oameni alunecoși. Își adora tatăl și îi plăcuseră mulți alți actori pe care-i întâlnise de-a lungul anilor, dar își jurase să nu se mai căsătorească niciodată cu un astfel de bărbat. Charles Jordan fusese un bărbat de o frumusețe răpitoare și, când dorea, era extrem de fermecător. Dar fusese și necinstit, și un om pe care nu se putea pune bază, care își supraapreciase talentul de actor.

Chicoti la acest din urmă gând și se trânti pe pat. În mod evident, nu era atât de mult o Fitzgerald pentru a putea considera lipsa de talent actoricesc o tară.

Și totuși ea era diferită de ceilalți membri ai familiei Fitzgerald. Părinții misterioși pe care nu și-i putea aminti o marcaseră atât fizic, cât și mental. Restul familiei ei adoptive părea mulțumită cu existența ei nomadă, dar Rosalind se uita uneori la casele prin care treceau și se întreba cum ar fi fost să trăiască în una dintre ele pentru totdeauna. Discutând cu bărbați

ca Stephen Ashe își dădea seama cât de bine era să nu trebuiască să mai aibă de-a face cu o fire de artist. Uneori își imagina că era căsătorită cu un mic nobil de țară bonom și că avea o casă și o familie.

Oftă adânc. Deși visurile ei nu erau atât de îndrăznețe, putea la fel de bine să-și dorească un castel pe lună și un cavaler pe un cal alb. Crudul adevăr era că probabil nu putea avea copii și că nu stătuse niciodată atât de mult într-un singur loc, încât să poată înfiripa o relație cu acel gen de bărbat de care se simțea atrasă.

Și apoi, chiar dacă *ar fi întâlnit* vreodată un gentilom respectabil, serios, acesta ar fi considerat-o o actriță șireată. Acest gând o făcu să râdă, întrucât nu era nici șireată, și nici prea mare actriță nu era. Și nici Stephen Ashe nu putea fi vreun gentilom de țară jovial, oricât de mult își forța ea imaginația să-și închipuie asta.

Mai bine să râdă decât să recunoască faptul că poate cel mai interesant bărbat pe care îl întâlnise vreodată va fi departe de ea peste o zi sau două, iar ea nu va mai avea șansa să ajungă să-l cunoască.

4 Trei Coroane (lb. Engl.)

5 Nume informal dat zonei de sud-vest a Angliei (n.tr.)

capitolul 5

Ziua optzeci și unu

Stephen aproape că adormise, când simți primele semne ale arsurilor de stomac. Se trezi de-a binelea într-o clipă, neîndrăznind să se gândească la ce va urma. Arsura inițială se

transformă într-o durere agonizantă care îl paraliză atunci când sări, împiedicându-se, din pat. Din fericire, Rosalind lăsase o lumânare aprinsă.

Reuși să ajungă la oala de noapte cu puțin înainte ca un puseu violent de vomă ce-i răscoli stomacul, părând că durează o veșnicie, să-l lase fără suflare pe podea, năclăit de sudoare și cu inima bătându-i nebunește. Doamne sfinte, cum de-i trecuse prin cap să înceapă o relație cu o femeie, când el nu putea nici măcar să-și controleze propriul trup?

Se chinui să se ridice în capul oaselor și își șterse fața asudată cu mâneca, în timp ce se forța, posac, să recunoască adevărul. Până în momentul de față, nu acceptase cu totul faptul că era pe moarte. Undeva în sinea lui crezuse că era o greșeală. Era în floarea vârstei și era ducele de Ashburton. Cu siguranță, nu putea suferi de o boală incurabilă. Dar după criza din noaptea aceasta, nu mai credea așa ceva, era pe moarte și nu se făcea nici o excepție pentru el.

Tu, moarte, nu fi mândră, deși zic unii c-ai fi puter-nică și-nspăimântătoare. Zâmbi amar amintindu-și de cuvintele lui Donne⁶. Nu-i convenea să știe că, mai devreme sau mai târziu, va suferi în public una dintre aceste crize umiltoare. Ducele de Ashburton arătându-se ca o epavă patetică, scuiându-și mațele. Ce lucru interesant că boala îl adusese față în față cu acest păcat al lui care era mândria!

Deși nu simțise niciodată nevoia să-și fluture prin fața altora rangul și originile, își dădea seama că disprețuia semnele de slăbiciune. Faptul că boala sa va fi vizibilă în curând pentru toți îi va da o lecție neprețuită de modestie, dar nu se grăbea să o accepte. Cu cât putea amâna inevitabilul, cu atât mai bine. Voia

să se întoarcă la moșie de îndată ce va fi în stare să se suie pe cal. Acolo, cel puțin, doar servitorii vor fi martorii decăderii lui. Iar dintre ei, cât mai puțini posibil.

Se împletici pe picioare, cu stomacul arzându-i și mult mai amețit decât mai devreme. Nu avea rost să ia mai multe pastile cu opiu, întrucât nu ar fi fost în stare să contenească a le lua. Dar trebuia să bea ceva, îl chinuia o sete grozavă. Își aduse aminte cu recunoștință de laptele trimis de hangiță. Îl bău direct din urcior, rece și proaspăt. La început îl sorbi încet, începând să bea mai zdravăn atunci când simți că laptele îi calmează stomacul distrus. Întotdeauna îi plăcuse laptele mai mult decât trebuia, iar de când se îmbolnăvisese, bea de trei ori mai mult.

După ce goli urciorul, se lungi în pat și își acoperi trupul tremurând cu așternutul. De data aceasta, alunecă într-un somn agitat, fără vise plăcute.

Stephen se trezi mângâiat de soarele dimineții și cuprins de o resemnare cenușie. Gândurile lui legate de Rosalind Jordan din noaptea anterioară fuseseră mult prea hazardate. Tot ceea ce putea însemna ea pentru el era o fantezie. Avea mult prea mult bun-simț și, ca să spunem adevărul, mult prea multă mândrie pentru a se încurca cu o femeie, atâta vreme cât viitorul lui era unul al decăderii și al morții.

Se ridică istovit din pat, cu o durere de cap groaznică, simțindu-se slăbit și amețit. Totuși, în general, nu se simțea chiar atât de jalnic. Probabil că a doua sau a treia zi va putea merge acasă.

Aruncă o privire în oglinda de deasupra vasului pentru spălat și tresări rușinat când văzu cum arăta. Cu barbă și plin de bandaje și de vânătași, părea un răufăcător. Merse să-și aducă

briciul din bagaje. După ce se rase, își îndepărtă bandajul și își examinează tăietura adâncă din scalp. Doctorul răsese zona din jurul tăieturii și cususe îngrijit rana. Întrucât nu păreau să fie semne de infecție sau de sângerare, Stephen își puse un plasture pe rană, pieptănându-și părul astfel încât să acopere zona golașă. Noua coafură îi dădea un aer neglijent, dar cel puțin îi ascundea rana.

Apoi se îmbracă. După cum spusese și Rosalind, cizmele se puteau purta încă, deși valetul lui le-ar fi aruncat cât ai clipi din ochi. Cu toate acestea, Stephen Ashe nu era duce și nu trebuia să mențină nici un standard. Conștiința acestui fapt îi dădea o libertate nemaipomenită.

Rutina spălatului și îmbrăcatului îl făcu să aibă o dispoziție mai bună. Cum simțea că stomacul îi era destul de liniștit, coborî pentru a lua micul dejun. Three Crowns era genul de han modest și curățel cu care se obișnuise pe parcursul acestei călătorii. Se opri un moment la baza scării. Vocea răsunătoare a lui Thomas Fitzgerald se auzea din spatele unei uși din dreapta. Probabil că familia lua masa în salonul privat.

Putea foarte bine să ia micul dejun de unul singur, dar se săturase de singurătate și nu părea că ar urma vreo altă criză prea curând. Bătu ușor la ușă și, atunci când Maria întrebă cine este, intră. Toți cei cinci membri ai familiei Fitzgerald erau așezați în jurul mesei. Era o familie atrăgătoare, deși era interesant de observat cât de diferită era Rosalind de toți ceilalți, care aveau părul negru și ochii albaștri.

Atunci când intră Stephen, se făcu o liniște profundă. Apoi, se dezlănțui haosul: toată lumea, cu excepția lui Rosalind, se ridică și o porni către nou-venit. Chiar și deșiratul câine-lup ieși de sub

masă și înaintă spre el.

Maria Fitzgerald ajunse prima la Stephen și spuse, emoționată, în timp ce îi strângea mâna la pieptul generos:

— Rosalind ne-a povestit totul despre dumneata, domnule Ashe. Dumnezeu să te binecuvânteze că ne-ai salvat copilul! Jur în fața lui Dumnezeu că de-acum înainte viața mea îți aparține.

Stephen se holbă la lacrimile care tremurau în ochii ei mari, albaștri, derutat de două gânduri simultane. Unul că Maria era o trageciană desăvârșită, și al doilea că era derutat de ideea că sub această mască dramatică se ascundea o sinceritate desăvârșită. Dacă el ar fi spus că vrea să o omoare, ea i-ar fi dat un pistol.

— Am făcut doar ceea ce orice bărbat ar fi făcut, doamnă Fitzgerald, spuse el, trăgându-și cu delicatețe mâna din strânsoare, și nu pot găsi un scop mai potrivit vieții dumitale decât cel actual.

Replica lui îl făcu pe Thomas Fitzgerald să izbucnească într-un hohot de râs.

— Bine zis, domnule Ashe, spuse el, luându-i mâna lui Stephen și scuturându-i-o energic, dar trebuie să-ți mărturisesc că împărtășesc sentimentele soției mele. Brian e un neastâmpărat cum rar găsești, dar ne-ar fi fost atât de dor de el! adăugă aruncând o privire plină de afecțiune fiului său, care stătea lângă el.

— Da, ne-ar fi fost dor de el, zise Jessica Fitzgerald, ciufulindu-i părul fratelui ei. Chiar îmi place să-l alerg peste tot, amenințându-l cu peria de cap când e enervant.

În rolul Mirandei, fusese uimitoare, iar ca soră iubitoare, era de-a dreptul înduioșătoare.

— Vă sunt îndatorat pe vecie, domnule, spuse Brian, cât se

poate de formal, roșind puțin. Recunosc că negliobia mea v-a pus viața în primejdie și mulțumesc lui Dumnezeu că nu v-ați rănit foarte grav.

— Îl faceți pe sârmanul om să se rușineze de moarte, când sunt convinsă că, de fapt, ce-și dorește este micul dejun, interveni vocea lui Rosalind, jucăușă, tocmai când Stephen se gândea ce să spună. O ceașcă de ceai, domnule Ashe?

Recunoscător, dădu ocol familiei ei pline de entuziasm și luă ceașca fierbinte de ceai din mâna ei întinsă.

— Chiar faceți prea mult caz de ceea ce am făcut, spuse el cu îndrăzneală, după ce luă o gură de ceai. Mă bucur că am putut fi de ajutor. Să nu mai vorbim despre asta.

Dar membrii familiei Fitzgerald nu erau pregătiți să lase deoparte subiectul salvării. În timp ce Stephen mânca puțină pâine prăjită și ouă la capac, așezat lângă Rosalind, familia începu să rememoreze aventura din ziua anterioară. Fiecare reacție de șoc, groază sau ușurare era detaliată cu entuziasm.

Deși era conștient de rolul principal pe care îl jucase în această dramă, Stephen era la rândul lui fascinat. Nici că-și putea imagina o scenă mai diferită de cea a mesei în familie din copilăria lui. Toți cei de față erau o *familie*, nu doar o adunare de oameni înrudiți prin sânge și avere. Fiecare membru al familiei știa cu siguranță că este iubit și acceptat și în schimb oferea respect și afecțiune celorlalți.

Singura care nu se alătura flecăreliei pline de voieșie era Rosalind. Ea se asigura, tăcută, că toată lumea era bine hrănită, inclusiv câinele. Stephen simți că, deși fiecare membru al familiei avea rolul lui, totuși ea rămânea centrul ei luminos și constant.

De asemenea, simțea și alte lucruri mai subtile, precum o ușoară mireasmă de apă de trandafiri care plutea în aer de fiecare dată când ea întorcea capul și foșnetul de-abia auzit al juupoanelor ei, de fiecare dată când se ridica să sune după un ceainic plin. Deși încerca să nu se uite la ea, nu-și putea aminti când mai fusese atât de conștient de prezența unei femei.

Când Rosalind se întoarse la locul ei, se opri puțin pentru a-i examina rana de la cap. Atingerea vârfulor degetelor ei pe părul lui era ușor erotic.

— Se închide destul de bine, domnule Ashe, observă ea, dar tu arăți cam tras la față. Sper că vei rămâne în Redminster încă o zi măcar; o călătorie ți-ar putea agrava rana.

— Mă numesc Stephen, dacă își amintești, și da, am de gând să mai stau cel puțin până mâine.

— Prea bine, Stephen, spuse ea, zâmbind cu o căldură care lui îi merse la inimă.

— Ești oaspetele meu cât timp vei sta la hanul Three Crowns, țină să sublinieze Thomas. Poți chiar să-ți umpli cada de baie cu șampanie, dacă dorești.

Stephen simți o urmă de vinovăție că accepta ospitalitatea unui om care probabil că de-abia își permitea asta, mai ales că el ar fi putut la fel de bine să cumpere hanul doar cu banii din buzunar. Totuși, trebuia să-i permită bărbatului mai în vârstă să-și exprime recunoștința.

— Ar fi o crimă să irosim atâta șampanie! Poate că, în loc de asta, mai târziu, voi comanda de băut pentru toată lumea, la bar.

— Chiar te rog, spuse Thomas. Voi profita de ocazie să ciocnesc urându-ți viață lungă și sănătate.

Aceste cuvinte îl treziră brusc la realitate. Nimeni nu-i putea

oferi lui Stephen nici viață, nici sănătate. Simțind că-i pierise foamea, se ridică în picioare.

— Cred că mă duc până la grajduri să văd ce face Jupiter.

— Merg și eu, se oferi Brian.

— Ai lecții de făcut, tinere, spuse mama lui cu fermitate. Și tu, Thomas, împreună cu Jessica sunteți așteptați la teatru pentru repetiție. Rose, de ce nu-l duci tu pe domnul Ashe la grajduri și îl aduci mai târziu pe la Royal George? întrebă Maria. Desigur, asta dacă ți-ar plăcea să ne vezi trupa mai îndeaproape, adăugă ea oarecum timid.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, spuse Stephen, sincer.

Fusese în culise la diverse teatre obișnuite, dar nu și într-un teatru ambulant. Vizita putea fi un moment plăcut de destindere.

Rosalind se ridică și ieșiră împreună în curtea însorită.

— Sper că micul dejun cu familia Fitzgerald nu ți s-a părut copleșitor, spuse ea cu un licăr de amuzament în ochi, în timp ce traversau curtea mergând către grajduri.

— A fost o adevărată experiență. Dar una deloc neplăcută, spuse el zâmbind întrebării și soarelui din părul ei blond-roșcat.

Ajunseră la grajduri și el îi deschise ușa.

— În mod evident, nu semeni cu nimeni din familia ta, spuse el, ros de curiozitate. Ești vreun copil schimbat de zâne poate, găsit printre căpșuni și ciuboțica-cucului?

— Ah, nici vorbă de ceva atât de poetic, spuse ea, cu o expresie absentă pe chip. Am fost adoptată. Familia Fitzgerald m-a găsit umblând după mâncare pe străzile dinspre port în Londra, pe când aveam trei sau patru ani. Se pare că venisem la țărnam cu adevărata mea mamă, care a murit imediat. Dumnezeu

știe ce s-ar fi întâmplat dacă nu se nimerea familia Fitzgerald prin apropiere.

Stephen se uită fix la ea, gândindu-se înfiorat la toate câte i se puteau întâmpla unui copil pierdut, mai ales dacă era unul frumos.

— Povestești o istorie incredibilă cu atâta detașare! Familia Fitzgerald a încercat să afle mai multe despre originile tale?

— Nu aveau prea mult timp la dispoziție, întrucât trebuiau să părăsească Londra pentru a onora un contract la Colchester. Mama spune că aveam hainele bine croite și că vorbeam cu un accent corect, ceea ce înseamnă că familia mea nu era săracă, probabil, spuse ea, dând din umeri. Cam atât știu despre originile mele.

Jupiter își îți capul dintr-o boxă deschisă și pufni maiestuos.

— Te gândești vreodată la familia ta adevărată? spuse Stephen, mângâind nasul de catifea al calului.

— Da, deși nu am vrut să le spun mamei și tatei pentru nimic în lume, răspunse Rosalind, ezitând puțin. S-ar simți răniți, întrucât asta ar însemna că nu au făcut destul, și adevărul este că nimeni nu m-ar fi putut crește cu mai multă dragoste și bunătate decât ei.

— Așa este, dar e normal să fii curios, spuse el încet.

— Tu înțelegi, nu-i așa? întrebă ea, fără râsetul obișnuit în ochi, în timp ce mângâia gâtul zvelt al lui Jupiter. Este foarte posibil să am rude pe undeva. Obișnuiam să studiez oamenii din public ca să văd dacă vreunul îmi seamănă. Uneori mă întreb care era numele meu adevărat și dacă cineva ne aștepta pe mine și pe mama mea la Londra. Au trecut aproape douăzeci și cinci de ani de-atunci. Oare există cineva pe undeva care își aduce

aminte de fetița pierdută? spuse ea, aruncându-i o privire melancolică.

Mâna i se opri pe gâtul lui Jupiter, așa că el o atinse cu un gest de compasiune. Degetele li se întâlniră și el resimți un mic șoc, asemenea electricității statice în timpul iernii. Dar asta era... ceva diferit.

— Nu-ți amintești nimic dinainte de noaptea în care i-ai întâlnit pe cei doi Fitzgerald? întrebă, lăsând mâna să-i cadă.

— Doar câteva imagini disparate. O îmbrățișare, dar poate că era Maria cea care mă îmbrățișa. O casă de piatră, care părea mare, dar poate nu era așa decât în imaginația mea de copil.

— Nu-ți amintești nici măcar cum te numeai?

— Nici măcar asta, răspunse ea, și o umbră a ceva întunecat și teribil îi apără în ochi, după care își feri privirea.

Era momentul să schimbe subiectul.

— Trebuie să fie ciudat să nu știi nimic despre strămoșii tăi, spuse Stephen cu un zâmbet strâmb.

— Din anumite puncte de vedere, este o binecuvântare. Cred că sunt mulți copii cărora le-ar plăcea să creadă că s-au născut într-o familie regală, au fost furăți de țigani, ajungând apoi printr-un hazard să trăiască alături de oamenii ciudați care pretind a le fi părinți, zâmbi Rosalind, fără vreo urmă de tristețe. E adevărat, nu? Natura umană este lucrul cel mai prostesc. Întotdeauna tânjim după ceea ce nu putem avea. Aceste cuvinte, rostite cu detașare, îi răsunară în urechi cu o forță neașteptată. Asemenea unui cal care tânjește după iarba aflată de cealaltă parte a gardului, și ea tânjea după lumea de-afară, care nu avea nimic de-a face cu teatrul sau cu trupa Fitzgerald. Probabil că de-asta o intriga Stephen atât de mult, pentru că era din lumea

de afară, dar și pentru că era bun și atrăgător.

Era chiar *foarte* atrăgător, de fapt, mai ales că își pieptănase părul într-un mod mai puțin formal și i se potrivea de minune. Dar el nu era potrivit pentru ea. El era un gentilom, iar ea o actriță dintr-o trupă ambulată, și nici măcar nu era o actriță bună.

— Data viitoare când o să-mi regret familia pierdută, îmi voi aminti și că nu am mătuși enervante sau veri alcoolici, spuse ea încet.

Cel puțin putea juca destul de bine încât să poată spune asta.

— Dacă simți nevoia, am o droaie de rude îngrozitoare pe care ți le pot împrumuta, spuse el, pe un ton serios, în timp ce ochii îi sclipeau de amuzament. Bătrânele care își pun coniac în ceai și înjură ca marinarii. Rude îndepărtate care și-au pierdut averea la cărți și vin în vizită ca să primească pomană. Ipocrite pioase care îți țin predici despre virtute și păcătuiesc în secret. Am de tot felul.

— Nu mi-aș putea permite să te văduvesc de asemenea delicii, zise ea cu generozitate. Sper că ai și niște rude mai draguțe.

— Câteva. Sora mea cea mare este destul de severă, dar este bună la inimă și are copii încântători, spuse Stephen, scoțând o bucățică de zahăr din buzunar și oferindu-i-o lui Jupiter. Calul lipăi delicat recompensa. Mai am și un frate mai mic, care a fost soldat. Ne-am mai certat de-a lungul timpului, dar de când s-a întors din armată am devenit mult mai apropiați. Cred că amândoi am ajuns să fim mai înțelepți odată cu trecerea anilor.

Rosalind observă că nu spunea nimic despre o eventuală soție, deși asta nu însemna neapărat că nu era căsătorit. Poate se

certase cu soția lui și se hotărâse să înceapă o călătorie de capul lui prin țară.

— De vreme ce Jupiter e mulțumit, poate mergem să vedem cum se descurcă trupa, spuse ea, amintindu-și că starea lui civilă nu era treaba ei.

Stephen fu de acord și îi oferi brațul. Ieșiră împreună din grajd la pas de plimbare și se îndreptară spre strada principală din Redminster. Lui Rosalind îi plăcea senzația pe care i-o dădea brațul lui puternic sub palma ei, precum și privirile invidioase pe care i le aruncau celelalte femei după ce îl vedeau pe chipeșul ei însoțitor. De fapt, îi plăcea puțin cam mult această plimbare. Reamintindu-și că nu era cu el decât din întâmplare, reluă conversația.

— Semenii mult cu fratele tău?

— Foarte puțin, răspunse Stephen gânditor. Michael este mult mai intens decât mine. Chiar și acum, că s-a căsătorit și s-a așezat la casa lui, are „privirea fixă a soldatului” – o stare de atenție permanentă la tot ce-l înconjoară. Probabil că asta i se trage de la faptul că a trăit tot timpul în apropierea pericolului și bănuiesc că așa a supraviețuit atâtor ani de război.

— „*Privirea fixă a soldatului*”, repetă Rosalind. O să țin minte expresia asta, întrucât ar putea fi utilă pentru un actor care dorește să redeva acest tip de personaj.

— Asta înseamnă să fii acțiță? Să observi permanent lumea înconjurătoare pentru a învăța cum să-ți interpretezi mai bine rolurile?

— Nu sunt acțiță, râse ea, doar umplu golurile jucând chiar și roluri de bărbat, fiindcă sunt înaltă pentru o femeie. Dar Jess este cea cu adevărat talentată. Eu îmi pun cel mai bine în valoare

calitățile ca regizor de scenă și ca sufleur. Țin evidența costumelor, a decorurilor și a scenariilor, și fac orice altceva e nevoie pentru ca trupa să funcționeze impecabil.

— Trupa călătorește în permanență?

Ea clătină din cap.

— Nu chiar. În lunile cele mai reci ale iernii locuim la Birmingham și jucăm în diferite locuri din zonă. Când vine primăvara, o luăm din nou la picior. Dacă avem noroc, găsim un loc precum Royal George, spuse, arătând cu capul la hanul care se ivea în fața lor. Dacă nu, jucăm într-o curte sau într-un hambar.

— Pare grozav de neconfortabil, spuse el cu sinceritate. Hoinăriți prin zona rurală a Angliei după cum vă dictează inima?

— Nu, avem un circuit regulat prin West Midlands. Oamenii ne așteaptă și știm deja ce clădiri sunt disponibile în fiecare oraș.

Cum ajunseseră la han, ea îl conduse în curte pe sub arcada pe unde intrau diligențele.

— Teatrele ambulante stau la baza piramidei teatrale, zise ea. Desigur, teatrele din Londra sunt cele mai importante, apoi vin teatrele provinciale precum cel din Bath și cel din York. Oamenii ca noi merg în târgușoare prea mici pentru celelalte teatre.

— Și totuși părinții tăi sunt foarte talentați. Cu siguranță că ar fi putut să aibă succes într-unul dintre teatrele mai importante.

— Talentul nu e totul, spuse ea repede, cu un zâmbet trist. Tata poate juca orice rol, de la Lear la Falstaff, și mama poate face să plângă bărbați în toată firea când joacă un rol tragic

precum Isabella. A fost remarcată și, cînd eram mică, John Philip Kemble i-a angajat pe amîndoi pentru o perioadă de probă în Drury Lane, dar asta a durat doar o lună. Din folclorul familiei știu că Kemble era gelos pe succesul tatei și se prea poate să fie adevărat, dar este la fel de adevărat că tatei îi plăcea să facă lucrurile în felul lui. Administratorii teatrelor sunt oameni aroganți care nu suportă un caracter la fel de încăpățânat ca al lor, mai ales un actor care nu stătuse la Londra destul timp cât să-și câștige genul de faimă care să-l determine pe Kemble să-i tolereze firea de artist. Singura soluție era ca tata să fie propriul lui stăpîn, dădu ea din cap. Poate că trupa Fitzgerald nu este faimoasă, dar tata poate proceda aici exact cum își dorește.

Îl conduse pe Stephen spre sala mare care fusese adăugată hanului pentru întruniri și divertisment. Pe cînd urcau scările, un tânăr chipeș cu aer de dandy le ieși în cale în pragul ușii. Stephen îl recunoscu pe Edmund Chesterfield, actorul care-l jucase pe Ferdinand, dându-i replica Mirandei, jucată de Jessica.

— Cum te simți în dimineața aceasta, încântătorul meutrandafir? spuse Chesterfield, întâmpinînd-o pe Rosalind cu un zâmbet larg.

— Nu sunt nici a ta, și nici încântătoare, spuse ea cu detașarea pe care ți-o conferă obișnuința. Edmund, acesta este domnul Ashe, care l-a salvat pe Brian din râu.

Privirea lui Chesterfield deveni mai atentă. Stephen ghici că tânărul actor îi evalua în mod constant pe ceilalți bărbați ca potențiali rivali sau ca surse de patronaj.

— Ești un bărbat curajos, Ashe, dacă ți-ai riscat viața pentru pușlamaua asta, spuse el, părănd să nu-l considere pe Stephen periculos. Eh, dacă ar fi fost vorba despre Jessica cea

voluptuoasă, aş fi sărit chiar eu în râu.

— Ți-ai fi stricat tu haina? Mă îndoiesc oarecum, spuse cu inocență Rosalind.

— Vai, frumoasă Rosalind, cum îmi știi punctele slabe! exclamă Chesterfield făcând o plecăciune complicată. Pe diseară, crudă stăpână.

— S-a terminat deja repetiția? se miră Rosalind.

— Am repetat cât aveam nevoie, spuse actorul cu o grimasă. Alți directori de teatre nu cer atâtea repetiții. Cred că bătrânului îi place să ne chinuie.

— Îi place să vadă piesele jucate cât mai bine posibil, remarcă Rosalind scurt. Abilitățile tale s-au îmbunătățit substanțial de când ni te-ai alăturat.

— Se poate, recunosc Chesterfield. Dar asta se întâmpla acum un an. Nu văd de ce-aș pierde o minunată zi însorită de vară, când îmi știu rolul perfect și sunt atâtea lăptărese drăguțe de îmbrobodit, continuă, după care își luă rămas-bun înclinând ușor capul, și începu să coboare scările.

— Încântător băiat, spuse Stephen cu subînțeles. Nu cumva îl joacă pe Duncan în piesa scoțiană? Pentru că dacă este așa, ați putea înlocui pumnalul fals cu unul adevărat.

— Poate că Edmund este vanitos și leneș, dar chiar nu merită să fie înjunghiat mortal de către Macbeth.

— Ai dreptate. Mai bine l-ar juca pe Antigonus și ar fi mâncat de urs.

— Văd că te pricepi la Shakespeare, spuse ea aprobator.

— Mi-a plăcut întotdeauna teatrul și mai presus de toate Shakespeare. Ba chiar am participat la producții de amatori ale pieselor sale, spuse el, deschizând ușa spre hol pentru ea. Multă

vreme după ce spectacolul s-a încheiat, cuvintele bardului îți rămân în minte, asemenea gustului unui coniac fin.

Deodată, câteva dintre cuvintele acelea începură să-i vină în minte: „*E frumoasă, deci trebuie curtată. E femeie, deci trebuie câștigată.*”

Doamne, de unde apăruseră? Dacă-și amintea bine, erau din *Henric I*, partea I, și din zâmbetul încântător al lui Rosalind.

Trase adânc aer în piept, apoi o urmă din hol în sala principală. La celălalt capăt se afla o zonă care putea fi utilizată fie ca scenă, fie ca podium pentru muzicieni. Câțiva oameni se agitau pe platformă, unii dintre ei lucrând la scenă, alții repetând sub bagheta lui Thomas.

— Cât de mare este trupa? întrebă Stephen.

— Optsprezece oameni. Aproximativ zece dintre noi joacă efectiv. Ceilalți, precum Calvin Ames și Ben Brady de acolo, sunt muzicieni sau personal de scenă și joacă doar roluri minore, spuse Rosalind încruntându-se. Se pare că Ben nu se descurcă, mai bine merg să văd despre ce este vorba.

Stephen o urmă spre scenă, unde actorii își aruncau acuzații de trădare și de gelozie.

— Ce piesă se repetă? întrebă el.

— *Fantoma vorbește*. O jucăm mâine, spuse ea cu un surâs machiavelic. Nu e cine știe ce de capul ei, dar ne permite să folosim trapa din podeaua de la Royal George. De fiecare dată când jucăm aici, punem în scenă cel puțin o piesă cu stafii.

— Ar fi păcat să nu profitați de o asemenea ocazie, consimți el. Dar în seara aceasta ce se joacă?

— *Visul unei nopți de vară*. E una dintre preferatele mele. O joc întâi pe Hippolyta și apoi pe prima doamnă a Titaniei. O să

am o seară plină.

— Pune probleme schimbarea costumelor?

— Nu chiar. În această piesă, toată lumea poartă genul acela de îmbrăcăminte medievală plină de văluri, astfel că o schimbare a pelerinei și poate o podoabă în păr sunt, de obicei, suficiente.

Purta un șal pe umeri, așa că se opri și, întorcându-se către Stephen, și-l înfășură în jurul capului, asemenea unui capișon medieval.

— Știi că haina face femeia, spuse ea cu o voce misterioasă, conspirativă.

— Ești o actriță mai bună decât crezi, zise el, impresionat.

— Eh, știu câteva secrete ale meseriei, adăugă ea, punându-și șalul la loc, pe umeri. Mama și tata s-au asigurat de asta, dar îmi lipsește ardoarea.

Poate că nu avea pasiunea unui actor, dar el bănuia că era capabilă de o ardoare mult mai intimă. Trupul acela frumos și voluptuos fusese creat pentru pasiune.

Știind că era mai bine să-și îndrepte gândurile în altă direcție, aruncă o privire la materialele stocate lângă un perete.

— Bănuiesc că decorurile și costumele sunt folosite în diferite moduri, spuse el.

Ea încuviință din cap și urcă pe scenă, dându-le roată actorilor, care erau prea absorbiți de roluri pentru a observa orice altceva.

— Arborele acela vopsit, pe care îl ține Ben, i-a ținut umbră lui Macbeth și vrăjitoarelor lui, l-a ascuns pe Bonnie Prince Charlie și s-a plecat la pământ în numeroase furtuni.

Cu toate acestea, cu siguranță copacul arătase mai bine pe

vremuri. De fapt, două dintre ramurile de la bază se rupseseră.

— Ce s-a întâmplat, Ben? îl întrebă Rosalind pe bărbatul care examina bucățile.

— Asistentul meu cel neîndemânatic l-a scăpat din mână, spuse acesta mohorât. Mai întâi, toată tevatura de ieri ne-a făcut să rămânem în urmă cu programul de azi, și acum și copacul meu e rupt.

— Ce trebuie făcut? întrebă Rosalind încruntându-se.

Ben se porni să enumere o listă întreagă de sarcini.

— Pe majoritatea nu o să le pot face dacă e să mă apuc să repar copacul cum trebuie, așa că bănuiesc că trebuie să ne lipsim de el, observă el cu un aer posac.

— Pot să te ajut cu decorurile, se oferii Stephen. Nu mă pricep la tâmplărie, dar pot să car și să aduc lucruri.

— Bine, dar tocmai îți revii de pe urma unei răni, spuse Rosalind ezitând.

— Promit să nu car nimic pe cap, spuse el cu seriozitate.

— Acceptă-i oferta, Rosie, spuse Ben, înainte ca Rosalind să mai poată protesta. Avem nevoie de orice fel de ajutor, dacă vrem să punem în scenă cum trebuie piesa asta.

— Foarte bine, fie! Dar, Stephen, dacă te simți obosit, te rog, odihnește-te.

— Așa o să fac.

Sub îndrumarea lui Ben, ieși pe ușa de la scenă, merse la căruțe și aduse un braț de draperii albastre-verzui care urmau să fie agățate pe peretele din spate. Recu-noscu țesătura ca fiind cea utilizată pentru grotă lui Prospero. Se putea folosi la fel de bine și ca fundal pentru o pădure fermecată.

În următoarele câteva ore, aduse, cără, depozită și montă

decoruri sub îndrumarea lui Ben în timp ce se minuna de cum puteau niște materiale atât de simple să creeze iluzii atât de reușite. Îi plăcea și haosul controlat din teatru, cu actorii care veneau și plecau și cu scenele dramatice declamate peste capul lui.

Plin de praf și puțin obosit, admira decorul pe care tocmai îl terminase de montat, când Maria Fitzgerald se proțăpi în spatele lui.

— Domnul Ashe este ducele, Thomas! exclamă ea.

Consternat, Stephen se întoarse, întrebându-se cum de știa. Poate i-l arătase cineva pe undeva și ea își amintise de-abia acum adevărata lui identitate.

Exclamația Mariei îi făcuse pe toți să se oprească din ceea ce făceau și toți ochii erau fixați pe Stephen. Minunata lui perioadă de anonimată luase sfârșit.

Cea mai atentă privire i-o arunca Thomas Fitzgerald.

— E-adevărat că are figură de duce, dragostea mea, și m-ar scăpa de necesitatea de a schimba două costume, spuse el gânditor, dar poate că domnul Ashe nu dorește să joace cu noi.

— Poftim? clipi Stephen confuz.

— Ai fi un duce al Atenei cât se poate de impunător, domnule Ashe, spuse Maria cu un zâmbet strălucitor. Cum Rosalind spune că ai și puțină experiență ca amator, ce zici, ți-ar plăcea să-l joci pe Tezeu în seara aceasta?

Ușurarea că nu fusese descoperit fu repede urmată de un șoc. Ducele de Ashburton să apară într-o piesă jucată într-o tavernă ordinară? Se uită lung la Maria. Să joace cu o trupă profesionistă, chiar și un rol minor, era altceva față de un rol într-un teatru de țară alături de prieteni.

— Nu toată lumea se imaginează stând în fața publicului, mamă, spuse Rosalind. Majoritatea oamenilor ar considera-o o pedeapsă, și nu o plăcere.

— Iar domnul Ashe este în convalescență, adăugă Jessica.

— Desigur, spuse Maria, dezamăgită. Nu știu la ce mă gândeam.

Expresia ei dezamăgită îl făcu pe Stephen să înțeleagă de ce făcuse această sugestie. Pentru Maria, actoria era o plăcere. Asemenea unei pisici care-i prezintă stăpânului favorit șoarecele ucis, ea îi oferise în mod impulsiv bărbatului care îi salvase fiul șansa de a juca, pentru că era cea mai mare recompensă la care se putea gândi.

Desigur că ideea era absurdă, dar după ce sentimentul de surpriză dispăru, își dădu seama că nu i-ar fi displicut defel să se comporte atât de scandalos.

— Probabil că voi regreta asta, dar aș vrea să încerc oricum, spuse cu un zâmbet leneș, dar asta doar dacă sunteți sigură că nu va strica spectacolul.

Figura Mariei se luminează.

— Perfect! spuse Thomas cu un hohot puternic de râs. Nu-ți face griji că ai putea strica piesa, nu e un rol mare și, cu puțin ajutor din partea mea, nimeni nu-și va da seama că ești novice.

Jessica bătu din palme de bucurie, iar Rosalind îi oferii un zâmbet plin de căldură.

— Bine ai venit în trupa de teatru Fitzgerald, Stephen, îi spuse ea.

— Doar în seara aceasta, atrase el atenția.

În timp ce Thomas îl lua deoparte ca să înceapă să lucreze, Stephen își dădu seama că era foarte mulțumit de el însuși.

6 John Donne (1572–1631), poet englez, cel mai important reprezentant al Școlii Metafizice și renumit predicator din secolul al VII-lea (n.tr.)

capitolul 6

Rosalind stătea aproape de Stephen, în timp ce-și așteptau rândul în culise înainte de începerea piesei, și asta nu doar pentru că urmau să-și facă intrarea împreună. Chiar și cei mai experimentați actori aveau trac înainte de un spectacol. Deși protejată ei își ascundea emoțiile în spatele unei figuri impasibile, ea simți că el era gata să dea bir cu fugiții.

Costumat ca Oberon, regele zânelor, tatăl ei se uita plin de curiozitate la public.

— Sala e plină, spuse cu satisfacție, în timp ce se întorcea către ceilalți actori. Mă duc să le spus muzicienilor să înceapă marșul, adăugă, și se îndepărtă pe nesimțite pentru a-și duce sarcina la îndeplinire.

Stephen o privi abătut pe Rosalind.

— E prea târziu să-mi schimb părerea în ceea ce privește rolul lui Tezeu? spuse

— Din păcate, cam este, dar nu-ți face griji, spuse ea cu o voce reconfortantă, o să fie bine. Mama avea dreptate, ești un duce minunat.

— Cred că e mai ușor să fii duce decât actor.

— Prostii! Îți știi replicile perfect și te-ai descurcat foarte bine când ți-ai repetat rolul mai devreme cu tata, spuse ea, măsurându-l din cap până-n picioare.

Îmbrăcat cu o mantie purpurie care cădea în falduri, cu lanțuri

de aur și coroană pe cap, Stephen avea o demnitate aristocratică naturală care-l făcea să fie extrem de convingător în rolul lui regesc. Ar fi trebuit să fie aproape la fel de bun în acest rol ca tatăl ei.

— Nu uita, tot ce trebuie să faci este să-ți spui replicile răspicat și să nu cazi. Ah, și să transmiți doar două lucruri: autoritatea ta în calitate de conducător al Atenei și dragostea pentru femeia cu care urmează să te căsătorești.

— Faci să pară asta suspect de simplu, Hippolyta, spuse el sec.

— Va fi ușor de îndată ce-ți vei fi rostit primele replici, îl asigură ea, iar dacă greșești, pot să improvizez eu pe marginea lor, astfel încât publicul să nu-și dea seama.

Muzicienii încheiară uvertura și începură marșul antrenant care marca intrarea în scenă a lui Tezeu, ducele Atenei, și a logodnicei și viitoareii sale soții, Hippolyta, regina amazoanelor. Simțind acea nerăbdare de dinaintea intrării în scenă, Rosalind îl luă pe Stephen de mână.

— Curaj, scumpul meu duce. Suntem în Redminster și dacă joci prost, cine știe? spuse ea.

— Bardul s-ar putea ridica din mormânt ca să mă trăsnească, spuse Stephen, amărât.

— Nu te amăgi, spuse ea repede, a dormit liniștit vreme de decenii care au fost pline de reprezentații ce i-au schilodit opera în orice mod posibil, așa că nu poți fi la fel de groaznic ca unii dintre actorii pe care i-am văzut.

El încercă să schițeze un zâmbet, dar ea bănuia că și-ar fi dorit să fie oriunde în altă parte, numai pe scenă nu. Din fericire, semnalul muzical că era rândul lor răsună înainte ca Stephen să

devină și mai neliniștit. Ea ridică la nivelul umerilor mâinile, și împreună pășiră, cu pompă, pe scenă.

Urmărindu-și pe ascuns partenerul, Rosalind observă momentul în care el simți impactul privirilor ațintite asupra sa, când chipul lui deveni o mască.

Ea îl strânse de mână cu putere.

— Spune replicile și nu te împiedica, îi șopti ea atât de ușor, încât el de-abia o auzi.

El închise ochii o clipă, adunându-se, apoi se întoarse înspre ea și spuse pe un ton atât de autoritar, încât păru să umple sala.

— „*Cu pas grăbit, frumoasă Hippolyta, se-apropie al nunții noastre ceas...*”

Rosalind păru să-și recapete suflul după micul șoc provocat de căldura din ochii lui Stephen. Poate pentru că nu era un actor experimentat, nu avea nimic din manierismele unui profesionist, radiind în schimb sinceritate, o sinceritate poate chiar mai autentică decât scena din jurul lor. Era un conducător și un erou, un om printre oameni. Era iubitul ei, venit să o ia pentru totdeauna. Ea și-ar fi dorit ca el să-i ridice chipul pentru a o săruta și apoi să o lipească de trupul lui...

Un acces de tuse din public o readuse la realitate înainte de a fi prea târziu pentru a-i da replica. Recurgând la zecile de ani de experiență profesională, îi zâmbi seducător lui Tezeu, nu lui Stephen, spunându-i cu vorbele îmbătătoare ale lui Shakespeare cât de repede vor trece zilele până la nunta lor.

Pe măsură ce scena se desfășura, Rosalind începu să se entuziasmeze. O trupă competentă va pune în scenă întotdeauna o reprezentație decentă, dar uneori toate lucrurile se întâmplau exact așa cum trebuia și se crea un fel de magie; iar ea simți că

urma să fie una dintre acele seri. Deși Stephen nu avea experiență ca actor, avea un aer poruncitor și era o prezență masculină impunătoare care o făcea și pe ea să dea tot ce avea mai bun ca actriță. Putea ușor fi luată drept regina războinică ce fusese „*cucerită cu spada*” și care urma să se căsătorească cu iubitul ei războinic „*în bucurie, în falnice și vesele serbări*”.

Tăcerea absolută a publicului îi dădu de înțeles că spectatorii erau vrăjiți iremediabil de iluzia creată de piesă. Pentru restul serii, inimile lor vor aparține trupei de teatru Fitzgerald.

Îndrăgostiții nefericiți și părinții intrară în scenă pentru a cere ducelui justiție. Menținând magia neștirbită, Jessica, Edmund, Jeremiah și ceilalți își jucară rolurile la fel de convingător.

Nu după mult timp, rolul lui Rosalind și al lui Stephen în scena respectivă se sfârși, iar ei ieșiră. Maria, care aștepta în culise, costumată în rochia argintie a Titaniei, regina zânelor, îl îmbrățișă exuberantă pe Stephen. Rosalind fu invidioasă pe ușurința cu care putea să-l îmbrățișeze pe Stephen, întrucât ea nu și-ar fi permis un gest atât de detașat, fiind mult prea implicată.

— Ai fost excepțional! spuse Maria cu o voce liniștită și totuși vibrantă. Nu-i așa că a fost minunat?

— Regina mea amazoană m-a ajutat să nu mă fac de rușine, spuse Stephen, și privirea lui plină de căldură o întâlni pe a lui Rosalind, peste capul mamei ei. Vă mulțumesc că mi-ați permis să joc cu voi. Este o ocazie pe care puțini oameni o au.

Mulțumită și ușurată că el găsisese această experiență satisfăcătoare, Rosalind se îndreptă spre micuța garderobă a doamnelor pentru a-și schimba rochia. Îi era ușor să îmbrace un alt costum.

Dar îi era mai greu să devină o zână în loc de viitoarea

mireasă a lui Stephen.

Întrucât personajul lui apărea doar în trei scene, la începutul și la sfârșitul piesei, Stephen își petrecu cea mai mare parte a piesei urmărind spectacolul din culise. Jessica străluci în rolul Hermiei drăguțe și mirate, Thomas și Maria se dovedeau magici și fermecători ca înstrăinații rege și regină ai zânelor, iar Brian jucă un Puck încântător de poznaș. Stephen nu văzuse niciodată piesa jucată atât de bine. Thomas Fitzgerald crease o companie de teatru de care putea fi mândru. Stephen se întrebă dacă spectatorii lor din circuitul prin West Midlands știau cât de norocoși erau.

În mod surprinzător, avea un sentiment de satisfacție la gândul că făcuse parte din spectacolul din seara aceea. Și nu pentru că trupa nu s-ar fi putut lipsi de el, căci se descurcaseră cu toții foarte bine și fără el. Dar în seara aceea, contribuise și el în mică măsură la acea tapiserie dramatică ce ținea publicul cu sufletul la gură. Iar asta îi conferea o putere total diferită față de cea pe care o exercita în calitate de duce.

În timp ce urmărea piesa, mintea îi rătăcea înapoi la plăcerea pe care o simțise vorbindu-i lui Rosalind ca și cum ar fi fost viitoarea lui soție. În acele momente, uitase de soarta lui tristă, pierzându-se în farmecul visului unei nopți de vară. Nu era de mirare că teatrele și povestitorii prosperaseră încă din cele mai vechi timpuri, întrucât o poveste bine spusă aducea pace și bucurie, fie și pentru o perioadă scurtă de timp.

Tezeu și Hippolyta apăreau mereu împreună și, în cele din urmă, le veni din nou rândul pe scenă. Rosalind plutise pe scenă în rolul servitoarei Titaniei, cu silueta perfect pusă în valoare de vălurile transparente ale costumului de zână. Acum își făcea din

nou apariția în splendida rochie a Hippolytei, la fel de maiestuoasă ca o regină sau o ducesă.

— Nu mai pari îngrozit, îi spuse lui Stephen, aruncându-i un zâmbet rapid.

— Crezi că acești țăranoi ar îndrăzni să fie nerespectuoși față de conducătorul Atenei? spuse el, ridicând din sprânceană, disprețuitor.

— Deja ești un duce mult prea impresionant, spuse ea, iar zâmbetul se transformă într-un rânj.

Dac-ar fi știut ea...

Se auziră goarneau de vânătoare care marcau intrarea în scenă, așa că ieșiră la rampă. Stephen fu uimit să fie primit alături de Rosalind de un ropot de aplauze.

— Le place de tine, domnul meu! spuse ea cu suflarea întretăiată.

Asta era o idee absurdă, desigur, dar se bucură oricum de moment.

În ultimele două scene, își rostise discursurile cu mai multă încredere în sine. Se încurcase o dată, e drept, dar își revenise repede, după ce Rosalind îi suflase cuvintele corecte. Părăsi scena pentru ultima oară, cu un sentiment prostesc de ușurare și triumf. Ducele de Ashburton riscase să se facă de râs, dar supraviețuise.

După discursul final al lui Puck, publicul izbucni în aplauze. Actorii reveniră pe scenă pentru a face reverențe, în ordinea inversă intrării pe scenă. Când le veni rândul, Stephen o luă pe Rosalind de mână. Începea să i se pară firesc să facă asta.

Ieșiră la rampă și fură întâmpinați cu entuziasm. Stephen se amuză când o bucată de material făcut ghem îi căzu la picioare și

se dovedi a fi o batistă de femeie decorată cu dantelă.

— Ai făcut o cucerire, Stephen, îi spuse Rosalind râzând la adăpostul aplauzelor.

— O, Doamne, sper că nu! răspunse el, resimțind însă o plăcere îmbătătoare la auzul aplauzelor.

Ținând-o încă pe Rosalind de mână, se înclină, în timp ce partenera lui făcu o reverență adâncă, ce i-ar fi făcut onoare la curtea regală. Apoi se retraseră într-o parte, pentru ca și ceilalți actori să se poată bucura de momentul lor de glorie.

Când în sfârșit toți actorii din distribuție se aflau pe scenă, își dădură cu toții mâinile pentru a face o reverență comună. Stephen o avea pe Jessica la stânga și pe Rosalind la dreapta. Se gândi fără să se rușineze că prietenii lui l-ar crede nebun dacă l-ar vedea acum aici, dar l-ar și invidia, în același timp, pentru minunata companie feminină în care se găsea.

Apoi, totul se termină. Spectatorii se ridicară și începură să părăsească sala. În culise, Thomas îl cuprinse cu un braț de umeri pe Stephen.

— Bine jucat, domnule. N-am mai văzut un duce al Atenei jucat atât de bine, spuse el.

— Cred că am aptitudini pentru aroganță, spuse Stephen cu modestie.

— E momentul să ne întoarcem la Three Crowns, spuse Maria, după ce râse cu fața îmbujorată de entuziasm. O să luăm cina și o să sărbătorim debutul dumatile pe scenă.

Stephen fu de acord, bucuros că avea șansa de a petrece o seară cu trupa, înainte de a se întoarce acasă. Porni apoi spre garderoba bărbaților, destul de aglomerată, pentru a-și da jos mantia purpurie, întrucât își lăsase cămașa, cizmele și pantalonii

propriu sub ea.

Tocmai cînd se pregătea să iasă, intră Edmund Chesterfield.

— Așadar, acum te crezi actor, Ashe, nu? șuieră el.

Jeremiah Jones își dădu ochii peste cap, iar Stephen înțelese că Chesterfield nu era prea popular printre colegii lui.

— Nu sunt actor, spuse el împăciuitor, sunt un simplu amator, căruia o trupă de actori profesioniști îndatoritori i-au dat șansa de a petrece o seară unică, mai zise el, începând să-și lege lavaliera. Apropo, Demetrius jucat de tine a fost foarte bun.

— Am fost bun, așa este? spuse Chesterfield îmblînzit. Demetrius este un personaj mult mai interesant decât Lysander.

Stephen părăsi garderoba, înăbușindu-și un zâmbet. În mod evident, un compliment bine ales făcea treabă bună cînd trebuia să calmezi invidia unui actor.

Îi va fi dor de oamenii aceștia. Chiar îi va fi dor de ei.

Toți membrii trupei de teatru Fitzgerald erau înnebuniți după petreceri, iar sărbătorirea lui Stephen Ashe era pretextul perfect pentru a organiza una. După ce luară cina pregătită la han și închinară mai multe pahare în cinstea lui Stephen, toată lumea se binedispuse. Muzicienii trupei se adunară într-un colț și începură să cânte la instrumente, pentru plăcerea proprie, în timp ce alți membri formară mici grupuri de discuții.

Lui Rosalind îi plăceau întotdeauna asemenea seri. Tatăl ei suporta costurile, acesta fiind unul dintre motivele pentru care nu avea să fie niciodată bogat, dar trupa se bucura de o atmosferă caldă, asemenea unei mari familii, care era rară printre companiile teatrale.

Își plimbă privirea prin salonul privat plin de lume, spre locul unde Stephen vorbea cu Jane și cu Will Landers, un cuplu de

tineri care jucau roluri secundare.

— Încă mai vrei să-l distribuie pe Stephen în rolul eroului aristocrat al micii tale tragedii, în care el moare din cauza unei iubiri neîmpărtășite de către jostnica de tine? îi spuse ea Jessicai, care stătea lângă ea.

Sora ei râse și mănca ultima bucățică de plăcintă cu carne de porc.

— E mult prea impresionant ca să mi-l pot închipui stingându-se neconsolat.

Rosalind mănca o prăjitură cu mirodenii, însoțind-o cu niște șampanie.

— Pentru un gentleman, se potrivește foarte bine cu cei de teapa noastră. Cred că se tutuiește cu toată lumea din trupă.

— Asta tocmai pentru că este un gentleman, spuse Jessica gânditoare. Gentilomii adevărați nu au nevoie să facă paradă cu superioritatea lor.

În cealaltă parte a camerei, Stephen râdea de un comentariu de-al lui Jane, abandonându-și seriozitatea obișnuită. De fapt, își dădu seama Rosalind în timp ce îi studia chipul, nota întunecată pe care o simțise la el dispăruse, cel puțin pentru moment. Era bucuroasă că putuseră să-i ofere asta în schimbul faptei lui și, în același timp, se gândea cu durere că el urma să plece în dimineața următoare și că nu-l va mai vedea niciodată.

— De vreme ce Stephen este parte din trupă, fie și doar în seara aceasta, ar trebui să-l inițiem, spuse ea, făcându-și curaj.

— Este o idee minunată! spuse Jessica râzând și cu ochii albaștri jucăuși. Mă întreb dacă aplombul lui va supraviețui încercării.

— Va supraviețui, spuse Rosalind gânditoare. Are acea

demnitate adânc înrădăcinată, care-l va însoți și pe patul de moarte.

Jessicai îi sclipiră scurt ochii în timp ce memora fraza, gândindu-se că se va putea dovedi utilă pe viitor, și dădu apoi din cap, făcând semn că pricepuse.

— O să declar începerea inițierii acum, spuse ea, așezând paharul pe masă și mergând în mijlocul camerei, cu brațele ridicate într-un gest ce reclama atenție. Ascultați aici! strigă ea, vocea ei exersată făcând să se întrerupă discuțiile și râsetele. De vreme ce Stephen Ashe și-a făcut botezul în teatru alături de noi, este vremea să-l inițiem în rândul trupei de teatru Fitzgerald!

Un hohot general de râs se auzi în cameră, toată lumea participând la el, mai puțin Edmund Chesterfield, care se strâmbă disprețuitor. Nu putea suporta ca altcineva în afara propriei persoane să se afle în centrul atenției, ceea ce însemna că era prost dispus în marea majoritate a timpului.

— Și ce înseamnă această inițiere, frumoasă Hermia? întrebă Stephen cu precauție. Mă aruncați în cea mai apropiată adăpătoare a cailor?

— Noii membri ai companiei trebuie să sărute fiecare membru de sex opus din trupă, explică Thomas rânjind.

— Nu e o povară prea grea, Stephen, chicoti Jeremiah.

— Eu voi fi prima, anunță Jessica.

Se duse întins spre Stephen și își puse brațele în jurul gâtului lui, lăsându-și capul pe spate, cu un gest voluptuos, pe care îl împrumutase din unul dintre rolurile ei. Ea și Stephen formau un cuplu de o frumusețe frapantă. Pentru prima oară în viață, Rosalind era invidioasă pe frumusețea surorii ei. Ce bărbat putea rezista când avea în brațele lui o făptură atât de plină de viață?

Rosalind simți o undă de satisfacție vinovată gândindu-se că era vorba doar despre un sărut amical.

Celelalte femei din trupă se așezară la coadă, așteptându-și rândul și chicotind ca niște școlărițe. Chiar și bătrâna Nan, care juca în roluri de babe și se ocupa de garderobă, se așeză la rând. Stephen intră în joc cu voie bună, sărutându-le pe doamne cu înflorituri dramatice.

Rosalind rămase la locul ei. Se gândi că n-ar fi trebuit să cedeze impulsului de a sugera inițierea doar ca o modalitate de a primi și ea un sărut de la el. Nu era ceea ce-și dorea. Ar fi vrut...

Dar era mai bine să nu se gândească la asta.

Maria era ultima la rând și îi dădu lui Stephen un sărut exact ca în *Nevestele vesele din Windsor*.

— E rândul tău, draga mea, spuse ea, întorcându-se și făcându-i semn lui Rosalind. Un ultim sărut. Și Stephen va fi unul de-al nostru pentru totdeauna.

Privitorii aplaudară în timp ce Rosalind se ridică fără chef și traversă camera. Când ajunsese în fața lui Stephen, își înălță capul și văzu că el o privea fix. Nici el nu se simțea prea în largul lui în aceste circumstanțe. Ce prostie din partea ei să înceapă una ca asta, care urma să transforme legătura subtilă, dar autentică dintre ei, într-o treabă de doi bani.

— Haide, Hippolyta mea, spuse el, întinzându-i mâna.

Lucrurile deveneau mai ușoare dacă invoca rolul de pe scenă. Ea era regina lui amazoană care mergea cu capul sus spre iubitul ei.

— Dragul meu duce, spuse ea, în timp ce făcu o reverență și-i luă mâna.

El o ridică din reverență și ea îi observă privirea plină de

regret în timp ce se apleca să o sărute. Buzele lui calde le apăsau ușor pe ale ei și ea își simți întregul corp înfiorându-se. O, da, exista o legătură între ei, o legătură care, poate, în alt moment și în alt loc, ar fi putut să dea naștere la ceva mai mult. Dar ei nu aveau să fie atât de norocoși.

Și apoi, sărutul luă sfârșit.

— Mulțumesc, Stephen, murmură ea, susținându-i privirea.

— Plăcerea a fost a mea, Rosalind, spuse el, pe același ton.

Camera răsună de aplauze, iar Thomas umplu din nou cu șampanie paharul lui Stephen. Rosalind se îndepărtă, ciudat de satisfăcută. Nu mai regreta faptul că provocase ceremonia de inițiere. Un sărut, fie el și în public, tot era mai bun decât nici unul.

Pe Stephen îl cam deranjase stomacul, așa că nu se atinsese de mâncare și o ștersese pe furiș în camera lui pentru a lua o pastilă. Totuși, șampania părea să-i facă bine la digestie, așa că sorbise din ea pe parcursul întregii seri. În mod evident, discuțiile fuseseră diferite de ceea ce ar fi putut auzi prin saloanele londoneze. De exemplu, Ben Brady îi explicase cum puteai să faci explozii pe scenă fără să arzi clădirea cu totul. Soția lui Brady îi mărturisise cu o voce răgușită că-i plăceau poveștile cu fecioare virtuozitate care împlânzeau crai perfizi, deși își pierduse virginitatea înainte ca regele George al III-lea să piardă coloniile americane. Nu era nici un personaj plictisitor în companie, cu excepția lui Edmund Chesterfield.

După ceremonia de inițiere, Stephen stătea lângă Thomas și Maria, tolăniți pe o bancă de stejar cu spetează înaltă, și îi asculta cum povestesc istorii nerușinat de comice despre anii petrecuți în lumea teatrului. Îi invidia pentru cât erau de

apropiați și pentru modul în care se împleteau automat degetele lor.

Această priveliște îl făcu să se simtă brusc teribil de singur, dar se scutură de acest sentiment, gândindu-se că fusese norocos în alte privințe. Nu avea nici un drept să-și plângă singur de milă.

Thomas îi întrerupse firul gândurilor când își consultă ceasul de buzunar și spuse, făcându-i semn lui Brian:

— Este miezul nopții, a trecut de mult ora ta de culcare, băiete.

— Încă nu mi-am tradus rândurile la latină, spuse Brian cu un surâs șiret, prins în timp ce căsca.

— Le poți traduce dimineață, spuse Maria, atâta vreme cât termini până la prânz. Și nu uita să-ți faci și socotelile.

— Latină? întrebă Stephen, după ce Brian își sărută mama de noapte bună și ieși.

— Nu mai știu grecește atât de bine cât să-i pot preda, dar latina mea e încă bună, spuse Thomas dând aprobator din cap. Băiatul a ajuns deja pe la Cezar.

— E norocos să aibă parte de așa o educație bună, spuse Stephen, ridicând din sprânceană.

— Am studiat la Trinity College din Dublin, explică Thomas, amuzându-se când văzu surpriză în ochii lui Stephen. Eh, pe-atunci eram un băiat cu perspective. În domeniul bisericii, poate, se gândeau părinții mei, sau poate ca avocat, continuă dând din cap cu fals regret. Apoi am întâlnit-o pe fata asta nebunatică. Am văzut-o la Dublin, pe când o juca pe Julieta, și am dat naibii toate perspectivele, ca să-i pun inima mea la picioare.

— Nu-l crede, Stephen, spuse Maria, cu râsul fin al unei

adevărate doamne. E adevărat că Thomas provine dintr-o familie de nobili, dar s-a născut pentru spânzurătoare, adăugă, aruncându-i soțului ei un surâs intim. Îmi găsisem rolul ideal, acela de a mă asigura că nu intră în belele. Era înnebunit să devină actor, așa că și-a exersat limbușeala lui de irlandez pe mine, încercând să mă convingă de devoțiunea lui eternă. În inocența mea, nu am bănuțit că dorește de fapt o soție din rândul unei familii de actori de viță veche, ca a mea, care să-l învețe cum să joace.

— E o femeie cu voință de fier, spuse Thomas cu tristețe, mă ține sub papuc. Înainte să termine ce avea de spus, soția lui îi puse o mână pe coapsă, într-o manieră mai mult decât indecentă. El rânji și o cuprinse cu un braț de umeri, trăgând-o din partea opusă a băncii din lemn de stejar până când o lipi de el.

— Să nu-i iei în seamă pe părinți, Stephen, spuse Jessica apropiindu-se ușor. Nu au nici un pic de bun-simț, mă fac să roșesc, spuse ea veselă.

Stephen chicoti, observând inversarea rolurilor între generații. Ce păcat că părinții lui nu își arătaseră nici măcar a zecea parte din afecțiunea reciprocă dintre soții Fitzgerald!

O arsură lentă, neplăcută, începu să-i chinuie stomacul. Știind deja câte ceva despre dedesubturile durerii, se îndoii că putea deveni o criză în toată regula, dar nu voia să riște.

— Mă duc în pat, a fost o zi obositoare, spuse el, golindu-și paharul și așezându-l deoparte.

Se ridică în picioare și se clătină, gata-gata să cadă. La naiba! Nu băuse atâta șampanie cât să aibă această reacție. Își duse o mână la cap, dându-și seama că-l durea, și se rugă să nu se prăbușească într-o cameră plină de lume.

Imediat, Rosalind apăru lângă el.

— Doamne, am uitat cu toții că ieri te-a lovit la cap un trunchi de copac, spuse ea petrecându-și un braț după mijlocul lui. O să te ajut să ajungi în camera ta, mai ales că și eu voiam să mă retrag.

Stephen aproape că uitase de lovitura la cap, care se dovedea acum o scuză convenabilă. Sprijinindu-se de Rosalind pentru a-și menține echilibrul, traversă camera și le spuse tuturor noapte bună.

Se simți ușurat când ajunseră pe holul răcoros. Îi era deodată mai bine, dar nu se grăbea să se dezlipească de Rosalind. Avea o piele delicios de moale și o statură atât de convenabilă! Întotdeauna se simțise ca un uriaș pe lângă Louisa.

Cu brațele înfășurate unul în jurul celuilalt, urcară scările spre camera lui Stephen.

— Ești sigur că o să fii în regulă? spuse Rosalind, privindu-l pe Stephen cu un licăr de îngrijorare în ochi, când ajunseră în fața ușii.

— A fost un moment de amețală, spuse el, dând din cap. După cum ai spus, ieri m-a lovit un trunchi de copac. Și totuși, parcă ar fi trecut mai mult timp.

— Nu văd nici un semn de infecție, spuse ea, dând la o parte părul de pe rana cusută. Totuși... poate că nu ar trebui să pleci mâine, cel puțin nu și dacă încă te simți amețit.

— Ai dreptate, prinse el scuza din zbor, am nevoie de cel puțin încă o zi.

Era momentul să se îndepărteze unul de celălalt, dar nici unul dintre ei nu o făcea, mulțumindu-se să se privească în ochi. Ea încă era înlănțuită de brațul lui, caldă, feminină și ispititoare. El

ar fi vrut să o mângâie pe părul mățâsos, să-i sărute buzele pline așa cum le sărutase în noaptea de dinainte, când se trezise și o găsisese pe Rosalind lângă el...

Fără a-și da seama ce face, o trase aproape și o sărută. Ea își aruncă brațele în jurul gâtului lui, cu un mic oftat. Rosalind avea gust de șampanie și condimente, iar el îi mângâie șoldurile frumos arcuite, iar dorința i se transformă în foc mistuitor. Îmbrățișarea de acum nu avea nimic de-a face cu sărutul public stânjenitor de mai devreme. Era profundă, intimă, așa cum trebuia.

Greșit!

Stephen își ridică fruntea, simțindu-se amețit din cu totul alte motive decât pentru că se lovise la cap. Rosalind clipi spre el, și el citi în ochii ei același sentiment de buimăceală ca al lui.

— Îmi pare rău, spuse el nesigur, șocat și rușinat de lipsa lui de control.

— Reușești în cel mai groaznic mod să mă faci să uit că sunt o văduvă decentă și respectabilă, răspunse ea, îndepărtându-și brațele din jurul gâtului lui fără grabă și făcând un pas înapoi. E o bilă neagră pentru mine, dar mi-a plăcut nespun acest sărut.

— Și mie. Ești cea mai irezistibilă femeie pe care am întâlnit-o, ești numai bună de sărutat, și nu îmi face onoare că am cedat tentației, spuse el ezitând și căutându-și cuvintele. Nu numai că ești minunată. Mă... mă impresionezi.

Ea ridică mâna spre obrazul lui și își trecu ușor degetele peste chipul lui neted.

— E ceva special între noi, nu-i așa? întrebă ea încet. O floare fragilă care nu va ajunge să poarte fruct, dar nu una lipsită de importanță, continuă, sărutându-i buzele ușor după aceea. Nici

nu poate fi vorba despre asta.

Se întoarce și porni spre camera ei, unduindu-și, fără a-și da seama, provocator, silueta înaltă. El o privi îndepărtându-se, simțindu-se cumplit de înfometat de ceea ce era în parte dorință și în parte ceva mult mai profund.

Își adună întreaga voință ca să nu o urmeze.

Intră în camera lui și închise ușa, sprijinindu-se de ea și încleștându-și pumnii. Să fii duce însemna să fii singur. Era lăudat în față și înjurat în spate. Cu excepția câtorva prieteni, întotdeauna se simțise diferit de marea majoritate a oamenilor.

Dar în această seară, pentru câteva ore, făcuse parte dintr-un grup prietenos și tolerant care-l acceptase exact așa cum era. Căldura acestei acceptări era ca un pled protector împotriva răcelii amare a eternității.

Privi lung prin camera întunecată la perdelele deschise la culoare, care fâlfâiau leneșe în adierea vântului, prin fereastra deschisă. Nu-și dăduse seama cât de mult tânjea să-și găsească locul până în seara aceasta, când devenise pentru scurt timp unul de-al lor. Cum putea să-i părăsească pe acești oameni care-l făceau mai fericit decât se simțise vreodată?

Dacă ar fi fost vorba numai de Rosalind sau de prietenia pe care i-o arătau membrii trupei, nu i-ar fi fost atât de greu să se întoarcă la moșie. Dar combinația dintre ele exercita o atracție mult prea puternică. De aceea, știa că trebuia să plece. Nu era sănătos și nici sigur să-și dorească ceva atât de mult. Mai ales acum, când viitorul îi era limitat într-un mod atât de crud.

Și totuși, gândindu-se bine la asta, își dădu seama că, de fapt, nu era nevoit să plece. Era încă destul de sănătos încât să-și poată ascunde boala. Se îndoia că cineva din trupă îi va spune să

plece, mai ales dacă se făcea util. Da, avea să mai stea câteva zile. Poate chiar o săptămână.

Valul de ușurare pe care îl resimți după ce luă decizia fu atât de puternic, încât aproape că-l făcu să se răzgândească din nou. Eh, la naiba cu toate, un om condamnat avea dreptul la puțină plăcere. O viață întreagă de disciplină ar trebui să-l ajute să nu se mai poarte cum se purtase cu Rosalind. Avea de gând să evite șampania și, de asemenea, o să evite să mai rămână singur cu ea.

Simțindu-se mai liniștit, se dezbracă pe întuneric și se băgă în pat. Totuși, în timp ce stătea lungit, sprijinit de perne, o amintire vie, palpabilă a nopții de dinainte, când o ținuse pe Rosalind în brațe, îl luă prin surprindere. Se rostogoli pe o parte, simțind un mare gol. *S-o ia naiba* de boală, căci aceasta umbrea nesuferit totul!

Închise ochii, perfect conștient că nu se comportase deloc cum trebuie. Totuși, oricât de inoportun fusese impulsul de a o săruta, urma să poarte cu el amintirea îmbrățișării ei până în ziua nu prea îndepărtată a morții sale.

capitolul 7

George Blackmer coborî din trăsură și urcă treptele masive de piatră ale conacului de la Ashburton Abbey. Ciocăni la ușă.

— Informați-l pe duce că am venit să-l văd, rosti el după ce fu primit.

— Înălțimea Sa nu este... disponibilă, răspunse Owens, majordomul, de obicei perfect impasibil, neputându-și stăpâni o strâmbătură.

— Aștept, spuse Blackmer în timp ce-și scotea mânușile. Când ar trebui să se întoarcă? Haide, omule, sunt medicul

ducelui, nu vreun cerșetor inoportun. Trebuie să mă primească, adăugă nerăbdător când Owens nu-i răspunse.

— Înălțimea Sa nu se află la conac, spuse Owens repede, după un alt moment de ezitare, ca și cum ar fi judecat dacă era bine să vorbească. A plecat pe neașteptate, fără să spună vreo vorbă despre planurile Domniei Sale, și a plecat singur. Eu, unul... noi suntem puțin îngrijorați.

— Singur zici, spuse Blackmer cu sprânceana arcuită.

— Călare, fără să-și ia măcar valetul, dădu din cap afirmativ majordomul. S-a întâmplat imediat după vizita dumneavoastră de data trecută.

— Și nu ai nici o veste de la el de două săptămâni? întrebă neîncrezător medicul.

— Nici una.

— Nu ai informat pe nimeni de absența ducelui?

— Pe cine am putea anunța? Până la urmă, Înălțimea Sa are dreptul să plece după cum dorește, așa cum a și făcut-o. Și totuși, spuse Owens, înghițind cu greutate, un asemenea comportament este cât se poate de neobișnuit.

Neobișnuit, într-adevăr. Blackmer îl observase îndeaproape pe Stephen Kenyon timp de mai mulți ani și se îndoia ca omul să fi făcut vreodată ceva atât de neprevăzut în întreaga sa existență. Și totuși, în mod evident, o sentință la moarte putea dezechilibra pe oricine.

— Dacă se întoarce sau dacă ai vești de la el, te rog să-mi spui îndată. E important să știu, adăugă scurt.

Părăsi apoi conacul, înjurând printre dinți. Afurisitul lui de pacient putea fi oriunde în Anglia. Dumnezeu știe ce i se putea întâmpla. Probabil că, în general, încă se bucura de o sănătate

solidă, dar asta se putea schimba în orice moment.

Blackmer ajunsese acasă și se închise în birou, măsurând neliniștit camera în timp ce se gândea ce să facă. Desigur că servitorii lui Ashburton nu prea doreau să inițieze vreo acțiune care ar fi putut să-i displacă stăpânului lor, dar cineva trebuia să facă ceva, și doar Blackmer înțelegea consecințele absenței ducelui.

Fratele lui Ashburton din Țara Galilor părea alegerea logică, lui trebuia să-i scrie. De fapt, era o șansă destul de mare ca ducele să se afle în vizită la fratele său, în căutare de alinare și pentru a-și pregăti moștenitorul pentru succesiune. Blackmer îl cunoștea vag pe lordul Michael Kenyon, însă destul pentru a ști că era un om dur și primejdios și că, dacă l-ar fi anunțat, asta ar fi descătușat forțe nebănuite. Poate că lordul Michael s-ar fi bucurat de perspectiva moștenirii, sau poate că s-ar fi înfuriat pe mesager, în cazul de față medicul ducelui. Sau poate că... erau destule variante, care de care mai alarmante.

Și totuși, ce altceva putea face, se gândi doctorul, înjurând din nou, după care se așeză la birou și compuse o scrisoare către lordul Michael Kenyon, chinuindu-se să aleagă cuvintele cele mai potrivite.

capitolul 8

Rosalind îi cercetă pe cei aproximativ doisprezece oameni care se agitau prin micul teatru, până când prinse privirea lui Stephen.

— Poți să mă ajuți cu decorurile astea, Stephen?

— Desigur, răspunse el, alăturându-i-se, și ridicând apoi o fereastră falsă de pe podea. Unde s-o pun?

— Aici, te rog, chiar aici unde doarme Aloysius. Are un talent să se așeze fix unde știe că va sta cel mai mult în drumul cuiva.

În timp ce Stephen convingea câinele să se mute ceva mai încolo, Rosalind îl privea zâmbind. Auzise odată un proverb arab, cum că dacă nasul unei cămile apare în deschizătura unui cort, va urma și trupul cât de curând. Deși nu era corect să compare nasul aristocratic al lui Stephen cu cel al unei cămile, cu siguranță reușise să se strecoare tare abil în cort în ultima săptămână, cortul fiind trupa de teatru Fitzgerald. Ajutase cu munca fizică pe care o presupunea mutarea decorurilor și a scenei, condusesse una dintre căruțe pe drum, jucase mici roluri și îl ajutase pe Brian la latină când Thomas era prea ocupat pentru asta.

De vreme ce rana de la cap se vindecase, Rosalind presupunea că rămăsese întrucât se simțea bine cu ei. În mod evident, părea mult mai vesel decât atunci când li se alăturase.

Ea se gândea adesea cu regret la acel sărut minunat care îi făcuse inima să bată cu putere. Dar evitaseră în mod tacit să rămână singuri din nou. În schimb, stăteau împreună atunci când erau în grup, vorbind despre orice, în timp ce ignorau în mod deliberat puternica atracție fizică dintre ei.

În timp ce el punea ultima piesă de decor acolo unde îi arătase ea, Rosalind se întrebă cât timp va mai sta cu ei. Dar nu îl întrebă. Avea o teamă superstițioasă că dacă subiectul era pus pe tapet, el s-ar fi simțit obligat să se întoarcă la viața lui obișnuită. Iar ziua aceea era cu siguranță destul de aproape. Cu toate acestea, nu avea de gând să facă vreun gest pentru a o aduce mai aproape.

— Mai aveți nevoie de ceva, doamnă regizor? întrebă Stephen întorcându-se către ea.

— Totul pare în regulă, spuse ea după ce se uită împrejur, inventariind în minte fiecare aspect legat de locurile pentru public, lumini și decoruri. Este unul dintre teatrele în care pregătim cel mai repede spectacolul.

— Ce jucăm în seara asta? întrebă el, mângâind urechile lui Aloysius.

— *Isabella* sau *Căsătoria fatală*. Este o tragedie cu un profund conținut emoțional, despre inocență trădată și o moarte crudă, chicoti Rosalind. Este unul dintre cele mai bune roluri ale mamei, în care ea începe să roadă decorurile și să le scuipe afară, făcând orice femeie din public să bocească plină de durere. Am văzut-o jucând-o pe *Isabella* pentru prima oară chiar aici în Whitcombe. Aveam patru sau cinci ani și am fugit urlând pe scenă când o făcea pe moarta, crezând că se întâmpla în realitate, iar publicului i-a plăcut grozav. Întotdeauna jucăm *Isabella* aici, la cererea expresă a publicului.

— Povestești întâmplarea ca pe o glumă, dar sunt convins că nu a fost prea plăcut pentru un copil atât de mic, spuse el, ridicând din sprâncenele întunecate.

Ea înlemni, căci cuvintele lui dădură naștere unui val neașteptat de emoții. Răcindu-se, își apăsă pieptul cu mâna, amintindu-și acele momente când adorata ei mamă adoptivă zăcea pe moarte. Neliniștea și teroarea insuportabile...

— Te simți bine? o întrebă Stephen, luând-o de braț îngrijorat.

— Ce ciudat! Dintr-un motiv oarecare, cuvintele tale mi-au reamintit de acea experiență, ca și cum s-ar fi întâmplat chiar

acum, spuse ea, revenind în prezent, cu un râset rușinat. Ce prostuță sunt!

— Ba nu ești deloc! rosti el încet. Ți-ai pierdut deja mama naturală, și să îți vezi mama adoptivă aparent moartă trebuie să fi fost îngrozitor. Ca un fel de sfârșit al lumii.

— Chiar așa a fost, spuse ea, simțind cum ceva întunecat, terifiant, se mișcă în adâncul minții ei.

Moartea mamei ei. Sfârșitul lumii.

Simți cum o scutură un frison și forță gândul încă incomplet să se întoarcă în adâncurile întunecate de unde venise. Ce ciudat că Stephen recunoscuse legătura imediat, pe când ea nu reușise niciodată. În fine, e drept că încerca să nu se gândească la viața ei de dinainte să fie adoptată de familia Fitzgerald.

— Ai încercat vreodată să îți amintești cum arăta mama ta adevărată? întrebă el, strângându-i mâna liniștitor.

— Da, uneori. Dar fără succes. Însă Maria spune că trebuie să fi fost o mamă bună, pentru că eram foarte bine-crescută pentru un copil atât de mic. Simțindu-se inconfortabil din pricina discuției, Rosalind căută cu privirea prin teatru. Edmund nu este pe aici, nu-i așa? Trebuia să repetăm piesa de după spectacol, pentru că nu am jucat-o în ultima vreme.

— Cum se cheamă? întrebă Stephen în timp ce îi eliberă mâna, acceptând schimbarea subiectului.

— *Iubita falsă*. Este o farsă caraghioasă de budoar. Numai bună pentru o schimbare de ritm după melodrama *Isabelle*, spuse ea, încruntându-se și văzând că tatăl ei se plimba neliniștit pe lângă intrarea teatrului. Tata nu e prea fericit că Edmund lipsește.

Câteva clipe mai târziu, Thomas își lovi palma cu teancul de

hârtii pe care îl ținea, se întoarse și veni spre scenă.

— Stephen, am nevoie de tine ca înlocuitor pentru rolul îndrăgostitului viclean din piesa de după spectacol. Ai foarte puțin text, în esență trebuie să arăți nobil și rău și să te culci cu femeia care nu trebuie.

— Poftim? întrebă Stephen uimit.

— Tu ești Claudio, ducele cel rău care tânjește după Annabelle, o fecioară virtuoaasă interpretată de Jessica, îi explică Rosalind râzând, regăsindu-și voia bună. O ameninți că îl vei executa pe tatăl ei dacă nu îți cedează. Annabelle consimte, cu condiția ca tu să mergi în patul ei pe întuneric, permițându-i să-și păstreze decența. Apoi, ea și iubitul ei Anton, jucat de Will Landers, hotărăsc să-i ceară prietenei lor mai puțin inocente, Ethel, pe care o joc eu, să-i ia locul. Eu sunt amanta de mult abandonată a ducelui, care încă tânjește după el, așa că sunt de acord să iau parte la farsă.

— Se pare că aș putea să-mi fac o carieră cât de cât, interpretând roluri de duce, spuse el, ridicând din sprâncene.

— Ai aerul care trebuie, spuseră Rosalind și Thomas în același timp.

După un schimb rapid de priviri, izbucniră toți trei în râs.

— Condamnat la rangul de duce, spuse Stephen pe un ton mucalit. Țsta e scenariul?

Thomas i-l înmână.

— Dialogul nu e chiar cel mai spiritual, așa că este în regulă să și improvizezi puțin dacă nu-ți amintești exact cuvintele. Important e să te dai mare. Fii obraznic, dar fără a fi vulgar.

Stephen dădu din cap că înțelesese și începu să frunzărească scenariul, în timp ce Thomas îi aduna pe ceilalți actori care

jucau în farsă. Până se pregătiră cu toții, Stephen memorase o mare parte din dialog, nu cuvânt cu cuvânt, dar destul de bine cât să se descurce la fiecare scenă în care apărea. În esență, trebuia să pară arogant și poruncitor, ceea ce și făcu, chiar cu o naturalețe intimidantă. Dădu dovadă și de un neașteptat talent ca actor comic, uitându-se cu jind la Jessica. În rolul lui Annabelle, ea își jucă umilința cu un talent gotic.

Repetiția se desfășură fără probleme, cu câteva momente în care Thomas opri acțiunea pentru a da diferite indicații regizorale. Rosalind se simțea atât de bine, încât trecea cu vederea pericolul pe care îl presupunea scena mării păcăleli care constituia punctul culminant al farsei. Apoi, Stephen păși pe nesimțite în ceea ce trebuia să fie un umbrar întunecat.

— Unde ești, porumbașă mea dragă? strigă el.

— Aici, Claudio! Aici! Aici! cântă Rosalind.

Era pe punctul de a-l îmbrățișa, când își dădu seama de consecințele faptului că el era Stephen, și nu Edmund. Alături de Edmund, o îmbrățișare presupunea un simplu rol, dar cu Stephen...

Se pare că și el simțea același lucru, întrucât se opri la mai puțin de un metru depărtare, iar expresia feței i se schimbă, trecând de la dorință exagerată la consternare.

— Ce mai aștepți, spuse Thomas nerăbdător, sărut-o!

Stephen trase adânc aer în piept.

— Îmi pare rău. Nu am mai sărutat niciodată pe nimeni în public, pe scena unui teatru, și cu atât mai puțin nu am sărutat o femeie în fața propriului ei tată, spuse, părăsind rolul infamului duce. Sper că nu aveți un bici pe-aproape.

— Nu m-am gândit la asta, râse Thomas, dar pot să-ți înțeleg

rezerva. Vino aici, draga mea, să-i arătăm acestui tânăr cinstit cum se face, spuse el întorcându-se și făcându-i semn soției sale, care discuta cu alte femei în ultimul rând.

— Zbor către tine, eroul meu! exclamă ea cu emfază.

În timp ce mama ei se urca pe scenă, Rosalind se trase într-o parte, încercând să se decidă dacă era mai degrabă amuzată decât alarmată. Nu ar fi fost deloc confortabil dacă ar fi resimțit amândoi acea atracție fizică puternică, în timp ce se aflau în mijlocul scenei. Și în același timp, era adevărat că situația era similară micuței farse pe care o repetau.

— Unde ești, porumbița mea dragă? ciripi Thomas cu vocea lui puternică, atunci când Maria ajunsese la locul ei.

— Aici, Claudio! răspunse Maria, aruncându-se în brațele lui. Aici! Aici!

Sărutul care urmă fu dramatic până la extrem, fiind punctat de comentariile lui Claudio despre frumusețea ei și cum i se părea că o cunoaște dintotdeauna, ceea ce era clar un semn că ei doi erau sortiți a fi împreună. Maria îi făcu jocul în cel mai nerușinat mod cu putință, făcându-i pe spectatori să izbucnească într-un râs nestăpânit.

— Iar se prostesc părinții, rosti Jessica încet, dar perfect audibil, odată ce demonstrația se încheie. După un alt acces de râs, fu rândul lui Rosalind și al lui Stephen să interpreteze scena.

— Dacă tot nu avem ce face, am putea la fel de bine să ne simțim grozav, murmură ea făcându-i cu ochiul, când ajunseră față în față.

Ochii lui sclipiră de amuzament. Apoi o cuprinse pe Rosalind într-o îmbrățișare, aplecând-o emfatic pe spate până ajunsese într-un unghi destul de nesigur.

Ea se agăță de el instinctiv, de-abia amintindu-și să folosească mișcărilor bombastice tipice pentru comedie. Totuși, odată ce trecu șocul inițial, se bucură și ea din plin de îmbrățișare. Nimic necuvenit nu s-ar fi putut întâmpla de față cu publicul și, de vreme ce se presupune că personajele pe care le jucau se aflau complet în întuneric, ca actriță, avea tot dreptul să-și plimbe mâinile de-a lungul umerilor lui lați și mușchilor lui fermi, să privească languros în adâncul ochilor lui de un verde-cenușiu și să mângâie liniile severe ale frumosului lui chip.

— Nici nu-ți poți închipui de cât timp tânjesc după această clipă, iubite, spuse ea cu o voce răgușită, pipăindu-i buzele cu degetele, așa cum ar face o femeie pe întuneric.

— Am visat la tine, porumbița mea dragă, răspunse el, am tânjit după tine în tăcerea singuratică a nopții.

Vocea i se pierdu, lăsând o impresie de dor nespus, care o făcu să i se strângă inima, dorindu-și să fie adevărat.

Pe măsură ce schimbau replici înflorite, Stephen o ridică încet în poziția normală, întorcându-se astfel încât publicul să-i poată vedea bine chipul. Cu un gând poznaș, Rosalind își dădu seama că dacă ar fi jucat Edmund rolul, s-ar fi asigurat că nobilul lui profil, respectiv spatele ei, era îndreptat spre public, dar Stephen nu-și dorea atenția publicului așa cum și-ar fi dorit-o un actor.

— Promite-mi că nu mă vei uita, iubite, spuse ea, mângâindu-și cu tandrețe obrazul de al lui, neștiind în ce măsură era un joc de scenă sau un gest adevărat.

— Cum aş putea să uit asemenea dulceață și asemenea ardoare? spuse el sărutând-o, cu buzele calde și apăsatate poruncitor peste ale ei.

În timp ce ea îi răspundea la sărut, Thomas interveni:

— Dă-i drumul femeii, duce viclean! tună el.

Rosalind și Stephen tresăriră de parcă i-ar fi stropit cineva cu apă rece ca gheața, fără ca reacția lor să facă neapărat parte din rol. Rosalind simți că partenerul ei întru fărădelegi se crispează, relaxându-se când ridică privirea și îl văzu pe Thomas năpustindu-se pe scenă urmat de doi servitori cu torțe menite a lumina umbrarul întunecos.

— Este arhiepiscopul! exclamă Stephen panicat, întorcându-și privirea către femeia pe care o ținea în brațe. Și Ethel, continuă el, sărind de lângă ea de parcă s-ar fi transformat deodată într-un șarpe. Desfrânat! Cum îndrăznești să mă amăgești! Ce-ai făcut cu adorata mea Annabelle?

La replica lui, Jessica și Will Landers intrară mână în mână, cu o expresie încrezută pe chipuri. Arhiepiscopul strigă că tocmai îi căsătorise pe cei doi tineri și că, pentru nimicnicia lui, ducele urma să fie obligat să abdice și să fie executat de către biserică.

Rosalind căzu în genunchi în fața lui Thomas și își ridică mâinile împreunate.

— Vă implor, Excelența Voastră, cruțați-i viața iubitului meu! se rugă ea dramatic. A păcătuit, e drept, dar nu are suflet rău. Suferă doar de prea multă avere și putere!

Replica stârnea de fiecare dată hohotele de râs ale publicului, întrucât majoritatea s-ar fi bucurat să sufere de prea multă avere și putere.

— Nu te pot face să mă iubești, dar, dragă duce, când credeai că sunt o alta, nu ți s-au părut dulci sărutările mele? rosti Rosalind întorcându-se spre iubitul ei infidel.

— Ba da, răspunse Stephen cu vocea răgușită, după o clipă de

tăcere, tremurând dramatic și ridicându-și ochii la ceruri. Într-adevăr, erau dulci, dragă Ethel.

O luă de mână și o ridică de jos, plin de remușcări:

— Mă iartă, fidela mea iubită, că ți-am făcut rău. Adu-ți aminte de mine când n-oi mai fi, răpus după cum merit, continuă el.

Îi sărută apoi mâna, cu un gest la care se gândise chiar el și care se dovedi cât se poate de eficient. Cel puțin, Rosalind îl găsi eficient, căci simți furnicături în întregul corp, până în vârful degetelor.

Mulțumit de căința ducelui, arhiepiscopul îi acordă iertarea și îl căsători pe loc cu Ethel. Jessica se pregătea să înceapă cântecelul obraznic de final, când se auzi o voce de bărbat mârâind:

— La naiba!

Toată lumea se întoarse, în timp ce Edmund Chesterfield trânti ușa, mergând precipitat pe culoarul central spre scenă.

— Cum îndrăznești să-i dai rolul meu acestui amator? Nu aveai nici un drept, strigă, aruncându-i o privire plină de venin lui Stephen.

— În mod tradițional, li se permite actorilor să își păstreze rolurile împământenite, dar asta doar când își îndeplinesc îndatoririle. Ai dat cu piciorul acestui rol lipsind de la prea multe repetiții.

Rosalind ghici că tatăl ei s-ar fi răzgândit dacă Edmund și-ar fi cerut scuze pentru întârziere.

— Tiran bătrân, patetic și vanitos! explodează tânărul. Pentru că tu de-abia îți ții minte replicile, ceri repetiții de la ceilalți actori, ceea ce e un abuz. Ești gelos pe mine pentru că ești un ratat care

a trebuit să-și înființeze propria companie de teatru ca să aibă unde munci!

Thomas și Maria păliră, în timp ce toți ceilalți membri ai trupei își ținură răsuflarea, iar chipul Jessicai căpătă o expresie ucigătoare. Instinctiv, Rosalind făcu un pas către tatăl ei, știind că fusese profund rănit de acele cuvinte crude.

— Ai manierele unui cățelandru care ar trebui să fie învățat să nu-și mai facă nevoile în casă, Chesterfield, rosti apoi Stephen cu răceală. Thomas Fitzgerald este unul dintre cei mai buni actori pe care i-a avut vreodată Anglia. Dacă nu-i respecti autoritatea, trebuie măcar să-i recunoști talentul, asta dacă ai o urmă de cinste în suflet.

Era rândul lui Edmund să se albească la față.

— Parazit înfumurat! Am văzut cum te-ai infiltrat în această trupă, dorindu-ți să ajungi ceva ce nu vei fi niciodată. Te-am văzut și cum te învărteai în jurul Jessicai. Să știi că nu-i va arunca batista unui destrăbălat îmbătrânit ca tine!

Rosalind își încleștă pumnii, simțind instinctiv nevoia să se năpustească asupra lui. Cum îndrăznește Edmund să spună ceva atât de răutăcios și de neadevărat?

Dar Stephen nu era un actor temperamental și nu fu deranjat de insulte.

— M-au disprețuit adevărați experți, domnule Chesterfield, spuse Stephen cu un surâs vag. Din păcate, nu cred că poți spune ceva care să mă supere. Nu doresc să fiu actor, și nici nu m-am învățat pe lângă Jessica, așa cum ai spus tu într-un mod atât de vulgar, continuă, aruncându-i o otheadă ironică lui Rosalind. Și e normal să îmbătrânesc, cu toții îmbătrânim, confirmă cu o grimasă. Dar nu crezi că asta e de preferat?

— Gata! lătră Edmund înfuriat la culme. Astăzi plec! Directorul de la Theater Royal din Bath m-a tot implorat să vin la ei, dar am rămas cu adunătura asta de actori ambulanzii fără speranță, din loialitate. Să vă ia naiba pe toți! Înjură cu vocea tremurându-i, apoi se răsuci pe călcâie și începu să se îndepărteze pe interval.

— Nu se poate spune că nu știe să-și facă o ieșire decentă, spuse Stephen pe un ton impasibil, întrerupând liniștea plină de tensiune, după ce Chesterfield făcuse deja câțiva pași.

Tensiunea se topi îndată și toată trupa izbucni în răs. Edmund privi înapoi pentru ultima oară, furios, apoi ieși valvârtej din teatru.

— Nu-mi va părea rău să-l văd plecând și Dumnezeu știe că sunt sincer, spuse Thomas când râsetele se opriră. Băiatul are ceva talent, dar nici un pic de disciplină.

— Precum manierele unui cățelandru care ar trebui învățat să nu-și mai facă nevoile în casă, tachină Jessica.

— Totuși, pierderea lui nu este chiar ușoară, oftă Thomas, atunci când amuzamentul făcu loc îngrijorării pe care o resimțea în calitate de director de trupă de teatru.

Pentru un moment, se încruntă. Apoi îi aruncă o privire lui Stephen.

— Hai cu mine să bem o bere la han. Aș vrea să-ți vorbesc.

Cu o expresie puțin îngrijorată pe chip, Stephen consimți și cei doi bărbați părăsiră teatrul. Rosalind îi privi încruntată, întrebându-se ce avea să îi spună tatăl ei.

capitolul 9

Ziua șaiszeci și nouă

Thomas Fitzgerald luă de pe teighea halbele cu bere rece, apoi alese un colț liniștit din cârciuma hanului. Nu era aglomerat în acea după-amiază târzie, așa că nu exista riscul să fie deranjați.

Deși stomacul său dădea deja semne de disconfort, Stephen sorbi totuși din halbă, întrebându-se ce dorea Fitzgerald de la el. Oare bătrânul avea de obiectat că o îmbrățișase pe Rosalind cu puțin prea mult entuziasm în timpul repetiției? Stephen făcuse tot posibilul să se comporte mai degrabă ca un actor decât ca un bărbat cu o femeie atrăgătoare în brațe, dar își dădu seama că nu prea reușise, și asta îl făcu să nu se simtă în largul lui.

— Îmi cer scuze că i-am vorbit astfel lui Chesterfield, spuse el, încercând să abordeze alt subiect, ca să evite criticile, justificate de altfel. Dacă nu l-aș fi provocat, poate că s-ar fi calmat și și-ar fi cerut scuze.

— Mă îndoiesc de asta, spuse Thomas, ridicând din umeri. Dacă e să spun adevărul, m-am gândit de mai multe ori să-l concediez. La început, a fost recunoscător că i-am dat de lucru, dar încet-încet a început să creadă că era darul lui Dumnezeu făcut teatrului. Probabil prea multe lăptărese se dădeau în vânt după el, spuse el, scuturând din capul lui leonin. Cu toate acestea, aveam un contract și nu e ușor să înlocuiești pe cineva în mijlocul sezonului, așa că l-aș fi păstrat până la sfârșitul anului. Acum însă va trebui să caut pe altcineva.

— Până atunci poți pune în scenă piese cu distribuții mai reduse?

— Am putea fi nevoiți să facem asta, dar ar presupune complicații majore: mai multe repetiții, schimbări de costume și decoruri, răspuse Thomas, făcând apoi o pauză. Ar fi mult mai

simplicu dacă ai putea tu să-i iei locul lui Chesterfield, continuă el cu șiretenie.

— Glumești, desigur, spuse Stephen, înecându-se cu berea.

— Ba deloc, replică bărbatul mai în vârstă, făcând un gest larg. Știu că nu ai pasiunea pentru scenă pe care o are un actor profesionist, dar joci foarte bine personaje principale și secundare. Ai o prezență impresionantă pe scenă, înveți roluri extrem de repede, ceea ce este util în aceste împrejurări, și ai o voce extrem de puternică, ce acoperă o gamă largă de tonuri, aproape la fel de bună ca a mea, ceea ce e surprinzător pentru un amator.

Dar nu era deloc surprinzător, întrucât erau ceva similarități între actorie și discursurile din Camera Lorzilor, reflectă Stephen. Dar sezonul de spectacole al trupei putea continua luni de zile. Și Dumnezeu știe cât timp își va mai putea păstra o stare bună a sănătății.

— Îmi pare rău, mă flatezi, dar chiar nu pot accepta.

Thomas oftă:

— Nici nu mă gândeam, având în vedere că ești un gentilom. Totuși, m-am gândit că merită să te întreb, întrucât pari să te simți bine cu noi. Ai marele avantaj de a nu avea nesuferitul temperament de actor.

— Asta pentru că nu sunt un nesuferit de actor, spuse Stephen zâmbind.

Thomas chicoti, apoi continuă cu gravitate:

— Știu că-ți cer mult, dar crezi că ai putea să-i ții locul lui Chesterfield până găsesc un înlocuitor? N-ar trebui să dureze prea mult. Din fericire, tocmai am primit o scrisoare de la un prieten din nordul Angliei în care mi-l laudă pe un tânăr pe

nume Simon Kent. Bates spune că băiatul are potențial și că are mare nevoie de o slujbă. Îi voi scrie astăzi și-l voi angaja până la sfârșitul sezonului. Dar până când ajunge aici, nu am destui oameni. Știi și tu cât de puțin timp are fiecare în cadrul trupei, iar pierderea unui membru se va face simțită.

Stephen dădu din cap aprobator. Iată de ce modestele sale abilități fuseseră utile. În mod ironic, Thomas îi oferea pretextul perfect pentru ca el să facă ceea ce își dorea. În loc să se întoarcă acasă, așa cum ar fi trebuit, ar fi putut sta în continuare, folosindu-se de scuza virtuoaasă că își ajută prietenii.

— Trebuie să plec cam peste două săptămâni, așa că mi-ar face plăcere să te ajut până atunci.

— Bun, bun, spuse Thomas radiind, în timp ce dădea pe gât restul de bere. Doar ai grijă să nu-mi seduci fiica.

— Doar nu te gândești că m-am „învârtit” pe lângă Jessica, spuse Stephen, devenind ușor alarmat.

— Desigur că nu, dar oricărui om care are ochi de văzut îi este clar că-ți stă mintea la Rosalind. Te felicit pentru gusturi, orice bărbat poate aprecia frumusețea Mariei sau a Jessicai, dar e nevoie de mult discernământ pentru a-ți da seama că Rosalind este la fel de fermecătoare în felul ei. Trebuie să-ți mulțumesc și pentru reținere, spuse el cu o expresie ironică pe chip. Micuța mea Rose o fi femeie în toată firea, dar asta nu înseamnă că nu i s-ar putea frânge din nou inima.

Eh, măcar era apreciat pentru că era reținut, se gândi Stephen cu tristețe. Ce jenant să-și dea seama cât de multe observase Thomas și, desigur, soția sa.

— Crede-mă, nu am nici o intenție s-o rănesc pe Rosalind. Atât eu, cât și ea suntem conștienți că nu ar fi prea înțelept să ne

implicăm într-o relație.

— Deoarece fiica adoptivă a unui cuplu de actori ambulanti este sub demnitatea unui gentilom? întrebă Thomas pe un ton acru.

Stephen își controlează firea, întrucât era o întrebare firească. Mulți bărbați din clasa lui socială ar considera că o actriță era ținta perfectă să fie sedusă și nimic mai mult. De parcă eticheta de „actriță” ar putea măcar încerca să descrie o femeie precum Rosalind.

— Erai un gentilom, și totuși te-ai căsătorit cu Maria, o actriță comună.

— Maria nu era deloc comună! răspunse Thomas, oprindu-se apoi, dându-și seama că fusese atras în capcană. Îmi cer scuze. Nu a fost corect din partea mea să sugerez că nu ești cu nimic mai bun decât un dezmățat londonez. Dar sentimentele unui tată nu sunt întotdeauna rezonabile.

Poate că faptul că stătea alături de actori îl făcea să mai uite de bunele maniere, căci se trezi întrebând, deși nu era treaba lui.

— Există vreo diferență între sentimentele tale pentru fiica ta adoptată și cele față de cei doi copii naturali ai tăi?

— După ce ai văzut un copil crescând, râzând și trezindu-se hohotind de plâns în miez de noapte, este al tău indiferent cine i-ar fi tată. Dacă există vreo diferență, poate că i-am acordat mai multă protecție, căci era atât de micuță, spuse Thomas, desenând absent un trandafir al casei Tudorilor în câțiva stropi de bere de pe masă. Și atât de cuminte! Rosalind a fost copilul perfect, parcă nici nu era adevărată. Uneori mă gândesc că dacă nu i-am fi oferit o casă, poate că Dumnezeu nu ni i-ar fi dat mai târziu pe Jessica și pe Brian, și asta ar fi fost o mare tragedie, întrucât să

crești un copil te transformă din băiat în bărbat, zise, oprindu-se apoi rușinat. Trebuie să recunosc că noi, irlandezii, suntem niște sentimentali.

Stephen ridică deodată paharul pentru un toast.

— Se poate, dar Rosalind a fost binecuvântată când ați găsit-o tu și Maria, spuse cu o voce tristă. Mi-aș dori să mă aflu într-o poziție care să-mi permită să am o relație serioasă.

— Așadar, ai o soție, zise Thomas expirând cu putere. Mă gândeam eu. Sper să nu uiți asta.

Era mai bine ca Thomas să creadă că el era căsătorit decât să știe adevărul.

— Crede-mă, nu-mi voi uita statutul, rosti Stephen fără vreo inflexiune în glas.

Deși încheiaseră discuția, Stephen nu se grăbea să plece. Pentru prima oară, stătuse de vorbă deschis cu Fitzgerald și se bucura de această experiență. Îi făcu semn hangiului să umple halba goală a tovarășului său.

— Crezi că Chesterfield chiar a primit o ofertă de la Theater Royal din Bath? Este unul dintre cele mai bune teatre din Anglia, zise el, în timp ce acesta turna berea.

— Dacă l-au vrut, probabil că a fost pentru roluri destul de mici și nu roluri serioase ca acelea pe care le-a primit la mine, spuse bărbatul mai în vârstă dând din umeri, dar cel mai probabil mințea. Până la urmă, ce este un actor altceva decât un om care trăiește o minciună sau mai degrabă o serie de minciuni? Nu e de mirare că actorii au fost priviți mereu cu suspiciune.

Era un salt destul de mare de la viața de gentilom la cea de actor nerespectabil.

— Spuneai că erai considerat „un băiat cu perspective” pe când erai la universitate, zise Stephen, dornic să afle motivele lui Fitzgerald. Ai regretat vreodată că ai renunțat la viața aceea pentru teatru?

— Nici măcar o singură clipă, spuse bătrânul imediat. Dar ceea ce regret este că am tras-o pe Maria înapoi. Ar fi putut fi una dintre cele mai mari tragediene, egala lui Sarah Siddons. Faptul că m-a luat de bărbat a echivalat cu exilul din marile teatre, pentru că eu nu mă pot înțelege cu directorii de teatre, care sunt niște imbecili, zâmbi el, luându-se pe sine însuși în derâdere. Vreau să spun că toți sunt niște imbecili, mai puțin eu.

— Talentul tău îl egalează pe-al ei. Ai încercat vreodată să faci compromisuri pentru a ajunge la faima pe care o meriți? zâmbi ușor Stephen, dând din umeri a neîncredere.

— Da, am încercat de câteva ori, oftă Thomas, dar după câteva zile reușeam mereu să ajung la cuțite cu oricine mă angajase. Poate că dacă tatăl meu n-ar fi fost un tiran, n-aș fi fost atât de încăpățânat în relația mea cu directorii de teatre. Pe de altă parte, dacă ar fi fost un om rezonabil, probabil că nu aș fi ajuns pe scenă și nu aș fi fost dezmoștenit.

Cu doar câteva cuvinte, actorul spusese foarte multe lucruri despre ce și cine era. Ca fiu al unui alt tată tiranic, Stephen înțelegea foarte bine ce înseamnă să fii încăpățânat. Doar că el alesese calea detașării și a supunerii, și nu pe cea a rebeliunii. Oare îl făcuse această alegere mai înțelept decât Thomas sau mai laș decât el? Dacă ar fi fost stăpânit de pasiunea arzătoare de a juca, ar fi fugit ca să se dedice unei vieți pe scenă? Sau ar fi rămas prizonierul imensei averi și responsabilități a familiei Ashburton?

Aproape fără îndoială că ar fi ales ultima variantă, întrucât îi fusese inoculat simțul răspunderii încă de când se născuse. Și totuși, regreta nespus că-și fixase privirea atât de ferm doar pe calea evidentă, fără a vedea multiplele opțiuni pe care le-ar fi putut avea. Fratele lui se răsculase și își găsisese propria cale către fericire, însă Stephen nu. Lui îi lipsise curajul sau imaginația de a vedea că avea opțiuni. Poate că ar fi existat modalități prin care ar fi putut contrabalansa responsabilitatea prin alte interese, dacă le-ar fi căutat destul.

Dar acum era pe moarte și conștiința faptului că își făcuse datoria era un lucru neînsemnat pe lângă acest banchet luxuriant care era viața lui Fitzgerald. Luă încă o gură de bere și se întrebă dacă doar i se părea lui sau chiar avea gust de cenușă.

— Trebuie să fi fost dificil să-ți înființezi propria companie, dar cred că îți oferă o libertate pe care puțini o cunosc.

— Da, spuse Thomas zâmbind, cu privirea pierdută. Obişnuiam să visez să am într-o zi micul meu teatru într-un oraș precum Bristol sau Birmingham. O căsuță confortabilă și destui bani cât să-mi permit să le cumpăr soției și copiilor câteva mici extravagante. Că aş putea să-mi pun în practică toate teoriile legate de modul realist de a juca, și de costume de epocă, și... zise, după care se opri. Dar nu am avut niciodată suficienți bani pentru asta, iar peste zece ani voi fi prea bătrân pentru a putea juca alte roluri decât Lear. După cum spunea Edmund, o să fiu o bătrână ruină patetică ce stă la foc și se gândește la eșecurile sale.

Expresia lui era într-atât de teatral de jalnică, încât Stephen nu-și putu stăpâni un hohot de râs.

— Exagerezi, dar până la urmă asta îți este meseria.

— Ei, băiete, nimeni nu se pricepe mai bine să-și plângă de milă decât irlandezii, zâmbi răutăcios Thomas. Am avut o viață bună, am rostit cuvinte mari, am provocat plăcere multor oameni și toate astea având-o lângă mine pe cea mai frumoasă femeie din lume. Mulți dintre actorii pe care i-am învățat meserie au ajuns să aibă cariere pline de succes în teatre faimoase, așa că probabil că nu-s chiar proaste metodele mele. Las asta în urmă, plus trei copii de care ar fi mândru orice bărbat. Nu e prea rău, nu?

Sentimentul de tristețe resimțit de Stephen se acutizase, săgetându-l acum asemenea unor pumnale ascuțite. În cazul în care copiii sunt ce are mai bun de lăsat în urmă un om, eșuase și în acest domeniu. Ar fi trebuit să adopte un copil, dar nu se gândise niciodată să încerce asta, întrucât doar un fiu care să aibă sângele lui putea moșteni Ashburtonul, și își făcuse mai multe griji legate de succesiune decât de sufletul lui. Iar acum era prea târziu.

— Lași în urmă o moștenire de care poți fi mândru, rosti încet.

Apoi se ridică, știind că altfel ar fi terminat prin a demonstra că și englezii își pot plânge de milă la fel de bine ca irlandezii.

— Mai bine merg la teatru ca să fac rost de un costum pentru ducele cel netrebnic.

Thomas dădu pe gât ce mai rămăsese pe fundul halbei și apoi, văzând că și într-a lui Stephen mai era un pic de bere, o scurse și pe a lui.

— E păcat să se irosească, explică el în timp ce se ridică. Mă duc să-i scriu domnului Simon Kent. Mă rog să fie măcar pe jumătate atât de bun cum pretinde amicul Bates.

Stephen încuviință din cap și părăsi hanul. Nu de un costum avea el nevoie, ci de Rosalind. Firea ei luminoasă și plină de căldură îi va alunga dispoziția mohorâtă.

În timp ce pășea pe strada principală, îndreptându-se spre teatru, încercă să nu se gândească la cât de mult tânjea după ea.

Odată repetiția și pregătirile pentru spectacol încheiate, Rosalind părăsi teatrul. Tocmai închidea ușa când apăru Stephen, îndreptându-se către ea cu pasul lui lejer. Doamne, cât de chipeș era, cu umerii lui lați și cu nuanțele de roșcat pe care i le strecura soarele în păr. Dar slăbise în cele două săptămâni de când îl salvase pe Brian. Liniile feței lui erau mai ascuțite, trădând oasele puternice. Se pare că îl munceau cam mult.

Sau poate se uita ea acum mai îndeaproape la el. Îi zâmbi larg, dorindu-și cu disperare să nu fie plină de praf și nearanjată cum era după muncă. În fine, de obicei era așa, și, în consecință, nu avea ce să regrete.

Stephen se opri în fața ei, privind-o admirativ, ceea ce îi dădu de înțeles că nu-l deranja un pic de praf.

— Rosalind, ți-a spus cineva vreodată că, atunci când zâmbești, e ca și cum ar răsări soarele?

— De când stai pe lângă actori, ți-ai poleit limba, domnule Ashe, râse ea mulțumită, deși nu-l lua în serios. Ce voia tata?

— Vă uitați, doamnă Caliban, la cel mai nou actor al companiei, spuse Stephen cu un gest larg, teatral, asta cel puțin până tatăl tău găsește un înlocuitor adecvat pentru Chesterfield. Are de gând să angajeze pe cineva recomandat de un prieten.

— Minunat! Asta însemna că Stephen urma să mai stea cu ei încă una sau două săptămâni. Cum înveți atât de repede dialogurile, te vei descurca impecabil.

— M-am gândit că ar trebui să-mi găsec un costum pentru seara asta. E nevoie să trecem în revistă garderoba pentru a vedea dacă mi se potrivește ceva?

Deși știa deja ce să răspundă, Rosalind își acordă plăcerea de a-i studia preț de câteva clipe silueta înaltă înainte de a răspunde.

— Va trebui să porți aceeași mantie ca aceea din rolul lui Tezeu – nu avem prea multe costume pentru un bărbat de statura ta și, de altfel, acela este singurul îndeajuns de frumos pentru ducele Claudio.

— Oh! exclamă el dezamăgit.

Și ea era dezamăgită, întrucât asta însemna că nu aveau nici o scuză pentru a-și petrece timpul împreună. Și totuși, cine avea nevoie de o scuză? Erau adulți, așa că, probabil, puteau fi împreună fără a se repezi unul asupra altuia.

— Ce-ai zice de o plimbare? întrebă ea imprudentă. Eu mă plimb pe o cărăruie de-a lungul râului, de fiecare dată când venim la Whitcombe.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse el cu un zâmbet cald, leneș, și îi oferi brațul. Poate că zâmbetul tău nu este chiar ca un răsărit, dar ai într-adevăr o fire solară, adăugă el, în timp ce se plimbau de-a lungul râului.

— De ce n-aș avea, dacă sunt atât norocoasă și de fericită? Am o familie minunată, o meserie interesantă, rânji ea, conștiința satisfăcătoare a faptului că fără abilitățile mele organizatorice în companie ar domni haosul.

— Ai putea să iei evenimentele din viața ta și să creezi o tragedie, observă el. O orfană, adoptată de o trupă ambulată care se luptă să-și câștige pâinea, rămasă văduvă de foarte

tână, forțată să lucreze în cadrul afacerii de familie, cu un viitor nesigur.

— Cred că ai dreptate, dar prefer versiunea proprie a vieții mele, spuse ea cu un hohot de râs. Orice viitor e nesigur, așa că de ce să mă distribui în rolul unei regine tragice? Sună al naibii de inconfortabil.

— Cu cât îmbătrânesc, cu atât apreciez mai mult ce binecuvântare este să te naști cu o fire veselă, spuse Stephen gânditor. Așa cum e un blestem să fii întotdeauna mohorât, chiar dacă ești norocos în viață.

— Ai dreptate; în afară de problemele normale pe care ți le pune viața, am fost întotdeauna fericită și nu pot spune că este meritul meu. Mama zice că și atunci când eram o puștoaică zdrențăroasă, zâbeam mereu. Cum ți-ai descrie temperamentul nativ? Îl întrebă ea cu o privire piezișă. Nu ești genul mohorât, nu?

— Nu, dar în mod cert sunt un om educat să fie serios. Un om de afaceri trebuie să fie mereu responsabil și de nădejde, spuse cu un zâmbet autoironic. Trebuie, de asemenea, să fie mai degrabă plictisitor.

— Tu nu ești așa, râse ea, strângându-l de braț. Sunt convinsă că ți-ai exersat umorul sec încă din leagăn.

— E adevărat. Din fericire, puțini oameni îmi recunosc firea subversivă.

Rosalind chicoti din nou. Ajunseră pe poteca ce șerpuia printre copacii de pe malul râului. Cărarea umbrită era un refugiu răcoros din fața soarelui de amiază.

— Mmm, miros de copaci și de flori, și de iarbă, spuse ea, inspirând adânc. Iubesc zilele bogate de sfârșit de vară.

Stephen culese o frunză uscată ce căzuse pe jos și o aruncă în râu. O văzu purtată leneș de curent în aval.

— Începe anotimpul recoltei. După ce se strânge grâul, va veni toamna și, nu peste mult timp, va fi iarnă, spuse el.

— Apoi va veni primăvara și lumea va întineri din nou, continuă ea, simțind o urmă de tristețe în vocea lui.

El rămase tăcut preț de o clipă, apoi, cu privirea fixată pe apă, cită:

— *„Pentru orice lucru este o clipă prielnică și vreme pentru orice îndeletnicire sub cer. Vreme este să te naști și vreme să mori. Vreme este să jalești și vreme să dănțuiești.”* Iar acum e miezul verii și e timpul să trăim, continuă el cu o intensitate blândă, întorcându-se spre ea.

Rosalind își dădu seama cu o claritate enervantă cât de periculos de aproape era să-și piardă capul din cauza lui. Era atât de ușor ca prin căldura zâmbetului lui sau prin sinceritatea cuvintelor să o facă să cadă în abisul dezastrului emoțional. Din fericire, nu mai era o tinerică, altfel s-ar fi aruncat de bunăvoie în brațele lui.

Și totuși, nu-și putea permite să-l iubească, pentru că era dureros de conștientă de trecerea timpului. În curând, el urma să plece, iar lumea ei va fi mai sigură, dar mai puțin vie. Din nou imprudentă, îi dădu drumul la braț și îi luă mâna într-a ei, simțind-o caldă și puternică.

El își împleti degetele cu ale ei și apoi, mână în mână, continuară să meargă pe poteca paralelă cu râul. Ea încă se mai bucura de frumusețea zilei, dar aceasta devenise doar un fundal pentru atracția puternică pe care o simțea față de Stephen. Era surprinzător câte se puteau spune fără cuvinte.

În aval, cam după vreo milă, dădură peste o poiană plină de iarbă, unde o salcie își întindea brațele puternice și blânde. Înțelegându-se fără cuvinte, se așezară pe o ramură groasă care forma un fel de bancă naturală. Apa curgea leneș, clipocind printre trestii.

— E greu de crezut că e același râu în care Brian era gata să se înece, spuse Rosalind.

— Chiar este? Aici pare liniștit ca un heleșteu, zise Stephen strângându-i mâna și apoi dându-i drumul. Am fost descoperiți, continuă el cu tristețe, eliberându-i-o. Tatăl tău nu mi-a vorbit doar despre cum ar vrea să-l ajut până când găsește un actor nou. A observat cum te privesc și știe că nu Jessica trebuie să se teamă de intențiile mele viclene.

— Trebuia să-mi dau seama că el și mama vor observa, spuse ea făcând o grimasă. Amândoi sunt groaznic de atenți. Dar mai degrabă cred că au văzut cum mă uit eu la tine, și nu invers.

— Aveam o speranță vagă, superstițioasă, că atâta vreme cât nu spun nimic cu voce tare, am fi... în siguranță, zise el aplecându-se să culeagă o floare de piatră aurie, răsucindu-i tulpina între degetul mare și arătător.

— Dar nu avem un viitor, așa că mai bine să nu existe nici prezent, nu-i așa? spuse Rosalind, înțelegând perfect ce voia să spună.

— Așa este, spuse el, înghițind cu dificultate. Mi-aș dori ca lucrurile să stea altfel.

Și ea își dorea asta. Preț de o clipă, se gândi să-l întrebe direct dacă era căsătorit, dar se hotărî că prefera să nu știe. Existau și alte motive pentru care ei doi nu puteau avea un viitor. Poate că nu își putea permite o soție fără un sfanț, sau poate că nu dorea

să se coboare luându-și o soție care nu-și cunoștea originile și având un statut social destul de precar. Sau poate că ceea ce simțea pentru ea era în mare parte dorință, iar conștiința nu-l lăsa să o seducă.

Dar cum nici unul dintre aceste motive nu i se părea satisfăcător, Rosalind hotărî că era mai bine să abandoneze subiectul.

— Timpul nepotrivit și locul nepotrivit, spuse ea ușor.

— Și bărbatul nepotrivit, completă el, întorcându-se spre ea cu o privire arzătoare. Tu însă, Rosalind, ești un trandafir perfect, continuă, prinzându-i floarea de piatră aurie după ureche.

Mâna lui rămase suspendată în aer lângă capul ei, apoi, cu mișcări nesigure, de parcă ar fi făcut asta împotriva voinței lui, începu să-i dezmierde obrazul. Există o încărcătură erotică în gestul prin care degetele lui îi așezară o șuviță de păr, atingându-i în treacăt urechea.

Îi cuprinse bărbia în palmă și ea rămase nemișcată, fiind sigură că orice gest ar fi făcut-o să se spargă în bucăți. Simți cum îi pulsează venele de pe gât în contact cu podul palmei lui și nu își dădu seama de ce îi era mai teamă: că va ceda sau că va fugi.

— Faci ca toate bunele mele intenții să se ducă pe apa sâmbetei, Rosalind, rosti el răgușit, cu ochii plini de dorință.

Se aplecă spre ea ca să primească un sărut. Ea închise ochii și își deschise buzele sub ale lui, simțind cum întregul trup îi arde de pasiune, ascuțindu-i simțurile într-un mod nefiresc de puternic. Îi plăcea la nebunie parfumul lui – o notă masculină, dincolo de miresmele naturii. Peste tot în jurul lor, frunzele

sălciilor subțiri foșneau ușor în bătaia vântului, țesând o melodie hipnotizantă. Ea îl mângâie pe păr, și buclele lui mătăsoase se răsuciră în jurul degetelor ei.

Începu să răsufle precipitat când el o trase mai aproape, ridicând-o în poala lui, iar ea se răsuci, astfel încât ajunseră să stea lipiți piept la piept. Coapsa ei alunecă între picioarele lui, găsind acel loc cald și tare care invita la o apropiere și mai profundă.

Mâna lui îi cuprinse sânul stâng, în timp ce degetul mare îi mângâie sfârscul prin muselina subțire a rochiei. Ea tresări, în timp ce trupul îi era traversat de valuri de căldură. Începu să-și miște bazinul, cerând parcă instinctiv să se apropie și mai mult.

El gemu și mâinile îi alunecară pe șoldurile ei, trăgând-o cu putere lângă el. Ea îi simți trupul vibrând în acea apropiere uimitor de intimă, apoi, cu o mișcare blândă, o ridică de pe el și o așeză în iarba de catifea, trupul lui urmându-l pe al ei. O sărută pe gât și în adâncitura sensibilă de dedesubt, în timp ce mâinile lui îi mângâiau întregul trup. Atingerea lui o aprindea ca o văpaie care tânjea să fie stinsă. De mult prea mulți ani nu mai știa ce înseamnă atingerea unui bărbat, dar niciodată nu simțise o dorință atât de arzătoare.

Simți corsajul desfăcându-se, apoi aerul răcoros pe sâni ei.

— Ce frumoși sunt! șopti el în timp ce limba lui îi atingea ușor unul dintre sfârcuri, tachinează și gustând, înainte ca buzele lui să se închidă peste carnea întărită.

Simți cum înlemnește de plăcere și răsufierea îi deveni sacadată, în timp ce îi frământa în neștire umerii cu mâinile.

Apoi el îi mângâie coapsa și ea îi simți palma fierbinte pe pielea dezgolită, dându-și seama cât de aproape erau de acel

punct din care nu mai exista cale de întoarcere. Trupul ei ardea de dorință, dar își dădu seama cu groază că, dacă se dăruiau unul altuia, zidul ei de apărare se va năruși și ea se va îndrăgosti fără speranță de el. Era și așa destul de greu să-l piardă pe Stephen în situația actuală, dar dacă deveneau iubiți, știa că plecarea lui ar fi distrus-o.

— Nu, te rog, nu, șopti ea, cînd mîna lui îi alunecă între coapse, fără a face însă vreun gest de a-l opri și știind că dacă el ar fi continuat ea ar fi acceptat cu o nerăbdare inconștientă.

Dar el se opri și, după ce îi trase din nou rochia peste picioare, se retrase, înjurînd supărat, deși vocea îi era încă atît de dulce. Se rostogoli pe burtă și își propti coatele de pajiștea verde, îngropându-și fața în mâini.

— Îmi pare rău, șopti Rosalind tremurînd.

El tăcu și ea putu observa că avea umerii crispați.

— Nu sunt supărat pe tine, doamnă Caliban, rosti el cu un zâmbet strâmb după o lungă pauză, ci pe mine însumi. Îmi jurasem că nu voi face așa ceva și, deși probabil că nu mă crezi, în general stau destul de bine cu autocontrolul.

Rosalind îl credea și se gîndea că ar trebui să se simtă flatată că era atît de sensibil la farmecele ei; chiar ar fi fost flatată și încântată dacă ar fi existat vreun viitor pentru ei, dar nu era cazul.

Ea se ridică și își trecu degetele prin părul răvășit pe umeri.

— Bunul-simț e o pacoste, nu-i așa?

— Cu siguranță, răspuse el cu un zâmbet crispat. E tragedia vieții mele că toți drăcușorii mei sunt atît de respectabili.

Ea zâmbi, oftînd de ușurare cînd îi văzu privirea plină de o căldură tristă. Nu puteau fi iubiți, dar măcar erau încă prieteni.

capitolul 10

Încă sub imperiul furtunii pasionale întrerupte, Stephen se ridică în picioare și se sprijini de trunchiul unei sălcii. Rosalind îl privea, cu părul despletit și cu o undă de regret citindu-se în ochii ei căprui. Arăta cât se poate de ademenitor și el își dorea mai mult decât orice pe lume să o atingă din nou.

Dar ar fi fost o nebunie să o atingă, desigur. Își feri privirea și respiră rar până când reuși să-și controleze dorința, care era mai greu de stăpânit decât gândurile. Își dorea să păstreze acea apropiere, implicându-i acum mintea și cugetul. Voia să știe ce o transformase în femeia care era.

— Cum era soțul tău? întrebă el brusc, renunțând la bunele maniere.

— Charles? spuse ea, nesimțindu-se ofensată de întrebare și cântărindu-și cuvintele, în timp ce-și pieptăna încet părul cu degetele. Era actor. De fapt, era cam ca Edmund Chesterfield, doar că mai talentat. Chipeș, deseori chiar extrem de fermecător. Aveam optsprezece ani – o vârstă vulnerabilă – când s-a angajat în companie. În mod evident, m-am crezut îndrăgostită până peste urechi. Părinții mei nu erau bucuroși ca eu să mă căsătoresc cu el, dar nici nu găseau vreun motiv pentru care să-mi interzică să fac asta, așa că după un an eram căsătoriți.

Se foi puțin pentru a-și netezi rochia, iar gestul o aduse aproape de o geană de lumină care se filtra prin frunzele salciei, învăluindu-i părul într-un cerc de aur, ambră și santal. Nu arăta ca o femeie încă în doliu, ci mai degrabă ca o zeiță păgână a recoltei, curbele ei sinuoase anunțând fertilitate și viață.

— S-a purtat urât cu tine?

— Hmmm, nu m-a bătut niciodată, dar era un mare crai. Prima oară când m-a înșelat am rămas uimită. Credeam că toți bărbații sunt ca tatăl meu, care nu s-a uitat niciodată la altă femeie, ci doar la Maria, dar Charles se uita, și nu numai atât, spuse ea cu o grimasă. Cel puțin, m-a vindecat de iluzii romantice, ceea ce nu e tocmai rău.

Stephen și-o imaginează pe Rosalind ca tânără mireasă, gata să se ofere cu întreaga ei ființă, cu o generozitate de neegalat. Și acel gest atât de prețios se irosise pe un porc egoist.

— Ce prost și Jordan ăsta, nu și-a dat seama ce are lângă el.

— Sincer, și eu cred la fel, spuse ea pe un ton sarcastic, răsucindu-și cosițele strălucitoare într-un coc la ceafă și înfigând un ac de păr în mijloc. Oricum, Charles nu prea gândea cu capul, ci cu... cu o altă parte a corpului.

— Din păcate, bărbații cam fac asta, zise Stephen pe un ton mucalit. Cum a murit?

Privirea ei urmări un pescăruș de un albastru strălucitor plonjând în apă, împrășcând în jur cu un zgomot puternic care tulbură tăcerea.

— După trei ani de căsnicie, i s-a oferit un contract la un teatru din Dublin. A spus că era o mare șansă pentru el și a plecat imediat în Irlanda. Trebuia să trimită după mine după ce se instala, dar a tot amânat. După șase luni, a fost împușcat de soțul unei femei pe care o sedusese.

— Doamne, cât de teatral! spuse Stephen, tresărind. Și nici măcar nu e vreo dramă decentă, ci o farsă.

— Chiar așa, spuse Rosalind cu un zâmbet fluturându-i pe buze. L-am plâns pe Charles, dar nu am reușit niciodată să-l iert pentru prostul gust de a muri într-un mod atât de vulgar.

Privirile li se întâlneau și amândoi izbucneau în râs. În ultimele două săptămâni, Stephen își formase cu grijă în minte o mie de imagini ale ei, dar aceea era cea mai frumoasă pe care avea să și-o amintească – rânzând, cu trista compasiune a unei femei care văzuse multe pe lume și care învățase că râsul era cel mai bun antidot la încercările vieții.

— Ar fi timpul să mergem, doamnă Caliban. Este vreun drum mai scurt decât cel de-a lungul râului? spuse el ridicându-se și întinzându-i mâna în timp ce blestema soarta care îi adusese împreună prea târziu.

— Dacă o luăm de-a curmezișul pe câmp, o să dăm într-o uliță care duce direct în târg.

Îi luă brațul, întrucât asta era ceva mai puțin provocator decât să meargă mână în mână – nu că ar mai fi contat, având în vedere că fiecare suflare a lui Rosalind era o provocare.

Când ajunseră pe ulița liniștită, Rosalind își regăsi calmul și începură să flecărească despre viitorul spectacol. Și totuși, undeva în adâncul său, pândea un regret profund că după-amiaza însorită se scurgea puțin câte puțin, precum firele de nisip dintr-o clepsidră. Nu trebuiau să mai existe asemenea ocazii de intimitate, era prea periculos.

Drumul coti și se pomeni în fața unei căruțe neacoperite oprite pe uliță, al cărei birjar se certa cu un călăreț vânos.

— Par gata să se omoare, se încruntă Rosalind, auzind vocile mânioase. Mă întreb de ce se ceartă.

Apoi, dintr-odată, țipătul unei femei tăie aerul, venind de pe patul din căruță.

— Ce Dumnezeu? exclamă Stephen, repezindu-se de lângă Rosalind spre căruță. E cineva rănit?

— Fetișcana zice că e în durerile facerii, spuse birjarul – un bărbat robust cu trăsături aspre –, ridicând din umeri. Să nu-l dai afară încă, fată, până nu ieșim din parohia Cowley, lătră el, întorcându-se.

— Ți-am spus că nu o vei duce mai departe, ce Dumnezeu! exclamă călărețul. Cetățenii din Whitcombe n-au de gând să plătească pentru bastardul ei.

Stephen se întunecă și înjură printre dinți.

— Ce se întâmplă? întrebă încet Rosalind, ajungându-l din urmă.

— În conformitate cu legea săracilor, de locul nașterii depinde ce parohie va plăti pentru întreținerea unui copil sărac, explică el cu un aer mohorât, iar asta înseamnă că unele parohii încearcă să mute o tânără săracă, însărcinată, pentru a se dispensa de costurile întreținerii ei și a copilului său.

Un alt sunet se auzi din căruță, de această dată un smiorcăit deznădăjduit care îi frânse inima lui Rosalind.

— Nu aveți nici un pic de decență? spuse ea cu înverșunare, privind în sus la bărbații care se certau. În timp ce voi vă ciorovăiți aici, săraca fată suferă.

Bărbații încetară să mai vorbească, iar călărețul se foi jenat în șa.

— Nu e vina mea. Sunt Joseph Brown, unul dintre consilierii primăriei din Whitcombe. S-a nimerit să merg în această direcție și am descoperit că parohia Cowley încerca să ne-o pună pe această fată în cârcă. Cei din Cowley sunt cunoscuți pentru talentul lor de a se descotorosi de responsabilități, iar Crain aici de față este omul care le face treaba murdară, spuse el uitându-se urât la adversarul său.

— Și mă pricep al naibii de bine la asta, spuse vizitiul, cu un chicotit răgușit. De îndată ce trec de ulmul acela, fata și copilul ei vor trece în sarcina voastră, continuă el, pocnind din bici pentru a pune atelajul în mișcare, fără a lua în seamă protestele furioase ale lui Brown.

Cu fața împietrită, Stephen sări în fața căruței și prinse ambii cai de frâie.

— Rosalind, du-te în căruță și vezi cum se simte femeia, ordonă el când atelajul se opri din pricina greutateii lui.

— Lua-te-ar naiba, de ce nu-ți vezi de treaba ta? O duc pe târfa asta în parohia Whitcombe! exclamă el, ridicând biciul și lovindu-l cu furie pe Stephen.

Stephen își ridică brațul spre față pentru a se proteja. Biciul i se răsuci în jurul brațului, cu o pocnitură violentă. Rapid ca o pisică, apucă bucata de piele cu ambele mâini și smulse biciul din strânsoarea lui Crain. Fâșia de piele neagră se undui în aer asemenea unui șarpe furios.

Stephen se întinse cu ușurință și prinse mânerul cu mâna dreaptă, apoi îl lăsă în jos, înfășurându-l cu un calm amenințător.

— O să taci din gură și o să stai locului sau o să blestemi ziua în care te-ai născut, îi spuse lui Crain cu o voce care ar fi putut tăia sticlă. Îți promit!

Crain păli și Brown înghiți în sec, nesimțindu-se deloc în largul lui, în mod evident bucuros că nu era el ținta mâniei lui Stephen. Rosalind rămase cu gura căscată, văzând transformarea lui Stephen într-un om cu o autoritate înfricoșătoare. Ar fi trebuit să fii extrem de curajos pentru a i te împotrivi.

Auzi un geamăt. Se cățără pe roata din spate în căruță. O fată

îngrozită era lungită pe un pat de paie. Nu părea să aibă mai mult de șaptesprezece, optsprezece ani și în mod normal ar fi putut trece drept drăguță, dar acum trupul umflat îi tresălta de durere, iar părul moale, de un șaten-închis, îi era lipit de cap de sudoare.

— Nu-ți face griji, nu ești singură, spuse Rosalind pe un ton liniștitor, în timp ce îngenunche în paie lângă fată și îi luă mâna încleștată în a ei.

— Dar... copilul vrea să iasă acum, îmi e... îmi e atât de frică, spuse ea, cu teama citindu-i-se în ochii uluiți, de culoarea alunei.

Partea de jos a rochiei cenușii și sărăcăcioase era complet udă.

Rosalind o strânse de mână. Ar fi vrut să o consoleze, dar era alarmată de faptul că nașterea era în mod clar iminentă. Dacă existau complicații, atât fata, cât și copilul ei ar fi putut muri în câteva minute.

Stephen veni lângă căruța și își puse pentru o clipă mâna pe umărul ei, în timp ce aruncă o privire înauntru.

— Brown, adu o moașă sau un medic imediat, porunci el.

— Promiți că nu muți căruța dincolo de ulm? spuse el, ezitând înainte de a-și întoarce calul pentru a asculta de vocea poruncitoare.

— Te asigur că nu merge nicăieri căruța asta, spuse Stephen. Dacă nu te pricepi să aduci un copil pe lume, îți sugerez să-ți iei tălpășița, continuă el, întorcându-se spre Crain.

— Târfulița asta nu poate naște în căruța mea, bolborosi vizitiul.

— Atunci nu ar fi trebuit s-o pui acolo, răspunse Stephen. Și

acum, *dă-te la o parte!*

Crain deschise gura să protesteze, apoi o închise sub presiunea privirii lui Stephen. Coborî de la locul lui și se retrase într-un loc de unde putea vedea ce se întâmplă.

Stephen se repezi în căruță și îngenunche de cealaltă parte a fetei. Rosalind răsuflă ușurată. Faptul că-l avea lângă ea făcea să pară că totul va fi în regulă.

— Cum te cheamă, drăguțo? o întrebă el, cu o voce surprinzător de blândă judecând după modul în care îi tratase pe cei doi bărbați.

— Ellie, domnule, Ellie Warden, spuse ea, privindu-l pieziș.

— Ellie, se pare că, dintr-un moment într-altul, vei deveni mamă. Este primul tău copil?

Ea dădu din cap că da.

— Atunci probabil că ai emoții, dar nu trebuie să-ți faci griji. Femeile au făcut copii de la începuturile timpului. Știm ce e făcut, așa că nu ai de ce să-ți faci probleme, spuse el, scoțând din buzunar o batistă și ștergându-i cu ea transpirația de pe frunte.

Rosalind privi spre el, clătinând îngrozită din cap în semn că ea nu știa, dar Stephen îi răspunse cu un gest ușor că nu trebuie să-și facă griji.

Ellie își încleștă din nou mâna de a lui Rosalind și scoase din nou un țipăt.

— Durerea devine din ce în ce mai intensă. Nu mai durează mult, spuse Stephen calm, după care îi înmână batista lui Rosalind, șoptindu-i să o țină ocupată pe fată; apoi începu să mute corpul fetei și să-i aranjeze hainele, pregătind-o de naștere.

— Ai trăit dintotdeauna în Cowley? o întrebă Rosalind,

ștergându-i din nou fruntea de sudoare.

— M-am născut în Norfolk și tata ne-a adus aici acum zece ani, răspunse Ellie, părând recunoscătoare de schimbarea subiectului. Era tâmplar, avea o meserie bună. Ne-a cumpărat o căsuță și ne-a aranjat-o atât de frumos, dar după moartea lui, acum trei ani, am rămas fără bani. Nu avem rude aici, așa că mama a trebuit să ceară ajutorul parohiei ca să nu murim de foame.

Se contorsionă din nou de durere. Închise ochii și mâna i-o strânse cu putere pe a lui Rosalind, dar nu țipă.

— Oamenii de la biserică au spus că trebuie să vindem tot ce avem de valoare, pentru a restitui fondurile pe care le folosea parohia pentru noi, continuă ea cu tristețe în glas, când reuși să vorbească din nou. Când mama trăgea să moară, au luat salteaua din pene de sub ea și au vândut-o. Apoi, după ce ea a pierit, mi-au luat căsuța, și acum ne aruncă pe drumuri și pe mine și pe copilul meu.

Oare cum puteau oameni ca aceștia, care se considerau buni creștini, să se comporte atât de groaznic? Thomas Fitzgerald, care nu pusese niciodată piciorul într-o biserică, din câte știa Rosalind, era de o mie de ori mai bun decât consiliul bisericesc.

— Te poate ajuta tatăl copilului tău, Ellie? întrebă Rosalind, reușind să-și calmeze mânia pentru a se putea ocupa de lucruri mai practice.

— Urma să mă căsătoresc cu Danny, dar cum aici nu era de lucru, a plecat în Țara Galilor să muncească într-o carieră de gresie. A... a murit într-un accident cu o zi înainte de a se întoarce acasă pentru nuntă, spuse ea, tremurând. Am făcut-o o singură dată, nici nu știa că urma să fie tată.

— Ai avut ghinion, dar totul s-a terminat acum, spuse Stephen pe un ton liniștitor. În curând, îți vei putea ține copilul în brațe.

Ellie se relaxă o clipă, apoi se chirci din nou, străbătută de un nou acces de durere.

— Doamne Dumnezeule, o să mor!

— Ba nu, n-o să mori, spuse Stephen cu fermitate. Poate că doare ca naiba, dar așa trebuie să fie. Te descurci minunat. Copilul o să iasă repede și totul va fi bine, îți promit.

Următoarele minute dureroase trecură fără ca Rosalind să-și dea seama ce se întâmplă exact. Îi ținea mâna lui Ellie într-a ei și îi spunea cuvinte de încurajare, ferindu-și privirea de a lui Stephen, nedorind să știe în ce stadiu era nașterea. Deși tratase accese de febră și vânătaii în rândul membrilor trupei, să fii moașă era cu totul altceva și nu voia să leșine sau să facă ceva la fel de prostesc.

Ellie dădu un ultim țipăt sfâșietor, apoi se așternu liniștea până când un plâns slab, indignat, o străpunse.

— Bună treabă, Ellie, spuse Stephen triumfător, ai un băiețel tare frumos.

Rosalind privi spre Stephen și văzu că ținea în brațe un bebeluș roșu la față, care dădea de zor din piciorușe. Copilul părea atât de mic în mâinile lui mari! Îi șterse trupul micuț cu paie, curățându-l cu grijă. Până termină de șters copilul și îi tăie cordonul ombilical, placenta fusese expulzată.

— Ai făcut o treabă foarte bună și rapidă, Ellie. Se vede că te pricepi la făcut copii.

— Vreau să-l țin în brațe, spuse Ellie zâmbind strâmb.

Stephen puse bebelușul în brațele mamei, iar acesta se opri

instantaneu din plâns.

— E frumos, nu-i așa? spuse fata, mirată.

— Așa este, zise Rosalind cu căldură și începu să își miște pe ascuns mâna dreaptă care îi amortise în strânsoarea lui Ellie.

Se apropiau niște călători. Rosalind ridică privirea și văzu o femeie scundă și bine făcută, care mâna repede un car, urmată îndeaproape de domnul Brown pe calul său.

— Tu ești fata...? Ah, văd că tu ești, spuse ea, oprind carul lângă căruță.

Se aplecă înainte pentru a privi mai îndeaproape.

— Aaaa... și ce băiat sănătos avem aici. Eu sunt doamna Holt, moașa. Nu ai vrut să mă aștepti, așa este, draguțo? adăugă ea cu un chicotit. Dar sunt convinsă că o să ai nevoie de ajutor ca să înveți cum să ai grijă de el. Mergem la mine acasă, puteți sta acolo până vă înzdrăveniți.

— Mă ocup eu de toate cheltuielile fetei, doamnă Holt. Luați-i niște haine noi și ei, și copilului.

— Puteți să îi mutați la mine în car? întrebă moașa dând afirmativ din cap.

Stephen deschise partea din spate a căruței și își strecură brațele pe sub trupul femeii proaspăt devenite mamă, neluând în seamă rochia plină de mizerie și sânge a acesteia. Ridică fără efort mama și copilul și îi transferă în car, pe niște pleduri vechi. Rosalind îl urmă, aducând patetica bocceluță cu lucrurile lui Ellie.

Doamna Holt luă bebelușul, înfășurându-l într-un prosop ros, dar curat, în timp ce mormăia cuvinte neinteligibile, apoi i-l înapoie mamei. Rosalind zâmbi istovită, bucuroasă că Ellie va fi îngrijită de o femeie care se vedea că își iubește munca și

pacienții.

— Faptul că doamna Holt o ia pe fată în Whitcombe nu înseamnă că parohia răspunde de ea, interveni domnul Brown agitat.

— Nu vă faceți griji, atât eu, cât și doamna Jordan suntem martori că bebelușul s-a născut în parohia Cowley, spuse Stephen sec, întorcându-se apoi spre Crain, care venise să-și ia căruța. Îl voi vizita pe șeful consiliului vostru bisericesc mâine, am niște sugestii despre cum ați putea să o ajutați pe Ellie Warden și pe băiatul ei.

— Nu e treaba ta, mârâi Crain. În plus, mi-a murdărit grozav căruța.

— O să vă vizitez mâine, repetă Stephen cu răceală.

Abandonând orice urmă de agresiune, supraveghetorul se sui în căruța și își întoarse capul spre orașul lui. După o consultare între Stephen și doamna Holt, consilierul și moașa plecară cu Ellie și cu bebelușul ei.

De îndată ce se îndepărtară, Stephen se așeză pe marginea drumului, sprijinindu-și coatele de genunchi și îngropându-și capul în palme.

— Slavă Domnului că a fost o naștere simplă, fără complicații. Dumnezeu știe ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu era așa!

Rosalind râse tremurat și se așeză lângă el. Acum, că trecuse criza, se simțea lipsită de vlagă.

— Ai fost extraordinar! Ești medic?

— Nu, nici gând, doar un fermier care a asistat la destule nașteri de mânji, viței și miei, spuse, ridicând privirea.

— Doamne Dumnezeule, vrei să spui că toată siguranța pe

care o afișai era doar un joc? spuse ea privindu-l neîncrezătoare.

— Poate că nu sunt eu mare actor, dar pot să joc rolul unui medic, spuse el ridicând din sprânceană, cu dispreț prefăcut.

Rosalind se prăbuși pe malul acoperit de iarbă și începu să râdă necontrolat.

— Nesăbuitule! Și eu care credeam că măcar unul dintre noi știe ce are de făcut!

— Păi știam ideea de bază, că și la oameni este la fel ca la animale, spuse el blând.

— De aceea l-ai șters pe săracul copil cu paie! râse ea și mai tare, de data asta împreună cu Stephen.

Se simțea foarte apropiată de el și era mai mult decât uimită. Nu era medic, și totuși era în stare să ajute la nașterea unui copil. Era un gentilom, dar îi păsa de soarta unei fete disperate respinse de propria ei comunitate, și deși pretindea că era doar un simplu fermier, era obișnuit să fie ascultat, ceea ce însemna că era proprietar de moșie.

Cu toate acestea, era aici, și prezența lui fusese un dar de la Dumnezeu.

— Ești foarte curajos. Majoritatea bărbaților ar da bir cu fugiții dacă ar vedea o femeie străină în durerile facerii, spuse ea, studiindu-i chipul cu drag.

— Cineva trebuia să facă totuși ceva și, în mod evident, eu eram cel mai calificat pentru asta, zâmbi el a aducere-aminte. Grăjdarul meu șef mi-a descris odată în detaliu cum își ajutase soția să o nască pe fetița lor, atunci când intrase în travaliu prea repede pentru a mai putea trimite după moașă. La momentul respectiv, mi-aș fi dorit să fi ținut subiectul pentru el, dar ce mi-a povestit s-a dovedit util astăzi. Fetița lui este acum o zgâtie de

cinci ani și, cu voia lui Dumnezeu, și băiețelul lui Ellie se va descurca la fel de bine, spuse el gânditor.

Rosalind își dădu seama că lui îi plăceau copiii și că probabil nu avea. Ce păcat! Era o lipsă pe care și ea o cunoștea prea bine.

Euforia ei se risipi și se relaxă, fixându-și privirea pe cerul de vară.

— Avem mai puțin de o oră la dispoziție pentru a ajunge înapoi la Whitcombe, să ne spălăm și să ne pregătim pentru spectacolul din seara aceasta.

— Uitasem complet, mormăi el.

— Vezi, asta demonstrează că de fapt nu ești actor, spuse Rosalind sărind în picioare și oferindu-i mâna să se ridice, așa cum făcuse și el mai devreme, în cursul după-amiezii. Spectacolul trebuie să continue, duce Claudio, rosti ea cu severitate.

— De vreme ce acest rol presupune să te sărut, cred că mă voi descurca, spuse Stephen zâmbind și ajutându-se de mâna ei pentru a se ridica.

— Ai fost foarte conștiincios când m-ai luat deoparte pentru o repetiție privată, spuse Rosalind, roșind puțin.

El izbucni într-un hohot de râs. Apoi își reluară plimbarea spre Whitcombe. Mână în mână.

capitolul 11

Lordul Michael Kenyon își opri calul în fața casei doctorului George Blackmer, coborând istovit din șa. Spera ca nenorocitul să fie acasă, întrucât Michael călărise o grămadă pentru a primi răspunsuri, și nu dorea deloc să aștepte.

Servitorul în vârstă îl conduse pe Michael în dispensarul

doctorului, unde Blackmer folosea un mojar și un pisălog pentru a măcina o substanță de consistența cretei. Michael îl mai întâlnise o singură dată, la înmormântarea cumnatei lui, ducesa de Ashburton. Circumstanțele fuseseră de așa natură, încât nu îl făcuseră prea încrezător în capacitățile doctorului.

Blackmer ridică privirea și sări în picioare.

— Ashburton! Mă bucur să văd că te-ai întors, mi-am făcut griji!

— Mai uită-te o dată, spuse Michael dându-și jos pălăria pentru ca doctorul să-i poată vedea limpede fața. Nu sunt Ashburton, sunt fratele lui.

— Înțeleg, îmi cer scuze, dar semănați foarte bine cu el, spuse Blackmer, oprindu-se în loc.

Michael auzise lucrurile astea toată viața lui, așa că nu îl interesau asemenea vești.

— Am fost plecat de-acasă și am primit scrisoarea dumitale de-abia ieri. Am venit de îndată, desigur, dar când am ajuns la conac mi s-a spus că fratele meu e plecat de trei săptămâni și că nu au nici o veste de la el. Ce naiba se întâmplă aici?

— Așadar, ducele nu a fost în vizită la dumneavoastră, în Țara Galilor, oftă Blackmer. Speram că se află acolo.

— Nu, și nu este nici la Londra, pentru că eu însumi am fost acolo până acum câteva zile, spuse Michael cu nerăbdare. În scrisoare spuneai că fratele meu este grav bolnav, ce are?

— Are o tumefacție, o boală internă incurabilă care-i distruge stomacul și ficatul, spuse Blackmer ezitând, parcă întrebându-se cum să-i dea vestea. Aproape sigur va fi mort în câteva luni.

Michael înlemni. Scrisoarea meșteșugit scrisă a lui Blackmer nu-l pregătise pentru o asemenea veste proastă. Stephen nu

fusese aproape niciodată bolnav. Îi vizitase pe Michael și Catherine în Țara Galilor cu câteva luni în urmă și părea că plesnește de sănătate. Cum se putea să fie pe moarte așa, dintr-odată?

— Nu se poate face nimic? întrebă Michael printre dinții încleștați.

— Să ne rugăm doar, spuse Blackmer, ferindu-și privirea, nesimțindu-se deloc în largul lui.

Michael trebui să-și controleze impulsul de a-l lovi pe celălalt. Nu are rost să-l ucizi pe mesager.

— Se poate ca Stephen să fi plecat pentru că boala i-a afectat judecata? întrebă, bântuit de un alt gând neplăcut.

— În nici un caz, răspuse doctorul, mirat de sugestie. Bănuiala mea este că ducele și-a dorit puțină intimitate, ca să poată să se obișnuiască cu ideea că este bolnav.

Da, Michael și-l putea imagina pe Stephen făcând asta. Și totuși...

— O absență de trei săptămâni este puțin cam mult. Este posibil ca starea să i se fi agravat, astfel încât acum să fie pe undeva zăcând țintuit la pat?

— Bănuiesc că se poate întâmpla, dar este puțin probabil, clătină din cap Blackmer.

Michael cântări ce să facă. Stephen îi laudase abilitățile lui Blackmer, dar pentru un medic de țară acestea presupuneau să potolești vreo febră și să pui la loc câteva oase rupte.

Omul nu reușise să o salveze pe Louisa și, în mod evident, habar nu avea ce să facă pentru Stephen.

Poate că Ian Kinlock îl putea ajuta. Era chirurg, prieten de-al lui Catherine, care îi salvase viața lui Michael după bătălia de la

Waterloo, printr-o procedură experimentală extrem de îndrăzneță. Kinlock lucra la spitalul Sf. Bartolomeu din Londra, făcând experimente undeva la granițele cunoștințelor de medicină. Dacă exista cineva care-l putea ajuta pe Stephen, acela era Ian. Tot ce trebuia să facă Michael era să-și localizeze fratele și apoi să-l ducă la Londra.

— Mulțumesc pentru informație, doctore, la revedere! spuse el, răsucindu-se pe călcâie și îndreptându-se spre ușă, profund ușurat de această perspectivă pozitivă.

— Ce aveți de gând să faceți? întrebă Blackmer.

— Să-mi găsesc fratele, desigur, îi aruncă Michael peste umăr.

— O clipă, vreau să vin și eu.

— Dar de ce Dumnezeu ai vrea să faci una ca asta? replică Michael nerăbdător, oprindu-se.

— Este pacientul meu. Dacă îl puteți găsi, ar trebui să fiu și eu acolo, spuse Blackmer coborându-și privirea și atingând absent mojarul de piatră de pe masa din fața sa.

Michael se încruntă, aproape hotărât să nu-i permită celuiilalt să-l însoțească. Nu avea nevoie de compania unui străin, și nici nu-i putea spune lui Blackmer că scopul lui era să-l găsească pe Stephen și să-l ducă la un alt medic. Totuși, Michael nu putea să nu admire conștiinciozitatea lui Blackmer.

— Bănuiesc că poți veni dacă vrei, dar sper că ești un călăreț bun, pentru că nu am de gând să merg mai încet, ca să poți ține pasul.

— Mă descurc, spuse Blackmer scurt, dar voi avea nevoie de puțin timp ca să mă pregătesc și să rog un coleg să aibă grijă de pacienții mei. Este târziu acum. Putem porni la drum mâine-

dimineată?

Michael privi pe fereastră și văzu că soarele coborâse mult pe cer.

— Da, bănuiesc că am putea, spuse, fără tragere de inimă. Trebuie să le pun niște întrebări servitorilor de la moșie și să scriu niște scrisori. Pe mâine, doctore Blackmer. Ne vedem la conac în zori, adăugă și apoi plecă, spunându-și că dacă era cineva care-l putea ajuta pe Stephen, acela era, cu siguranță, Ian Kinlock.

Nu putea crede că nu se mai putea face nimic pentru singurul lui frate.

După ce vizitatorul său plecă, Blackmer se prăbuși pe scaun, profund marcat. Asemenea tatălui său, lordul Michael era cât se poate de necioplit, o caracteristică a familiei Kenyon, dublată de aerul cumplit de poruncitor al unui ofițer de armată. Nu va fi ușor să călătorească împreună cu el, și asta nu doar din pricina anilor de război dur care trecuseră peste Kenyon.

Blackmer îl întâlnește pe lordul Michael o singură dată înainte și acesta îi lăsase impresia că semăna foarte mult cu Ashburton, cu excepția posturii țepene și a ochilor verzi, sfredelitori. Nu se așteptase să vadă atâta durere nedisimulată la auzul veștii că fratele lui mai mare suferea de o boală incurabilă. Majoritatea oamenilor s-ar fi bucurat în secret la vestea că urmează să le cadă pe cap un titlu de duce, peste câteva luni.

Medicul se holbă la căminul care nu fusese aprins încă. După cum se temuse, faptul că-l anunțase pe lord dezlănțuise furtuna. Ashburton putea fi oriunde în Anglia și erau șanse foarte mici să-l găsească. Mai degrabă aveau șanse să se întoarcă ducele de capul lui, decât să-l găsească ei, dar dacă lordul Michael reușea

să-și găsească fra-tele, medicul ducelui trebuia să fie și el acolo când se întâmpla asta.

Blackmer se uită fix la șemineul rece, întrebându-se – cu o presimțire puternică – în ce oare se amestecase.

capitolul 12

Rosalind se trezi târziu; era o dimineată însorită. Jessica se trezise deja, se îmbrăcase și coborâse la micul dejun. Bine, dar Jessica nu se plimbase atâta pe malul râului, și nici nu ajutase la nașterea unui copil.

Rosalind se întoarse pe o parte și se întinse cu voluptate. Marea dramă din ziua anterioară se încheiase cu un spectacol foarte reușit, la teatrul din localitate. Rolul plin de emoție al Mariei în *Isabella* smulsese publicului hoho-te de plâns de fericire, iar farsa care urmasese fusese primită atât de bine, încât ea și Stephen ajunseseră la acel punct în care se puteau săruta în voie fără vreun risc – asta cel puțin atunci când se aflau în fața publicului.

Se gândi la acel sărut, precum și la celelalte de mai devreme din cursul zilei anterioare, de lângă salcie, și simți cum căldura începe să-i cuprindă întregul trup. Preț de câteva clipe, își permise să-și imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi continuat. Ar fi fost un lucru rar și minunat să împărtășească o asemenea pasiune cu un bărbat la care ținea atât de mult.

Dar problema era că ținea prea mult la el. Oftă, coborându-și picioarele din pat. Ar fi trebuit să se oprească înainte de a fi prea târziu. Dar faptul că nu se opriseră mai devreme îi lăsase amintiri plăcute. Ceea ce era mai bine decât nimic, bănuia ea...

După ce se spală și se îmbracă, coborî la parter. Dar spre

dezamăgirea ei, Stephen ieșise deja. De fapt, nici nu apărură decât după-amiază. Rosalind își terminase prânzul format din pâine, brânză și bere, în salonul privat; acum făcea niște liste în carnetul ei. Observând că Stephen intră în hol, îi făcu semn să-i țină companie.

— Ce plănuiești tu acolo? întrebă el schimbând direcția și intrând în salon.

— Nimic prea interesant, răspuse ea, arătându-i listele. Peste câteva zile vom avea o reprezentare privată la o moșie din apropiere. Este un contract prestigios, așa că sunt și mai atentă să avem tot ceea ce ne trebuie. Din păcate, ce nu pot aranja este tocmai lucrul de care avem nevoie cel mai mult, și anume vremea.

— Avem o scenă în aer liber?

— Este vorba despre un amfiteatru în stil grecesc, foarte drăguț, numai bun pentru *Visul unei nopți de vară*, spuse ea dând din cap afirmativ. Dacă vremea e urâtă, ne putem muta în interior, dar nu va fi nici pe departe la fel de drăguț. Ai mâncat? îl întrebă ea, lăsându-și carnetul deoparte.

Stephen evită întrebarea, așa cum făcea adesea și cu mâncarea, și își frecă fără să-și dea seama stomacul. Ea îl urmări cu un ochi critic. Cu siguranță, slăbise, și își dădu seama că-l mai văzuse făcând acel gest. Poate că avea vreo indigestie sau poate chiar vreun ulcer.

— Ți-ar plăcea să o vizitezi pe Ellie Warden? o întrebă el, înainte ca ea să se hotărască dacă ar fi fost prea impertinentă să-l întrebe de sănătate.

— Mi-ar face plăcere, zâmbi ea, uitând de lipsa lui de poftă de mâncare.

Merse să-și ia boneta și ieșiră împreună din han.

— În caz că te întrebai, am fost la Cowley în dimineața asta, spuse el în timp ce se îndreptau spre marginea orașului Whitcombe.

— Ah, desigur, răspunse ea, luminată. Ai reușit să vorbești cu șeful consiliului bisericesc despre viitorul lui Ellie?

— Da, spuse el, fără a da mai multe detalii.

Cu noblețe, Rosalind nu mai puse alte întrebări, gândindu-se că oricum va afla mai multe destul de curând.

Doamna Holt trăia într-o căsuță drăguță, înconjurată de flori strălucitoare de vară târzie, cu corole bogate, locul perfect pentru o moașă veselă. Stephen bătu și îi deschise ușa chiar doamna Holt.

— A, uite-i pe îngerii cei buni! spuse ea, făcând un pas înapoi, ca să-i lase să intre. Ellie și copilul ei sunt foarte bine.

— Mă bucur atât de mult să aud asta, spuse Rosalind cu căldură. Îi putem vedea?

— Veniți pe-aici, îi invită doamna Holt conducându-i pe o scară îngustă până la un dormitor luminos din spatele casei.

Ellie stătea lângă fereastră, într-un scaun tapițat, ținându-și copilul în brațe. După cum se așteptase Rosalind, odată ce se spălase și îmbrăcase o rochie decentă, se dovedi o fată foarte drăguță, cu bucle moi de un șaten-închis și cu un chip dulce.

— Mă bucur atât de mult că am șansa să vă mulțumesc cum se cuvine, spuse ea, cu chipul luminându-i-se când își văzu vizitatorii. Nu știu ce m-aș fi făcut fără voi.

— Pot să-l țin în brațe? întrebă Rosalind, simțind că se topește la vederea bebelușului care dormea. Observă că avea o grămadă de păr moale, închis la culoare.

— Desigur, spuse Ellie, dându-i copilul cu grijă.

Rosalind luă în brațe trupușorul cald și moale și simți dorința să fugă cu bebelușul, să-l păstreze doar pentru ea. Se așteptase să aibă copii, iar aceștia ar fi putut compensa neajunsurile căsniciei ei. Dar era stearpă și nu avea să țină niciodată în brațe propriul ei copil.

— Este minunat, rosti ea cu o voce răgușită.

— Este atât de mic și perfect, spuse Stephen atingându-i cu gingășie una dintre mânuțe, de parcă i-ar fi fost teamă să nu o rupă. O să-i pui numele tatălui lui? întrebă el.

— Da, și... nu mi-ați spus numele dumneavoastră, domnule, spuse Ellie, coborând privirea cu timiditate.

— Stephen Ashe, spuse el cu ochii la copil.

Rosalind simți și la el aceeași dorință de a avea copii, ca și la ea.

— Atunci îi voi spune Daniel Stephen, dacă nu vă deranjează, domnule.

— Aș fi onorat, răspunse Stephen, ridicând privirea plăcut surprins. Am mai mulți fini, spuse încet, coborând din nou privirea spre bebeluș, dar acesta este special.

Rosalind o binecuvântă în tăcere pe fată, că-i oferise lui Stephen un dar mai mare decât credea, apoi înapoie cu regret copilul mamei sale.

— Să dormi bine, Daniel Stephen, spuse Stephen atingând obrazul fin ca o petală de floare al copilului. Ai ceva planuri de viitor, Ellie? continuă el, ridicând privirea cu expresia unui om de afaceri.

— Voi încerca să-mi găsesc de lucru undeva unde îl pot ține cu mine, spuse ea, și bucuria îi pieri din ochi. Nu va fi ușor, dar

nu mi-e teamă de muncă.

— Am vorbit în dimineța asta cu șeful consiliului bisericesc din Cowley, spuse Stephen, și au fost de acord că sumele alocate din fondurile parohiei pentru întreținerea ta și a mamei tale au fost mai mici decât valoarea casei voastre, așa că vei primi despăgubiri în valoare de două sute de lire.

— Două sute de lire! Este o avere, exclamă Ellie, rămânând cu gura căscată.

— Nu e o avere, dar e o asigurare decentă împotriva oricărei nenorociri, fu el de acord. Cred că știu și o slujbă care ți s-ar potrivi. Un prieten de-al meu are o moșie la Norfolk și cred că ar avea nevoie de o altă fată în casă. Menajera este o văduvă bună la inimă și căreia îi plac copiii, zâmbi el. Seamănă cu doamna Holt. Și poate îți vei găsi și vreo rudă pe-acolo.

— Ar fi perfect, domnule, spuse Ellie, uimită, cu lacrimi în ochii ei de culoarea alunei. Dumneavoastră și soția dumneavoastră ați fost atât de buni cu mine, nu vă voi uita niciodată.

Rosalind și Stephen se priviră uimiți.

— Nu suntem căsătoriți, suntem doar... prieteni, spuse ea, știind că nu erau cele mai potrivite cuvinte.

— Îmi cer scuze, spuse Ellie roșind. M-am gândit... judecând după modul cum vă priveați...

— E ușor să te înșeli, întrucât suntem prieteni atât de buni, spuse Stephen cu un zâmbet în ochi. Apropo, când pleci la Norfolk, ai putea să-ți spui „doamnă” și să folosești numele de familie al lui Danny, nu trebuie nimeni să știe că nu e așa. Până la urmă, ați fost căsătoriți în inimile voastre, deși nu la biserică.

— Așa nu va spune nimeni că este un copil din flori, spuse

ea, începând să plângă de-a binelea. O, domnule, parcă... parcă e un miracol.

— Ai avut și tu parte de destul ghinion, spuse Stephen ușor jenat. Ar fi timpul pentru o schimbare. Iar noi ar cam trebui să plecăm, continuă, aruncându-i o privire lui Rosalind.

Ea dădu din cap afirmativ și sărută cu grijă obrazul lui Daniel Stephen. Acesta deschise ochii și o privi serios. Dându-și seama că ar fi început să plângă dacă ar mai fi stat, îi strânse mâna lui Ellie urându-i toate cele bune, apoi coborî scările cu Stephen. El îi explică doamnei Holt cam care era viitorul lui Ellie și aceasta acceptă să o țină la ea până când femeia se va întrema destul pentru a putea lua o diligență până la Norfolk. De asemenea, se auzi un clinchet ușor de monede, în timp ce Stephen plătea cheltuielile pentru Ellie.

— Cum Dumnezeu ai reușit să convingi consiliul bisericesc din Cowley să-i înapoieze lui Ellie banii rezultați din vânzarea proprietății familiei ei? întrebă Rosalind, după ce se îndepărtară destul.

— I-am amenințat, răspuse el voios. Am ceva cunoștințe de drept, așa că le-am aruncat fărădelegile în față și le-am spus că îl voi asmuți pe lordul locotenent al comitatului asupra lor. De fapt, am de gând să fac asta orice ar fi, întrucât Ellie nu este singura de care au profitat.

Rosalind își aduse aminte cât sever arătase cu o zi înainte când se confruntase cu Crain, așa că nu-i fu greu să-și închipuie cum îi intimidase pe cei din consiliul bisericesc ca să-i facă să-și îndeplinească îndatoririle. Probabil că nu trebuise nici măcar să ridice vocea.

— Chiar făcea căsuța ei două sute de lire?

— Făcea jumătate din sumă, asta după ce scădeau fiecare bănuț pe care îl cheltuiseră cu familia ei, plus dobânda. Am dublat suma ca să-i ofer puțină siguranță.

— Așadar, îi oferi o sută de lire, plus plata cheltuielilor de la doamna Holt. Este o sumă extrem de generoasă.

— Sunt doar o sută de lire, spuse el rușinat. Nu este o sumă mare.

Dacă mai avea vreun dubiu legat de situația lui financiară, acesta era lămurit acum.

— Este o mică avere pentru majoritatea oamenilor, și în mod evident pentru un Fitzgerald spuse ea sec. Venim din lumi diferite, Stephen, continuă, atunci când el o privi tulburat, chiar mai diferite decât îți dai tu seama.

— Dar nu am clădit oare niște punți între aceste lumi? o întrebă el întorcându-se și odihnindu-și mâna peste a ei, pe brațul lui.

— Ba da, răspunse ea încet, o punte fragilă care se va destrăma de îndată ce vei pleca.

— De ce trebuie să se întâmple lucrurile astfel? continuă Stephen, cu un regret profund în privire, în timp ce fața i se înăspri.

— Pur și simplu. Tu ești un gentilom, iar eu sunt ac-triță. De obicei, singurul mod în care se întâlnesc oameni ca noi este în spatele ușilor închise, zâmbi ea. Iar noi am fost într-atât de norocoși, încât să ne putem lua o mică vacanță de la orânduiala obișnuită a lumii.

— Ai dreptate, ca întotdeauna, spuse el oftând din rărunchi.

— Fugi de ceva, nu-i așa? spuse ea cu voce tare ceea ce simțea, mergând cu brațul prins de al lui.

— Așa de ușor sunt de citit? o întrebă el, aruncându-i o privire piezișă.

— Sunt actriță, așa că observ îndeaproape oamenii.

Și pentru că îi păsa de Stephen, pe el îl observa chiar foarte îndeaproape.

— Nu e nimic ilegal, spuse el după o lungă pauză. Am fugit de... am fugit de viață, bănuiesc. Acum a sosit momentul să mă întorc acasă și să-mi văd din nou de responsabilități, și asta se va întâmpla de îndată ce sosește înlocuitorul lui Edmund Chesterfield.

Dintr-odată, lui Rosalind i se păru foarte important să nu-i spună cât de mult îi va simți lipsa.

— A fost un flirt minunat, spuse ea vesel.

— Așa este, zise el, privind-o cu sentimente amestecate în ochi, apoi îi luă mâna și o duse spre buze pentru un sărut scurt. Te voi ține minte pentru tot restul vieții mele, doamnă Caliban, spuse el cu o voce voit teatrală.

Așa cum și ea îl va ține minte. Și poate într-o bună zi, peste un an sau doi sau trei, va putea să se gândească la el fără să o doară inima.

capitolul 13

Ziua șaiszeci și doi

Stephen nu-și dădu seama decât în ultimul moment de nenorocirea care era pe cale să se întâmple. Trupa era pregătită pentru spectacolul privat de care pomenise Rosalind. Majoritatea actorilor era deja în căruțe și în atelajul care conducea procesiunea, cu Stephen pe urmele lor, conducând căruța în care erau costumele și decorurile.

Cum caii nu mergeau la fel de repede ca atelajele lui cu armăsari pursânge, el își putea dedica întreaga atenție pasagerei lui. Rosalind își aruncase boneta în căruță și mergea cu capul descoperit, iar soarele i se juca pe față și în păr. Culorile calde, tomnatice, ale cosițelor ei îl făcură să simtă că și primele mirese de toamnă pluteau în aer. Cum trecea timpul!

— Apropo, unde mergem? întrebă el absent, preferând să uite de trecerea timpului.

— La castelul Bourne, reședința ducelui de Candover. Mă mir că nu l-ai auzit pe tata spunând asta. E grozav de mândru că în ultimii patru ani am mers să jucăm spectacole acolo, la cererea specială a ducelui.

Castelul Bourne? Doamne Dumnezeule! Stephen își încleștă fără să vrea mâinile pe hățuri și caii nechezară. Eliberă instinctiv hățurile, sperând că Rosalind nu observase cât fusese de șocat.

Rafe Whitbourne, ducele de Candover, era unul dintre prietenii cei mai apropiați ai lui Michael, iar el și Stephen se cunoșteau de ani buni. Cu siguranță că se cunoșteau atât de bine, încât Candover să-și recunoască imediat prietenul. Stephen fu cât pe ce să-i încredințeze frâiele lui Rosalind și să o ia la goană.

Călătorise săptămâni întregi alături de familia Fitzgerald într-o lume magică, diferită complet de viața lui obișnuită, iar acum era cât pe ce ca aceste două lumi să se ciocnească. Poate că nu ar fi fost descoperit dacă lucra undeva în culise, dar în seara aceasta urma să-l joace din nou pe ducele Atenei. El și Rosalind urmau să fie primii care urcau pe nenorocita aia de scenă! Nu putea evita în nici un fel să fie recunoscut.

— Spectacolul se ține doar pentru familia ducelui? întrebă el luptându-se să-și păstreze vocea calmă.

— A, nu! De fapt este o ocazie deosebită, răspunse ea cu seninătate.

Aloysius, care mergea cu ei în căruță, se găsi atunci să-și arate capul între ei doi.

— Ducele și ducesa au invitat toată nobilimea din zonă, spuse ea mângâind capul lăptos al câinelui. Înainte de spectacol servesc cina și ne vor trimite și nouă, umilii actori, aceleași feluri de mâncare. Este apogeul turneului nostru anual, cu mâncare excelentă și un public favorabil.

Minunat! Probabil că Stephen îi cunoștea pe jumătate dintre oamenii din public, ba chiar era nașul copiilor câtorva dintre ei.

— Cum s-a născut acest eveniment? Întrebă el pe un ton acru.

— Ducele și câțiva dintre prietenii săi ne-au văzut la o reprezentație din Whitcombe. Bănuiesc că au venit ca să strâmbe din nas, dar au rămas în continuare la spectacol, plini de admirație. În seara aceea, am jucat *Furtuna*, zâmbi ea, amintindu-și. Apoi, Candover a venit în culise. E un bărbat foarte chipeș, a flirtat elegant cu toate doamnele, inclusiv cu bătrâna Nan, și ne-a întrebat dacă nu am vrea să dăm o reprezentație privată la teatrul său în aer liber.

— Ați acceptat, desigur, spuse Stephen cu o voce lipsită de orice intonație.

Încă mai avea vreme să dea bir cu fugiții, dar nu-și putea permite, dat fiind că trupa avea deja un om în minus. Nu putea concepe să-l lase pe Thomas fără Tezeu.

— Ține-te bine, spuse el, în timp ce manevră căruța astfel încât să ocolească fâgașele adânci lăsate de roți, întrebându-se de ce îl supăra într-atât ideea de a fi descoperit.

Până la urmă, era ducele de Ashburton și putea face tot ce-și

dorea. Lumea n-avea decât să râdă de comportamentul lui excentric sau să-l ia peste picior, dar oricum nu ar fi avut curajul să facă asta pe față.

Îi era oare rușine că juca pe scenă? Nici gând, era chiar mândru de talentul lui modest și se bucura grozav că făcea parte dintr-o echipă.

Atunci de ce era îngrijorat?

Problema consta, își dădu el seama, în ciocnirea celor două lumi. Aceste săptămâni reprezentaseră o perioadă specială, o plăcere secretă care urma să-l ajute în lunile dificile care veneau, dar descoperirea aventurii lui de către cei de același rang cu el ar fi stricat un lucru atât de rar și minunat.

Ba mai mult, poate că unii, mai vulgari, și-ar fi închipuit că se culcă cu una sau mai multe dintre actrițe. N-ar fi suportat ca Rosalind și familia ei să fie înjosită de bârfe prostești. Dar cum Dumnezeu să facă să nu fie recunoscut?

— M-am gândit că mi-ar plăcea să-l joc pe Tezeu purtând perucă și barbă, ca să fiu mai în spiritul vremurilor. Ce zici, am putea aranja asta, nu? propuse el, întrezărind o scăpare.

— Desigur, dar de ce vrei să porți barbă? întrebă ea surprinsă, te mănâncă, le-am purtat și eu când jucam roluri de bărbat. În plus, îți acoperă atât de mult fața, încât este aproape imposibil să comunici vreun sentiment.

— Când am jucat acest rol pentru prima oară, mi-ai spus chiar tu că tot ce trebuie să fac este să transmit autoritate și dragoste pentru viitoarea mea soție.

— Și în mod evident poți transmite autoritate chiar și cu un sac pe cap, spuse ea râzând. Prea bine, atunci, fă-ți plăcerea și pune-ți niște favoriți falși.

Stephen se relaxă puțin. Deghizat astfel și modificându-și vocea, ar trebui să scape nerecunoscut. Oricum, nimeni nu se aștepta ca ducele de Ashburton să facă parte dintr-o trupă de teatru ambulat.

Căruțele din față coteau pe sub niște porți monumentale.

— Uite, nu este grozav de romantic? spuse Rosalind după ce trecu pe sub ele și căruța condusă de Stephen.

Cu crenelurile și turnurile lui, cocoțat pe vârful unui deal, castelul Bourne arăta într-adevăr spectaculos, deși Stephen considera că Ashburton Abbey era mai frumos. În timp ce începură să străbată aleea lungă, își trase pălăria peste față și se tolăni pe capră. Din fericire, câteva săptămâni de trai pe apucate îi șterseseră aerul aristocratic al trăsăturilor.

Drumul trecea pe lângă grajdurile enorme, în spatele cărora erau oprite o duzină de trăsuri splendide, câteva purtând chiar blazoane nobile pe uși.

— Sunt splendide, nu-i așa? spuse Rosalind, făcând semn spre ele, tachinându-l pe Stephen din priviri. Dar bănuiesc că nu reprezintă nimic atât de special pentru tine, nu-i așa?

Avea dreptate, nu se uitase prea mult la colecția de echipaje scumpe.

— Ți-ai dorit vreodată să fii atât de bogată? o întrebă el pe un ton serios. Să ai rochii și bijuterii la dispoziția ta doar bătând din palme?

— Nu în mod special, răspunse ea surprinsă. Întotdeauna am avut tot ce-mi trebuie, câteva mici extravagante, m-am bucurat de o sănătate bună și de o familie și prieteni minunați. Nu am nevoie de alte fleacuri. Dar nu m-ar deranja să am o casă frumoasă, continuă ea aruncând o privire gânditoare spre castel,

însă averea nu poate compensa fericirea și bănuiesc că asemenea bogății presupun și multe poveri.

Cuvintele ei îi merșeră la inimă. Compasiune, sănătate, tovarășie plină de căldură. În final, ce conta cu adevărat? Bogățiile, titlurile și puterea nu erau decât un alt fel de fleac.

— Ești o femeie înțeleaptă, Rosalind, spuse el încet.

După ce coti la stânga, trecură de un alt rând de trăsuri parcate în spatele primului. Își plimbă privirea pe deasupra lor. Cea din capăt purta o emblemă care i se păru cunoscută. Unde...?

„O, Doamne!” aproape că exclamă cu voce tare. Era blazonul familiei Herrington, iar sora lui mai mare, Claudia era contesă de Herrington. Probabil că ea și soțul ei stăteau în zonă pe la niște prieteni și, evident, asemenea oaspeți de seamă nu puteau lipsi de la distracția serii.

Dacă ar fi să alcătuiască o listă cu cei de care dorea să se ascundă, numele Claudiei ar fi fost în capul listei. Deși se înțeleșeră bine întotdeauna, Claudia avea idei foarte clare despre cum ar trebui să stea lucrurile. Dacă descoperea că fratele ei nobil se distra jucând pe scenă, i-ar fi făcut o scenă de proporții. De aceea, în acel moment, Stephen se gândi din nou s-o șteargă.

Totuși, trupa avea nevoie de el. Din ce îi spusese Rosalind, spectacolul din această seară era foarte important pentru familia ei și mai ales pentru tatăl ei. Ar fi fost un gest foarte urât cu care le-ar fi răsplătit generozitatea să îi lase baltă.

Se anunța o seară lungă și tensionată. În timp ce opri căruța lângă celelalte ale trupei, înălță o scurtă rugăciune către Hermes, zeul grec al escrocilor.

Ar fi apreciat dacă primea ajutor, indiferent din partea cui ar fi venit el.

Jessica apăsă cu grijă pe marginea din stânga a bărbii false și se dădu înapoi câțiva pași.

— Ce zici, Rose? spuse ea.

— Se va descurca minunat, spuse Rosalind, studiindu-și victima și dând apoi afirmativ din cap.

— Mi se permite și mie să-mi văd fața? întrebă Stephen sec.

— Cu tot părul pe față, nu vei putea să-ți vezi chipul nici măcar cu ajutorul unei oglinzi, răspuse Rosalind, zâmbind șiret.

— Cred că arată chiar impresionant, asemenea unui rege medieval, spuse Jessica, încruntându-se. Parcă ar fi regele Edward.

Nedorind să aștepte până când surorile se hotărau cu ce rege seamănă cel mai mult, Stephen luă o oglindă din cufărul de machiaj și examinează ce treabă făcuseră. Răsuflă ușurat. Îi găsiseră o perucă cu păr lung, negru, care-i cădea pe umeri în valuri, dându-i un aer extrem de masculin, și o barbă asortată. Desigur, nimeni nu și-ar fi închipuit că erau părul și barba lui, dar era bine deghizat și asta era tot ce conta.

— Cred că arăt mai degrabă ca un profet din Vechiul Testament, care a stat puțin cam mult în deșert.

— Trebuie să recunosc că ai avut o idee bună, pur și simplu emani autoritate regală, râse Rosalind în timp ce lua coroana ducelui Atenei, un cerc de fier placat cu poleială ieftină, și o așează pe buclele unduitoare ale lui Stephen.

— Nu autoritate emană, ci doar mirosul săculeților cu lavandă

meniți să țină moliile departe de peruci, spuse Jessica, neputându-se abține, îndepărtându-se înainte ca sora ei să o croiască cu o coadă blondă împletită, luată din cufărul cu costume.

Stephen se ridică și își netezi hainele purpurii. Rosalind avusese dreptate în legătură cu barba, te gădila.

— Cred că a cam venit momentul să începem.

Costumat ca Oberon, Thomas Fitzgerald trecu în grabă pe lângă ei. Era în elementul lui mișunând pe acolo, dând uneori ordine contradictorii. Din fericire, ca de obicei, Rosalind își făcuse treaba de organizator, așa că decorurile, actorii și costumele erau toate la locul lor. Chiar și vremea era de partea lor.

Foaierul și garderoba se aflau de fapt dedesubtul amfiteatrului. Stephen se îndreptă spre o ferestruică și privi afară. De forma a trei sferturi de cerc, teatrul era clădit pe coasta dealului, având scena la bază și cercuri concentrice de locuri construite pe înălțime, astfel încât toți spectatorii puteau vedea bine. Copaci bătrâni se ridicau în spatele scenei, la câțiva pași de actori. Acesta era unul dintre motivele pentru care aleseseră *Visul unei nopți de vară*, întrucât puteau folosi copacii pe post de decor.

Ceva mai devreme, Stephen îi ajutase pe membrii echipei care montau decorurile să lege sfori de copaci. După ce trupa trecu rapid în revistă piesa pentru a-și fixa fiecare mișcarea scenică, toți actorii care jucau roluri de zâne începură să zburde veseli printre copaci, agățându-se de sfori. Lui Stephen i se strânse inima văzând-o pe Rosalind săltând pe scenă cu ajutorul uneia dintre sfori, dar se pare că ea se distra de minune. Chiar și

Maria, care o juca pe Titania, lua parte la veselia generală.

Apunea soarele, transformând scena și copacii impunători în pădurea misterioasă pe care și-o închipuise Shakespeare. O privighetoare își începu trilurile prin pădure, pe măsură ce invitații se adunau pentru spectacol. Femei în rochii frumoase și bărbați eleganți alunecau în lumina amurgului, râzând și discutând în timp ce-și alegeau locurile. Stephen își căută sora din priviri, dar nu o putu distinge din cauza câmpului vizual parțial pe care i-l permitea poziția sa. Cu puțin noroc, poate că o durea capul și decisese să nu participe la piesă.

Dar nu se aștepta să fie atât de norocos.

Apoi simți o mireasmă de trandafiri și, o clipă mai târziu, Rosalind era lângă el la fereastră. Arăta minunat în costumul ei regal ca regină a amazoanelor, cu părul ridicat și prins sub o diademă aurită. Machiajul îi punea în evidență buzele pline, iar genele îi deveniseră seducător de lungi. Arăta desăvârșit, voluptuoasă și cât se poate de atrăgătoare.

Voia să o apropie de el într-o îmbrățișare, dar rațiunea i-o luă înaintea și se mulțumi să își strecoare o mână sub mantia ei, cuprinzându-i talia caldă și suplă, conștient că haina ascundea gestul lui de ceilalți din foaier.

Trupurile li se lipiră unul de celălalt de la curba sinuoasă a soldului ei și până la sânii ei moi. Lui Stephen sângele începu să-i pulseze cu putere prin vene; începu să-i mângâie abdomenul cu palma, în cercuri leneșe, senzuale.

— Ești pregătită pentru noaptea nunții, Hippolyta? murmură el.

— Da, dragul meu duce, spuse ea cu o voce răgușită, ridicând privirea plină de dorință spre el și frecându-se ușor de el.

Stephen simți cum îl cuprinde un val de căldură și, pentru o clipă, își lăsa imaginația să zburde. Erau un rege nemuritor și regina lui, iubiți prinși în siguranță în cuvintele unei piese unde ei și pasiunea lor nu aveau sfârșit. Iar el o vrăjea cu vin și trandafiri, și făceau dragoste în pădurea fermecată, rămânând pururea tineri și puternici.

Apoi simți unda de durere bine cunoscută în stomac și reveni la realitate. S-o ia naiba, era asemenea unei molii care zbura prea aproape de văpaia frumuseții fermecătoare a lui Rosalind. De ce îi tortura el astfel pe amândoi?

Era fără îndoială din cauza faptului că durerea dorinței neîmplinite era mult mai dulce decât confortul rece al logicii. Cu toate acestea, își lăsa brațul să cadă și se îndepărtă câțiva pași.

— Ați montat *Cum vă place* aici? Acest amfiteatru ar fi perfect pentru pădurea Arden.

Ea încremeni la schimbarea completă de la senzualitate la realitatea pământeană.

— Da, chiar anul trecut, spuse ea după o pauză. Am jucat personajul căruia îi port numele, Rosalind.

Lui Stephen i-ar fi plăcut să vadă piesa. Silueta ei înaltă, splendidă era ideală pentru un rol care presupunea și haine bărbătești. Erau o mie de moduri în care și-ar fi dorit să o vadă, dar cel mai mult tânjea să o vadă printre cearșafuri de satin, îmbrăcată doar cu părul ei extraordinar, blond-roșcat.

Aproape că se aplecă să-i sărute urechea fină, descoperită în parte de părul ei pieptănat în coc, dar privi din nou afară și îi văzu pe ducele și ducesa de Candover traversând scena și îndreptându-se direct către el.

Inima începu să-i bată cu putere, gata-gata să-i sară din piept.

— Cei care vin spre foaier sunt angajatorii noștri? spuse el cu o voce puțin timorată, amintindu-și apoi că nu aveau cum să știe de el. Arată ca niște duci.

— Ducele și ducesa vin întotdeauna în persoană să ne ureze bun-venit și să vadă dacă suntem gata să începem, explică Rosalind. Nu-i așa că este frumoasă? Sunt căsătoriți de mai mulți ani, dar încă se comportă de parcă ar fi în luna de miere.

Ducesa, Margot, era într-adevăr o frumusețe, aproape la fel de frumoasă ca soția lui Michael, Catherine, și aproape la fel de atrăgătoare ca Rosalind...

Blestemându-și enervanta obsesie, bătu în retragere în grabă spre cel mai îndepărtat colț al foaierei înainte ca cei doi Candover să intre. Aceștia îi salutară pe Thomas și pe Maria cu familiaritate, apoi se îndreptară spre ceilalți actori vechi, întâmpinându-i cu vorbe frumoase. Stephen îl studie pe Candover cu interesul unui medic pentru pacient. Cu câteva săptămâni în urmă, și el se purtase cu același aer de autoritate aproape arogantă, așteptându-se să fie venerat.

În timp ce ducii de Candover își luau rămas-bun, ducesa privi în jur zâmbind, căutându-i pe ceilalți membrii ai trupei. Își opri o clipă privirea asupra lui Stephen, cel mai probabil datorită favoriților lui. El își înclină capul cu respect, după care ea trecu mai departe. Apoi părăsi foaierul însoțită de soțul ei.

— Nu a existat niciodată o scenă mai potrivită pentru o asemenea piesă, și noaptea asta e plină de magie, spuse Thomas, ridicând ambele mâini cu un gest poruncitor, de îndată ce se închise ușa. Mergem să dăm o reprezentație pe care să nu o poată uita nimeni în veci?

Actorii își exprimară în cor aprobarea.

— O, da, domnule, spuse Brian, în costumul lui Puck, roșind când își dădu seama că vocea lui se ridica deasupra celorlalte.

Tatăl lui surâse ștregărește, apoi le făcu semn lui Stephen și Rosalind, precum și suitei lor. Anunțați de sunet de trompete, își făcură intrarea în fabulosul regat al imaginației. Era aproape întuneric, iar scena era luminată de licăririle unor torțe înalte, în timp ce mici lămpi scăpărau prin copaci asemenea unor stele jucăușe.

Înaintară până în mijlocul scenei deschise, iar când Stephen se întoarse maiestuos pentru a i se adresa amazoanei pe care o lua de soție, observă că sora lui stătea pe al doilea rând.

În ciuda expresiei ei severe, nemiloase, Claudia era o femeie frumoasă, cu părul ei castaniu și trăsăturile puternice ale familiei Kenyon. Își ținea mâinile împreunate cuminte în poală, iar soțul ei stătea tăcut lângă ea. Stephen se întreba cum era căsnicia lor. Oare chiar țineau cu adevărat Claudia și Herrington unul la altul sau era doar o căsătorie aristocratică de conveniență și erau doi străini care împărțeau același acoperiș? Dacă ar fi fost un frate mai bun, ar fi știut aceste lucruri, așa că își jură că *va afla* înainte de a muri.

Sosise momentul să vorbească. Stephen își modulă vocea ca să pară mai gravă decât de obicei și făcând-o auzită astfel fără efort în întreg amfiteatrul. Era Tezeu, care luptase în mari bătălii și făcuse multe fapte de vitejie, iar acum se întorsese acasă pentru a fi unit prin căsătorie cu iubirea vieții lui.

Cu o atitudine regală și curajoasă, regina lui amazoană îi răspunse cu vocea lui Rosalind, prin cuvinte dulci, care trădau nerăbdarea unei femei ce de-abia aștepta să se mărite cu iubitul ei. Stephen privi în ochii ei ciocolatii și îi răspunse cu

sentimentele nemărturisite pe care le păstra în inimă, dându-i voie ducelui Atenei să îi spună ceea ce nu putea ducele de Ashburton.

Apoi sosi momentul când Tezeu și Hippolyta trebuiră să părăsească scena pentru a face loc tinerilor îndrăgostiți. Rosalind o luă la fugă, grăbindu-se să se schimbe în costumul de zână, în timp ce Stephen rămase să privească spectacolul, din întuneric.

Pe măsură ce piesa se derula, devenea din ce în ce mai clar că dorința lui Thomas Fitzgerald urma să se împlinească. În decursul vieții, Stephen văzuse *Visul unei nopți de vară* pus în scenă poate de o duzină de ori, luând parte la spectacol în trei dintre ocazii. Cu toate acestea, nu mai văzuse un spectacol atât de reușit ca în această seară.

Cadrul era pur și simplu încântător, conferindu-le membrilor curții zânelor o frumusețe din altă lume, în timp ce priveau ciudatele pozne ale oamenilor. Thomas și Maria îi jucau pe înstrăinații conducători ai zânelor cu verva unui cuplu capabil încă să se certe cu pasiune, deși cei doi erau împreună de o eternitate. Toți actorii jucau foarte bine, în special Jessica, deosebit de convingătoare în rolul Hermiei celei confuze, al cărei iubit se întorsese împotriva ei.

Comedia erorilor continuă până când fu din nou rândul lui Stephen și al lui Rosalind să urce pe scenă. Deja nu își mai făcea griji că ar putea fi descoperit. Mulți membri din public îl cunoșteau pe ducele de Ashburton, dar în această seară era Stephen Ashe, un bărbat eliberat de tirania rangului său, care juca rolul vieții sale.

Urmă o pauză, după ce Brian rosti discursul final al lui Puck.

Apoi spectatorii se ridicară în picioare, aplaudând frenetic și strigând cu un entuziasm caracteristic mai degrabă clasei muncitoare londoneze decât obișnuitei nobilemi blazate.

Actorii din distribuție începură să facă reverențe. Stephen și Rosalind apărură împreună și, dintr-odată, parcă se lovira de un perete de aplauze zgomotoase. Stephen sorbi vociferările aprobatoare ale publicului, știind că și-a câștigat porția de aplauze și dându-și seama că era una dintre cele mai îmbătătoare licori. Nu e de mirare că actorii deveneau dependenți de... de acest extaz, de acest sentiment de putere și de împlinire.

Mână în mână cu Rosalind, făcu o reverență adâncă, profund recunoscător că i se oferise șansa să guste o viață atât de diferită de a lui.

După spectacol, publicul urcă pe scenă pentru a se amesteca printre actori. Mai multe femei se îndreptau hotărâte către el, așa că dispăru, retrăgându-se în cel mai îndepărtat colț al garderobei masculine. Mai devreme, Rosalind îi spusese că toți actorii care jucau în piesă urmau să ia parte la o recepție, alături de invitații ducelui. După o oră sau două, Thomas și Maria aveau să își adune trupa și să mâne căruțele înapoi la Whitcombe, la lumina lunii.

Stephen așteptă până când nu mai auzi nici o voce, după care își scoase peruca, barba și costumul. Nu avea să mai fie nici o altă reprezentație cu *Visul unei nopți de vară* în ultimele zile pe care urma să le mai petreacă alături de trupă, așa că își luă rămas-bun cu nostalgie de la Tezeu în timp ce punea deoparte hainele regale, peruca și barba.

Apoi luă cuffarul de costume și îl căra afară. De vreme ce era singurul membru al trupei care lipsea de la recepție, putea la fel

de bine să se facă util.

Așeză cufărul în partea din spate a căruței sub care dormea Aloysius. Câinele înălță capul, scheunând și dând din coadă. Stephen simți miros de tutun și când se întoarse văzu un trabuc aprins la doar câțiva metri depărtare de el.

— Așadar, chiar tu ești, Ashburton, se auzi o voce amuzată rostind cuvintele leneș.

La naiba! Stephen oftă și se sprijini de partea din spate a căruței, încrucișându-și brațele la piept. Putea distinge în lumina destul de puternică a lunii silueta înaltă și întunecată și trăsăturile de pasăre de pradă ale celuiilalt bărbat. Stephen fusese prins cu mâța în sac de către ducele de Candover.

— Bună seara, Candover, spuse Stephen resemnat. Cum m-ai recunoscut? Credeam că m-am deghizat destul de bine.

— Margot ți-a recunoscut vocea, explică celălalt. Când mi-ai spus că îl joci pe Tezeu am crezut că scumpa mea soție a băut prea mult vin de Bordeaux la cină. Apoi am văzut în program că ducele din Atena era jucat de un anume Stephen Ashe, o asemănare suspectă cu numele tău, așa că am hotărât să văd cu ochii mei dacă este așa, atunci când nu ai apărut la recepție. Trebuia să-mi dau seama că Margot are dreptate, se pricepe ciudat de bine la voci și la accente, spuse el, făcându-și trabucul să fumege în timp ce trăgea din el. Iată unul dintre nebănuitele avantaje de a te căsători cu o spioană.

Din fericire, un alt avantaj de a te căsători cu o spioană era capacitatea de a păstra secrete.

— Mai știe cineva? întrebă Stephen.

— Doar noi doi, spuse Candover, clătînând din cap. Apropo, ce zici de un trabuc?

— Mulțumesc, zise Stephen, acceptând trabucul și bricheta din partea celuiilalt.

Deși Stephen fuma rar, acum se bucura să aibă cu ce să-și piardă vremea.

— Trupa Fitzgerald este remarcabil de bună pentru o companie de teatru ambulant, dar chiar și așa nu mă așteptam să te găsesc aici, spuse Candover scuturând scrumul lăsat de trabuc. Te pot întreba de ce te afli aici sau n-ar trebui să mă intereseze?

— Nu te saturi uneori de obligațiile pe care le presupune rangul tău? întrebă Stephen, hotărând că n-ar strica puțină sinceritate.

— Uneori. Nu mi se întâmplă des, dar uneori da, spuse Candover gânditor. Așadar, ți-ai luat o mică vacanță de la responsabilitățile de duce.

— Chiar așa. Și aș vrea să țin secretă această vacanță.

— Să știi că ești un actor destul de bun, dar bănuiesc că familia ta nu ar fi de acord cu noua ta carieră, spuse Candover cu o voce răutăcioasă, amuzat la culme.

— Probabil că Michael ar râde de asta după șocul inițial, dar sora mea Claudia ar avea palpitații, spuse Stephen cu franchețe. Iar dacă ar începe să mă ia la rost, aș avea *eu* palpitații.

— Te înțeleg, sora ta este o femeie cu adevărat formidabilă, spuse celălalt, hohotind de râs. Nu te voi deconspira. Totuși mă mir că Fitzgerald nu a dat asta în vileag încă, trebuie să fie în culmea fericirii să te aibă în trupa lui.

— Nu știe, și de fapt nimeni din companie nu știe.

— Hmm, tu chiar crezi în puterea anonimatului, zise ducele lăsând să-i cadă trabucul și strivind mucul cu călcâiul. Sigur nu

vrei să vii la castel? Ai putea să-ți pui la loc barba aceea și nu te-
ar recunoaște nimeni.

— De ce să o caut cu lumânarea? replică Stephen, scoțând
printre buze o coloană de fum palid. Și, de altfel, mă bucur de
noaptea asta liniștită.

— Prea bine, spuse Candover, întinzându-i mâna. Mi-a făcut
plăcere să te revăd. Trebuie neapărat să treci pe la noi, de data
aceasta ca duce de Ashburton. Ori poate ai de gând să continui
ca actor?

— Nu prea cred, o să părăsesc trupa peste vreo săptămână,
răspunse Stephen, strângându-i mâna. Transmite-i salutările
mele ducesei tale istețe.

Trase din nou din trabuc, scoțând fumul încet în timp ce
silueta înaltă a lui Candover se mistuia în întuneric. Scăpase
ușor. Alți oameni n-ar fi putut rezista tentației de a se făli cu o
asemenea bârfa, dar Candover nu se număra printre ei.

Deodată simți o durere puternică. Își apăsă mâna pe stomac,
răsuflând ușurat când își dădu seama că nu urma o criză propriu-
zisă, rămânând la stadiul de durere care îi rodea organele interne
asemenea unui șobolan.

Se așeză obosit pe iarbă și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de
roata căruței. Durerea devenise o prezență cronică, pe care o
ignora atunci când nu era deosebit de puternică. Pastilele de opiu
îi mai potoleau suferința, deși îi adormeau mintea mai mult
decât își dorea.

Oare când fusese ultima dată când se simțise cu adevărat
sănătos? Trebuie să fie vreo trei luni, calculă el. Suferise de
indigestie de la un fel de mâncare cu pește stricat, alături de alți
membri ai familiei. Doctorul Blackmer sosise și le administrase

un tratament eficient, dar în timp ce toți ceilalți își reveniseră, Stephen începuse să sufere de dureri de stomac din ce în ce mai mari.

Era oare pe moarte din cauza unui pește stricat? râse el trist. Avea să-i spună asta lui Blackmer când îl va vedea, poate că această informație va contribui la progresul medicinei.

Își frecă abdomenul. Boala avansa repede, probabil că nu va mai trăi încă șase luni, după cum prezisese Blackmer. Probabil că trei luni reprezentau un orizont de așteptare mai realist, și o lună se scursese deja. Era bine că părăsea trupa peste o săptămână.

Ar fi fost plăcut să accepte invitația lui Candover, dar probabil că Stephen n-avea să-i mai vadă niciodată pe duce și pe soția acestuia. Poate că nu va mai sta niciodată pe iarbă ca acum, noaptea, însoțit doar de stele. Simți acea senzație de pierdere cu o intensitate aproape dureroasă.

Pe oricine vedea și orice făcea nu reprezentau decât un alt rămas-bun. Cum putea suporta să o părăsească pe Rosalind? Dacă ar reuși să o aibă lângă el pe parcursul ultimelor sale săptămâni din viață, asta l-ar face fericit, sau cel puțin mai fericit. Și nu atât de singur.

Perspectiva îi părea atât de seducătoare, încât se gândi serios la ea câteva clipe. Deși nu tânjea după bogății, poate că ar fi apreciat șansa de a oferi siguranță familiei ei. Tot ce o costa ar fi fost doar câteva săptămâni sau luni din timpul ei.

Mda, câteva luni cumplite, în care l-ar vedea stingându-se. Era mai bine să-și ia rămas-bun acum, înainte de a deveni evident că avea probleme mari de sănătate.

Aloysius se rostogoli și veni să-și așeze capul în poala lui

Stephen. Începu să-i scarmene urechile. O să-i fie dor de micul animal.

De fapt, îi va fi dor de orice lucru legat de trupa de teatru Fitzgerald.

Când Rosalind își dădu seama că Stephen nu se afla la recepție, ceru unui servitor un coș de nuiele și puse deoparte pentru el ceva de mâncare și de băut, apoi traversă parcul în drum spre amfiteatru. Răcoarea nopții era bine-venită după căldura plină de veselie de la petrecere. Exista acea tradiție ca aristocrații și actorii să socializeze, care data încă din Evul Mediu, iar la castelul Bourne era încă vie.

Cu toate acestea, fusese o zi obositoare și se cam săturase de mulțime. Ar fi fost mult mai plăcut să-și testeze voința, rămânând singură cu Stephen.

Până când ajunse la căruțele trupei, ochii i se obișnuiseră cu lumina lunii și putu zări fără dificultate silueta camuflată a unui bărbat care stătea sprijinit de roata căruței.

— Bună, spuse ea veselă în timp ce se așeza cu grație pe iarbă lângă el, încă purtând costumul Hippolytei. M-am gândit că ți-ar putea fi foame sau sete. Ce zici de niște șampanie?

— Mi-ar plăcea, spuse el după un moment de ezitare.

Se simțea o notă aspră în vocea lui, probabil vreun sentiment de dezamăgire după emoțiile de la spectacol, dar șampania ar fi trebuit să-l înveselească. Sticla era deja deschisă, așa că ea îi scoase dopul și turnă câte un pahar.

— Pentru o seară extrem de reușită, închină ea.

Ciocniră și băură.

Rosalind simți cum tensiunea de peste zi începe să dispară. Privi lung la silueta masivă, întunecată, a castelului proiectată pe

cerul nopții.

— Castelul Bourne e cam bătut de vremuri, dar nu poți spune că nu e pitoresc.

— Ți-ar plăcea un castel? Sau poate o mănăstire? întrebă el pe un ton serios.

Ea se prefăcu a se gândi serios la asta.

— O mănăstire ar fi drăguță, dar asta doar dacă ar mai avea galeriile întregi ca să mă pot plimba pe acolo în zilele ploioase, lăsându-mă pradă gândurilor.

— S-a notat. Să-ți ofer așadar o mănăstire cu galerii?

— Ah, nu contează, nu aș ști ce să fac cu o mănăstire. Nu prea mă pricep să mă las pradă gândurilor.

Entuziasmul lui Rosalind scăzu, amintindu-și de vestea pe care tocmai o aflase.

— Tata a spus în seara aceasta că tocmai a primit o scrisoare de la Simon Kent. Băiatul este foarte nerăbdător să ni se alăture, va sosi peste patru zile.

— Atât de curând! exclamă Stephen, păstrând apoi tăcerea câteva clipe. Voi pleca a doua zi după ce sosește el.

Rosalind fu străbătută de un fior, dar numai în parte din cauza nopții răcoroase. El o cuprinse cu brațul și ea se relaxă, sprijinindu-și capul de umărul lui. Se potrivea foarte bine acolo.

— Nu va trebui să pleci din cauza lui Kent, spuse ea melancolică. Vor mai fi roluri de jucat, scene de montat și căruțe de condus.

— A venit momentul, Rosalind, spuse el încet.

Ea se cuibări mai aproape de el. Era atât de cald și de solid, atât de prezent! Îi era greu să accepte că în curând va trebui să plece.

— Îmi va fi dor de tine, șopti ea.

— Și mie de tine, spuse el, sărutând-o pe creștet.

Rosalind își ridică fața și deodată începură să se sărute cu o pasiune dezlănțuită. Noaptea de catifea era plină de mirosul șampaniei, al florilor și al secretelor senzuale care fugeau de lumina zilei. Brațele li se încolăciră și se întinseră pe spate în iarbă, cu trupurile împletindu-li-se. Îi plăcea senzația trupului lui tare, poruncitor, precum și conștiința faptului că putea da naștere unei asemenea dorințe.

El îi cuprinse unul dintre sâni, mângâind-o prin mătasea subțire a rochiei de regină a amazoanelor. Ea trase cu putere aer în piept când îi simți mâna oprindu-se acolo unde pulpele ei se despărțeau, cu pulsul bătându-i nebunește, și își dori să se lase în voia lui cu totul. Totuși, undeva în adâncurile minții, simți cum teama de sentimentul incipient se strecoară așa cum o mai făcuse și înainte. Pasiunea urma să aducă un moment atât de scurt de satisfacție și lungi momente de durere.

El ezită simțind cum ea se retrage. Apoi, Aloysus scânci și veni să-și bage nasul rece între ei.

— O, Doamne, spuse Rosalind începând să râdă necontrolat când câinele îi linse obrazul. Începe să se transforme dintr-un moment romantic într-o farsă.

— Câinele acesta are mai multă minte și decât mine și decât tine, spuse Stephen rostogolindu-se de lângă ea, cu suflarea întretăiată.

Se ridică în picioare și, prinzând-o de mână, o trase și pe ea în sus. Mâinile lui o scuturară repede, aranjându-i costumul și calmându-i nervii zdruncinați.

— Du-te la recepție și ai grijă să nu te întorci fără să fii

însoțită de membrii trupei, spuse el, ridicându-i bărbia și dându-i un sărut rapid, aspru. Altfel, aș putea face ceva ce am regreta amândoi.

Avea dreptate, desigur. Îi lăsă șampania și coșul cu mâncare și se îndreptă destul de amețită spre castel.

Totuși nu putea să nu se întrebe dacă ar fi regretat cu adevărat în cazul în care *s-ar fi întâmplat* ceva.

capitolul 14

Haverford era mai degrabă un sat decât un oraș, dar trupa Fitzgerald făcuse deja afaceri bune aici și era plăcut la hanul Green Man

7

. Rosalind își cără bagajele în minuscula ei cameră din pod, coborând apoi scările cu gândul să bea un ceai. În timp ce se îndrepta spre salonul privat, îl văzu pe tatăl ei vorbind cu hangiul, domnul Williamson. Încruntându-se, tatăl ei îi făcu semn să vină și ea.

— Williamson zice că hambarul pentru zeciuală pe care îl foloseam de fiecare dată pentru reprezentații a ars de curând și are două sugestii pentru alte eventuale locuri, spuse Thomas înmânându-i o bucată de hârtie pe care stătea scris cum se ajunge la ele. Eu mă duc să-l văd pe unul dintre ele, tu mergi la celălalt.

— Proprietarii sunt dispuși să ne găzduiască?

— Da, doamnă Jordan, spuse hangiul. Fermierul Brown și familia lui sunt ocupați cu strânsul recoltei, dar până atunci sala de treierat este disponibilă. A spus să mergeți să aruncați o privire, având în vedere că toată lumea e plecată la câmp.

Rosalind se uită repede peste bucăţica de hârtie, notându-şi în minte să-i lase lui şi familiei bilete pentru spectacol, chiar dacă alegeau celălalt hambar. Era frumos din partea lor că doreau să-i primească pe actori, iar preţul plătit nu ar fi fost mare lucru în comparaţie cu bătaia de cap pe care le-ar fi dat-o.

— Ia-l şi pe Stephen, în caz că te atacă vreun miel sau vreo vietate care trăieşte pe la fermă, spuse Thomas pe un ton jovial.

Ea dădu din cap afirmativ. Orice scuză era bună ca să poată sta cu Stephen. Din cele patru zile până la sosirea lui Simon Kent mai era doar una. A doua zi, Kent urma să vină şi în ziua următoare Stephen avea să plece. Vestea aceasta era ca o piatră pe inimă.

Afişând o expresie veselă hotărâtă, intră în salonul privat unde Stephen făcea lecţiile cu fratele ei mai mic.

— Pot să-ţi cer să mi-l dai cu împrumut pe profesorul tău, Brian? Tata vrea să mergem să vedem cum e hambarul.

— Ia-l, zise fratele ei repede. Nevoile trupei au întâietate.

— Vrei să spui că nu ţi-ai tradus rândurile la latină, spuse Stephen sec. Ai grijă să fie gata până mă întorc.

Brian scoase un oftat de om persecutat şi se aplecă peste temă.

— Ia gândeşte-te cum ai putea folosi suferinţa asta pentru a-ţi îmbunătăţi rolurile, spuse Stephen zâmbind răutăcios, trecându-şi vârful degetelor prin părul băiatului.

Brian se însenină şi începu să mimeze o scenă în care îşi dădea duhul, strângându-se cu mâinile de gât. Rosalind râse în timp ce-l luă pe Stephen de braţ, conducându-l afară din salonul privat.

În timp ce se îndreptau spre uşa principală a hanului, observă

cum expresia lui Stephen se schimbă, devenind tensionată.

— Numai o clipă, să beau puțină apă, spuse el.

Intră în bar și vorbe cu hangița, care se conformă de îndată. Lui Rosalind îi trecu prin minte că orice femeie era fericită să-i facă pe plac lui Stephen.

Își miji ochii văzând că folosea apa ca să ia o pastilă.

— Nu te simți bine? îl întrebă pe Stephen când acesta se întoarse.

— Doar o mică indigestie, spuse el dând din umeri, fără a i se putea citi ceva pe față.

Era cât se poate de evident că nu voia să discute despre asta, astfel că ea nu mai spuse nimic și ieșiră în stradă. Era o zi minunată mai degrabă de toamnă decât de vară, și primele frunze uscate pluteau în adierea răcoroasă.

O luară pe strada principală, fără a vorbi cine știe ce, până când aceasta se transformă din nou într-un drum de țară. Destinația lor era chiar la marginea satului. Bătură la ușă, dar nu le răspunse nimeni. După cum prevăzuse Williamson, atât familia, cât și servitorii erau cel mai probabil la câmp, profitând de vremea numai bună pentru strânsul recoltei.

— Oare unde o fi sala de treierat? se întrebă Rosalind, privind în jur prin curtea gospodăriei înconjurată pe trei laturi de clădiri vechi de cărămidă.

— La stânga, cred, spuse Stephen, lângă hambar și în fața staulului.

Aceasta era încă o dovadă că știa să se descurce într-o fermă. Intrară în sala de treierat pe niște porți destul de înalte cât să permită accesul unei căruțe pline ochi.

Rosalind se întoarse încet, examinând spațiul cu un ochi

critic. Vechi bârne de lemn noduroase susțineau acoperișul, iar ferestrele mari lăsau să intre suficientă lumină. Podul unde se ținea fânul se întindea deasupra părții din stânga a sălii.

— Am putea plasa scena sub pod, dar nu prea avem unde să amenajăm culisele.

— Văd că este o ușă în colț care dă spre hambar, am putea intra pe-acolo.

Se perindară prin sală, discutând cum ar putea utiliza spațiul disponibil.

— E puțin cam mic, dar ne vom descurca dacă nu este mai potrivit hambarul găsit de tata, spuse ea într-un târziu. Ce-a fost asta? întrebă ea, ridicând capul după ce auzi un fel de chițăit.

— Probabil un șoarece prins de o bufniță.

Chițăitul se auzi din nou.

— Vine din pod, spuse ea, mă duc să văd ce este.

Se cățără cu grijă pe scara zdravănă care ducea în pod, conștientă, dar deloc rușinată că își dezvelea puțin cam mult din glezne. Stephen fixase scara ca ea să poată urca și o urmă.

Podul era scaldat de soare și mirosea frumos, a fân proaspăt cosit. Dacă Rosalind ar fi fost copil, i-ar fi plăcut grozav să se joace acolo și de fapt și adulții s-ar fi putut juca acolo, deși un cu totul alt joc.

Țipătul se auzi din nou, pe mai multe voci de această dată. Ea examinează mormanele de fân, căutând sursa.

— Uite niște pisoii! exclamă cu încântare.

Traversă podul și îngenunche lângă micuța movilă pe care tronau trei pisoii grăsuți multicolori și mămica lor tigrată, grozav de alarmată.

— Nu-ți face griji, drăguțo, n-o să le fac rău micuților tăi,

spuse ea cu blândețe. Mă lași să-l iau pe unul dintre ei în mână?

Mama-pisică nu păru convinsă de lingușeli, dar un pisoi negru cu pete portocalii și cafenii o luă voinicește spre Rosalind, reușind cu greutate să se deplaseze prin fânul des și flexibil. Ea râse și își așează palma în calea pisoiului, iar acesta i se urcă direct în palmă.

— Ia te uită, Stephen, nu e adorabil? Se potrivește numai bine în palma mea, spuse ea, mângâind pisoiul cu degetul mare și primind ca recompensă un tors firav, care de-abia se putea auzi.

— Adorabilă. Pisicile cu negru, maro și portocaliu sunt de obicei femele, spuse Stephen cu încordare în voce.

Ea ridică privirea spre el, surprinsă de tonul vocii, și observă că fața îi era încordată.

— Te aștept jos, spuse el dintr-odată.

Ea se încruntă îngrijorată în timp ce Stephen cobora scara. Acesta făcu doar doi pași și se clătină. Rosalind observă cum se luptă să își păstreze echilibrul, ducându-și apoi mâinile la abdomen și îngenunchind pe fân, îndoit de la mijloc, gâfâind de durere.

Rosalind lăsă jos pisoiul și traversă în goană podul. Stephen se răsucise ca o minge, cu mâinile în jurul mijlocului; fața îi lucea de sudoare.

— Stephen, ce ai? întrebă ea înspăimântată.

El scutură din cap și încercă să vorbească, dar nu reuși să scoată nici un cuvânt.

Rosalind îi slăbi lavaliera cu mâinile tremurânde, ca el să poată respira mai ușor. Avea pielea rece și umedă de transpirație.

— Mă duc după doctor, spuse ea sărind în picioare

— Nu! exclamă el cu glas slab. O să fiu bine.

— Ce pot face pentru tine? îl întrebă.

Rareori văzuse pe cineva să arate mai rău.

— Niște apă, te rog, rosti el cu suflarea întretăiată, închizând ochii.

Rosalind coborî în goană scara și ieși afară. Oare unde era fântâna? Ah, uite-o în celălalt capăt al curții. Alergă spre ea și azvârli cu mâinile tremurânde găleata în fântână, apoi se chinui să manevreze troliul în așa fel încât să o readucă la suprafață. Părea că stă acolo de o eternitate.

O cană mare din tablă spânzura de un cui pe peretele opus. O umplu cu apă și porni spre sala de treierat, dorind să o ia la fugă, dar neputând, întrucât ar fi riscat să răstoarne cana.

Deși era dificil să urce așa scara, reuși să se descurce fără a vărsa prea multă apă. Răsuflă ușurată văzând că Stephen nu mai era făcut ghem. Se îndreptase și stătea lungit pe spate în fân, cu o mână pe abdomen. Își ținea ochii închiși, iar semnele bolii erau evidente pe chipul lui schimonosit de durere. Oare cum nu-și dăduse seama mai înainte?

— Uite, bea, spuse ea îngenunchind lângă el și ducându-i cana la buze.

El își înălță capul, ținând cana cu o mână. Mai întâi sorbi din ea, apoi începu să înghită mai lacom până când goli cana.

— Mulțumesc, spuse cu o voce răgușită.

— Vrei să-ți mai aduc?

— Sunt bine acum, spuse el, clătinând din cap în semn de refuz. Numai că... mai lasă-mă puțin și apoi putem pleca.

— Mincinosule, izbucni ea dintr-odată, au mai existat și alte semne ale bolii, dar le-ai ignorat de fiecare dată, iar eu am fost

atât de proastă încât să-ți permit asta. Trebuia să te târăsc mai devreme la un doctor. Ce ai?

El o privi direct în ochi; verdele irisurilor pierise complet, făcând loc unui cenușiu palid, foarte deschis. Urmă o lungă pauză și ea simți că el cântărea ce minciună să-i spună, care s-o calmeze mai bine.

Îl prinse puternic de mâna rece și se uită fix în ochii lui, obligându-l să-i spună adevărul. Cumplita ei nevoie de a afla se încheștă cu rezistența lui din ce în ce mai slabă până când cuvintele, smulse parcă împotriva voinței lui, ieșiră ca o șoaptă aspră.

— Nici tu, nici nimeni altcineva nu poate face nimic.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, simțind că inima aproape îi încetează să bată.

— Sunt pe moarte, rosti el cu o voce înceată, închizând ochii.

Era cea mai groaznică veste dintre toate, atât de îngrozitoare că nu-și putea forța mintea să o înțeleagă. Cum adică era pe moarte? Era imposibil. Era prea puternic, prea vioi, prea plin de viață.

Și totuși, nu se putea îndoi de cuvintele pe care el le rostise fără nici o inflexiune în voce.

Își apăsă cealaltă mână pe inimă. Durerea enormă pe care o resimțea demonstra cât de mult ținea la el. Nu recunoscuse asta nici măcar față de ea însăși pentru a potoli durerea pe care i-ar fi provocat-o această pierdere.

Și totuși durerea pe care i-o provoca înțelegerea faptului că vor trebui să se despartă nu se compara nici pe departe cu aceasta, întrucât știuse de la început că Stephen se va întoarce în cele din urmă la familia și la prietenii lui. Sperase în secret că se

va gândi din când în când la ea cu afecțiune, dar își dorise cu adevărat să fie fericit, nu să zacă în țărâna cea atât de rece.

Asta lămurea acum atât de multe lucruri, acea tristețe pe care o simțise la el, distanța pe care o menținuse el în ciuda pasiunii și a armoniei dintre ei care îi tot atrăgea unul către celălalt, insistența lui de a pleca, pierderea în greutate și liniile adânci care îi brăzdau chipul.

Gândi repede. Trebuia să evite să îl mai împovăreze și cu durerea ei cumplită.

— Nu sunt de acord, spuse ea, încercând să-și păstreze vocea egală. Moartea ta ar fi o pierdere oribilă, înfiorătoare.

El deschise ochii și ea văzu că avea pupilele dilatate. Probabil că pastila pe care o luase conținea opiu, ceea ce explica faptul că dezvăluise în sfârșit adevărul pe care-l ascunsese cu atâta grijă.

— Și eu cred că e o pierdere, spuse el, cu o strâmbătură ironică. Și totuși, toți murim într-o zi. Doar că mie mi se întâmplă mai repede decât m-aș fi așteptat.

Una era să știi că toată lumea moare, și alta să te uiți peste masă și să vezi că doamna cu coasa a venit să ia ceaiul cu tine. Rosalind încercă să-și imagineze cum s-ar simți dacă s-ar găsi în fața unei morți de neevitat, dar nu reuși.

— De-asta fugeai de viața ta obișnuită? spuse încleștându-și și mai tare mâna pe a lui.

— După ce-am aflat diagnosticul doctorului, am simțit nevoia puternică să plec departe până când voi fi reușit să mă obișnuiesc cu vestea, spuse el, clătinând din cap cu tristețe.

— Dar doctorii se pot înșela.

— Așa este, dar trupul nu minte, spuse, și liniile de pe chip i se adânciră. Simt cum avansează boala pe zi ce trece. E doar o

chestiune de timp acum și nu mai am prea mult la dispoziție.

— De ce boală suferi?

— Medicul a spus că este vorba despre o tumefacție a stomacului și a ficatului, spuse el fără tragere de inimă.

— Și eu care credeam că luaseși o pauză de la o căsnicie dificilă, spuse ea urându-se pentru lipsa ei de înțelegere.

— Am fost căsătorit, zise el, și privirea i se mută la grinzile de lemn de deasupra capetelor lor. Louisa a murit acum mai bine de un an.

Dezolarea din vocea lui când spusese asta însemna că o iubise foarte mult.

— Cum era? întrebă încet Rosalind.

— Frumoasă, răspuse el într-un târziu, negăsindu-și cuvintele. Întotdeauna, doamna perfectă.

Nimeni nu ar fi putut să spună despre Rosalind că era o doamnă și, în mod evident, nu era perfectă, dar Stephen o dorea, așa că putea sta în puterea ei să le ofere amândurora câteva scurte momente de fericire. Poate chiar ar fi făcut asta, întrucât nimic din ceea ce făceau împreună nu ar fi putut-o răni mai mult decât momentul de față.

Trebuia să se asigure că folosește un ton potrivit, altminteri el s-ar fi retras din nou în spatele rigidei sale stăpâniri de sine.

— Îmi dau seama că, nobil cum ești, ai menținut această distanță de teamă ca nu cumva să devin isterică și dificilă în cazul în care aflu despre boala ta, spuse ea încet după ce se gândi preț de o clipă.

— Nu am folosit chiar aceiași termeni, dar în esență cam așa este, spuse el deschizând brusc ochii și privind-o, în timp ce gura i se contractă într-un surâs crispat.

— Ce mândru și nesăbuit ești, spuse ea, aplecându-se să-i sărute buzele reci, sperând să nu îl fi istovit criza într-atât încât să nu mai poată simți dorință. Nu sunt deloc isterică și nici înclinată spre emoții nepotrivite, murmură ea, ridicându-și puțin capul. De vreme ce mâine ai să pleci, mi-ar plăcea foarte mult să-mi iau rămas-bun într-un mod de care să-ți amintești, de dragul amândurora, spuse, reușind să zâmbească ispititor, ascunzându-și durerea și gândindu-se la lucruri plăcute.

Preț de câteva clipe, se așternu liniștea, iar el începu să o privească cu o intensitate pătrunzătoare. Verdele îi revenise în ochi. Era atât de liniște, că Rosalind auzea zgomotul pe care îl făcea limba pisicii în timp ce-și curăța pisoii.

Apoi Stephen își încolăci brațele în jurul taliei ei și o trase în jos pentru încă un sărut, începând ceea ce terminase ea și devenind din ce în ce mai profund și mai provocator. Simți cum el trece de la răceală la o temperatură normală a corpului, pentru ca apoi să înceapă să ardă.

Existase o atracție puternică între ei chiar de la început, în ciuda încercărilor lor de a o nega, iar acum, revelația lui eliminase acele bariere ridicate cu migală. Totul condusese la acest moment încă de când se întâlniseră – fiecare atingere, fiecare privire furișă, fiecare sărut teatral și fiecare sărut real fusese un alt lemn pus pe foc. Acum, că ea declarase ostilitățile deschise, amândoi ardeau vizibil.

Trupurile li se contopiră; își apăsă sâni de pieptul lui, în timp ce el îi mângâia spatele și șoldurile. Ea își desfăcu picioarele, care alunecară pe după ale lui, astfel încât bazinele li se alipiră într-o intimitate surprinzătoare. Ea gemu, șocată de modul în care propriul ei trup răspundea, nestăpânit. Fusese pasiune între

ea și Charles, cel puțin la început, dar nimic de acest fel, nici pe departe.

Se sărutară până rămaseră fără suflare, apoi, învăluiti de un nor de miresme vegetale dulci, el o prinse în brațe și o răsuci astfel încât să ajungă deasupra, adâncindu-i trupul în stratul gros de fân.

— Vreau să facem dragoste, Rosalind, spuse el răgușit. Dacă ai vreo îndoială, acum ar fi momentul să o spui.

Podul strălucea de lumină, scaldându-i umerii largi și părul castaniu într-o aură de ambrozie și aur. Era oare un înger?

Era un îndrăgostit.

— Nu am dubii, Stephen, spuse ea, mângâindu-i obrazul cu dosul mâinii, ci doar regrete că nu am făcut asta mai devreme.

O înfășură cu trupul lui, sărutându-i gâtul în timp ce-i desfăcea cu pricepere funda de la gulerul rochiei. Apoi, mâna îi alunecă pe spatele ei, slăbind șiretul rochiei până când reuși să i-o coboare de pe umeri. Gura lui urmări curbele care se descopereau ochiului, lăsând urme de foc. După ce îi descoperi complet sânii, îi cuprinse cu ambele mâini, sărutând pielea fragedă cu o ardoare care îi trădă dorința.

Ea încremeni când el începu să îi sărute sfârcul, iar când acesta se întări, gura lui coborî, insistând cu o intensitate care era aproape dureroasă. O explozie de senzații o învălui, alungând orice urmă de rațiune și lăsând loc doar dorinței.

Mâinile îi alunecară pe sub haina lui, smulgându-i cămașa și odihnindu-și palmele pe pielea lui dezgolită. Mușchii lungi, puternici, tresăriră la atingerea ei. Ea îi mângâie pielea netedă a spatelui înainte de a-și lăsa una dintre mâini să alunecă pentru a găsi ridicătura tare de carne care se străduia să-și facă loc prin

haine.

El gemu și întregul lui corp împietri în timp ce ea îl mângâia, apoi își mută greutatea pe o parte, sărutându-i gâtul și mângâindu-i întregul corp asemenea unui râu de foc. Adunând toate jupoanele cu o singură mână, ridică țesătura botiță până la șolduri și își lăsă mâna să alunece pe sub ele.

Ea scoase un țipăt înăbușit când simți atingerea atât de intimă. În timp ce degetele lui cercetau cutele sensibile, în speranța de a găsi semnele că este pregătită, ea își despărți picioarele, arcuindu-și spatele fără să vrea. Ce nerușinare, cât de indecent era să se simtă atât de stârnită!

— Acum, spuse ea cu voce răgușită, acum, te rog!

Urmă o pauză care păru să țină la nesfârșit în timp ce Stephen se lupta să-și smulgă hainele de pe el. Rosalind tânjea după el pentru toate săptămânile de când îl cunoscuse, dar și pentru toți anii în care nu știuse de existența lui. Apoi, el se lipi de ea, fierbinte și greu, în timp ce mâinile ei îi cuprindeau șezutul cu nerăbdare, trăgându-l mai aproape.

— O, Doamne, gemu el în timp ce se îngropa în căldura primitoare.

Ea simți un mic spasm de disconfort, căci trecuse atâta vreme de când nu mai fusese cu un bărbat, dar acesta trecu într-o clipă și fu învăluită într-o furtună de dorință.

O pătrunse iar și iar, și ea îi răspunse cu întreaga ei ființă, răsuflând întretăiat, crispându-se și zgâriindu-l în timp ce își găseau împreună ritmul sălbatic, într-un amestec de paradis și iad, de fericire deplină și nevoie nestăvilită.

Atinseră amândoi punctul culminant într-un vârtej de senzații în care mișcările ei sălbatică atrăgeau după ele răspunsul lui

neîntârziat. Ea se simțea ca și cum ar fi fost jupuită de vie și totuși, în același moment, își găsea leac și o dulce eliberare.

Apoi furtuna trecu, lăsând-o slăbită și cât se poate de istovită. Se luptă să-și găsească suflarea și întregul trup îi tremura, agățându-se de al lui. Nebunia a ceea ce tocmai se întâmplase între ei era aproape înspăimântătoare. Și totuși ea știa cu fiecare fibră a trupului ei că nimic nu ar fi putut-o determina să regrete ceea ce tocmai făcuse.

Ziua cincizeci și nouă

Stephen reveni la realitate puțin câte puțin. Nu se mai întreba dacă era capabil de pasiune. Nici prin cap nu-i trecuse că pasiunea putea fi atât de violentă, de rapidă și că te poate face să uiți de tine într-o asemenea măsură. Dacă nu ar fi împărțit cu ea această nebunie și acest sentiment de împlinire, s-ar fi rușinat de egoismul lui orb.

Pentru prima oară în viață, înțelegea de ce i se spunea uniunii fizice mica moarte. Fusese cu totul nimic, deși încă mai trăia, suspendat într-un timp unde nu existau nici trecut și nici viitor, ci doar un prezent continuu. Și nici că se simțise vreodată mai viu. Își dădu seama cu o acuitate aproape dureroasă de moliciunea parfumată a fânului, de bățile repezi, înfierbântate ale inimii lui și de trupul supus al lui Rosalind prins sub al lui.

Se rostogoli într-o parte și o trase în brațele lui, făcând-o să se cuibărească la pieptul lui. Răsuflarea ei îi gâdila gâtul și simți gustul sărat al pielii ei când îi sărută tâmpla. Hainele și membrele le erau înlănțuite într-o intimitate profundă.

Dintr-odată, își reaminti cât se poate de limpede visul pe care îl avusese în noaptea aceea, după ce îl salvase pe Brian din râu. Fugise după o femeie care râdea, Rosalind, printr-un câmp de

flori sărutate de soare, care străluceau în culorile toamnei. Apoi, când o prinsese, ea se răsucise în brațele lui, dăruindu-se cu o ardoare egală cu a lui. Se trântiseră la pământ și făcuseră dragoste frenetic.

Astăzi, visul devenise realitate și singurul regret era că se terminase atât de repede. Desigur, mai era și ironia usturătoare a faptului că descoperise pasiunea prea târziu.

Dar nu, nu era chiar atât de târziu. Nu o va lăsa să plece, oricum nu ar fi *putut*.

Își dăduse silința să rămână distant, să admire și să flirteze fără a se implica. Încercase să se comporte onorabil și să evite o situație care putea răni pe cineva.

Dar la naiba cu onoarea! O voia, și sângele lui neînduplecat de Kenyon îi dicta că trebuie să o aibă lângă el atâta timp cât va mai respira.

Se gândi la ce însemna asta și își dădu seama că prețul va fi mare. Ea îl va costa mândria, pentru că nu își va putea ascunde slăbiciunea din ce în ce mai accentuată față de ea. Plăcerea uimitoare pe care tocmai o împărtășiseră nu va dura până în clipa din urmă. Oricât de intensă era pasiunea care-i lega, ar fi venit o zi când corpul său nu va mai fi practic capabil de asta, iar acela va fi un moment amar. Întrucât va continua să o dorească din ce în ce mai mult, în timp ce el va deveni din ce în ce mai slăbit; dintre toate, acest din urmă gând îl umplu de amărăciune.

Chiar și cu un asemenea preț, ea o merita cu prisosință. O tratase – fără să-și dea seama – ca pe o floare fragilă, de seră, care se putea frânge în bătaia puternică a vântului. Așa cum o tratase și pe Louisa. Și totuși, Rosalind era puternică. Supraviețuise vieții din mahalalele portului când era doar un

copil, se adaptase vieții solicitante din lumea teatrului, devenind sufletul familiei ei, precum și al trupei. Înțelepciunea, bunul-simț și firea ei optimistă o făcuseră să treacă cu bine prin destule încercări ale vieții. Și, din fericire, soțul ei cel nesăbuit și țărănoi o vindecase de iluzii romantice.

Împărtășeau sentimente de prietenie și pasiune. Asta ar fi trebuit să fie destul. Deși ea nu-l iubea, Stephen se gândi că nu ar fi considerat o povară perspectiva de a împărți viața și patul cu el pentru câteva săptămâni. Mai ales când asta ar fi însemnat siguranța familiei ei.

O mângâie cu tandrețe pe ceafă, simțindu-i bucele umede de un blond-roșcat, în timp ce se gândea cum să găsească cele mai potrivite cuvinte. Nu voia să piardă nimic din vedere, întrucât nu prea mai era vreme de pierdut ca s-o curteze.

Într-un târziu, decise că ar fi cel mai bine să o întrebe pur și simplu. Ea era destul de inteligentă încât să vadă avantajele unui aranjament și destul de bună la inimă, poate, pentru a sta cu el din milă...

Se înfioră la acest ultim gând, dar știa că până și asta ar fi fost acceptabil, atâta vreme cât ea ar fi rămas.

— Rosalind, murmură el.

— Da? răspunse ea, deschizând ochii și privind-l cu un zâmbet visător.

El simți că se topește. Reamintindu-și că trebuie să se concentreze asupra subiectului, zise calm:

— Vreau să-ți fac o propunere. Accepti să te căsătorești cu mine?

7 Omul Verde (lb. Engl.)

capitolul 15

Căsătorie? Uimită și aproape rămânând fără cuvinte, Rosalind zise prostește:

— Cu siguranță că perspectiva unui căsătorii este mai degrabă o cerere decât o propunere.

— Da. În mod obișnuit așa ar fi, dar în aceste circumstanțe, „propunere” ar fi un termen mai potrivit, întrucât nu vom fi soț și soție destulă vreme pentru a ne dedica unei căsnicii în adevăratul sens al cuvântului, și nici nu ne iubim. Cu toate acestea, există prietenie între noi și, în mod cert, dorință, spuse el zâmbind absent, privindu-i sânii pe jumătate dezgoliți.

Rușinându-se de amintirea comportamentului ei obraznic, ea se ridică în capul oaselor, recăpătându-și înfățișarea respectabilă, și încercă să-și adune gândurile.

— M-ai... m-ai luat pe nepregătite.

— Cred că mai degrabă ar trebui să spui „Sir, m-ați luat prin *surprindere*”, zâmbi el larg.

— Păi, chiar așa e, râse ea în timp ce-și mai revenea din șoc. Chiar vrei să ne căsătorim? Întrebă ea începând să-și culeagă firele de paie din păr.

— Îmi dau seama că nu e prea atrăgătoare ideea de a te căsători cu un bărbat aflat pe moarte, spuse el pe un ton serios. Cu toate acestea, există compensații: vei scăpa de mine în câteva luni, nu îți voi cere să fii lângă mine la finalul atât de neplăcut, ba chiar îți voi cere să pleci atunci și în plus, spuse el ezitând, sunt un om bogat, sunt gata să încheiem o înțelegere pe plan financiar care să asigure viitorul tău și al familiei tale.

Ea își lăsă în jos mâinile din păr și se uită la el uluită. Chiar și

așa, tolănit pe o parte, cu fire de paie împrăștiate peste tot și hainele în dezordine, era o prezență puternică. Un gentilom și, după cum mărturisise el însuși, bogat.

Desigur, era și complet nebun. Chiar credea că era atât de ticăloasă, încât să se căsătorească cu el doar pentru bani? Și că i-ar fi plăcut să devină văduvă cât mai repede? Că în cazul în care s-ar fi căsătorit, îi va permite să o alunge când se va afla pe patul de moarte? Și dacă într-adevăr credea lucrurile acestea, de ce Dumnezeu voia să o ia de soție?

Dintr-odată, își dădu seama care ar fi fost motivul.

— Dacă sperii să ai un moștenitor, să știi că sunt slabe șanse să ți-l pot oferi, spuse ea pe un ton direct. Se prea poate să fiu stearpă.

— Nu contează, răspunse el cu o expresie încordată. Căsnicia mea a durat mulți ani, dar nu am avut copii. Probabil că vina a fost atât a mea, cât și a soției mele.

Îi făcea onoare faptul că nu-și acuza soția pentru „nereușită”, și totuși Rosalind era nedumerită. PISOIUL tricolor de mai devreme apăru din nou pe neașteptate, sărind cu greutate prin fân. Îl culese mecanic, îl așeză în poală și începu să-l dezmierde.

— Dacă nu ai speranțe la un moștenitor, de ce îmi propui să ne căsătorim? Actrița fiind, sunt mai potrivită ca amantă decât ca soție. Ar fi o nesăbuiță din partea ta să lași... un interludiu de pasiune să-ți întunece judecata și să te faci să uiți ce se cuvine.

— Moartea inevitabilă te face să-ți dai seama că toate ideile despre lume pe care le aveai nu sunt decât niște nerozii. Știi că-ți cer mult: timpul tău, tovărășia ta, răbdarea și pasiunea ta. Minimul pe care-l pot face este să-ți ofer respect, spuse el

ridicându-se în șezut. În plus, trebuie să petrec puțin timp la Londra pentru a-mi pune afacerile în ordine, așa că va fi mai ușor să te țin lângă mine dacă suntem căsătoriți.

— Bine, dar fratele și sora ta și restul familiei vor avea cu siguranță obiecții față de această mezialianță, protestă ea.

— Eu sunt capul familiei. Nu este treaba lor să-mi judece acțiunile. Dacă nu sunt de acord, n-au decât să se ducă naibii! spuse el, ridicând din sprâncene.

Aroganța lui aristocratică era atât de naturală, încât lui Rosalind mai că-i veni să râdă. Nu e de mirare că tatăl ei îi tot dădea roluri de nobil. Și totuși...

— Și dacă nu mori? Doctorii se înșală adesea. Nu vei regreta că te-ai căsătorit cu cineva care nu este de rangul tău?

— Ar fi nevoie de un miracol ca să trăiesc și eu nu cred în miracole, spuse privind-o de la egal la egal. Dar dacă asta se va întâmpla, nu voi regreta că am făcut această alegere. Dar tu?

— Nu, nici eu, spuse ea încet.

Și totuși, nu știa ce răspuns să-i dea. Felul în care vorbea acum, de parcă ar fi încheiat o afacere, nu avea nimic de-a face cu pasiunea arzătoare, teribilă, pe care o împărtășiseră și presupunea că și mai puțin avea de-a face cu dragostea.

Privi apoi lung în ochii lui și înțelese. Dacă el ar fi fost sănătos, nu s-ar fi întâlnit niciodată, și în mod evident nu i-ar fi propus să se căsătorească cu el, chiar dacă printr-un ciudat joc al sortii s-ar fi îndrăgostit de ea. Acum însă, avea de înfruntat moartea, singur și înfricoșat, și era prea mândru pentru a recunoaște asta. Ea bănuia că nu ar fi spus pentru nimic în lume că avea nevoie de ea sau de altcineva. Deși chiar avea nevoie de ea.

Deodată, văzu brutal de limpede ce însemna să se căsătorească cu el. Puțină bucurie și foarte multă durere. Va fi nevoită să-l vadă stingându-se fără a-i putea spune cât de mult o dorea și pe ea suferința lui, întrucât asta i-ar fi sporit povara. Va trebui să intre în lumea lui și să fie puternică, fără sprijinul oferit de familia ei. Va fi disprețuită de majoritatea membrilor familiei lui Stephen și a prietenilor săi, în ciuda sprijinului oferit de el.

O femeie înțeleaptă i-ar mulțumi și ar refuza, iar o femeie mândră s-ar simți insultată de tonul detașat cu care îi prezentase propunerea.

Privi pisoiiul, în timp ce-i mângâia gâtul minuscul cu arătătorul. În mod evident, nu era mândră și, în mod cert, nu era înțeleaptă.

— Da, mă mărit cu tine, spuse încet, ridicându-și capul și dându-i mâna.

— Mă bucur nespus. Voi face tot ce-mi stă în putință ca să nu regreti vreodată această decizie, spuse el, strângându-i cu putere mâna.

Expresia evidentă de ușurare de pe chipul lui îi demonstra că luase o decizie bună. Ținea mult la el și gândul că va muri era chinuitor pentru ea. Dar dacă urmau să-și petreacă timpul rămas împreună, cel puțin va rămâne cu amintiri fericite. În plus, ar minți dacă ar spune că nu vedea ca bine-venită securitatea financiară pentru părinții ei.

— Ca actor itinerant, nu am o parohie a mea, așa că presupun că trebuie să mergem acasă la tine ca să ne putem căsători, spuse ea, revenind la lucruri mai practice.

— Nu e nevoie, voi trimite pe cineva la Londra pentru a obține o dispensă specială. Asta n-ar trebui să dureze mai mult

de... vreo trei zile, spuse el, gândindu-se, sau patru ca să fim siguri. Așadar, ne căsătorim miercuri?

— Fie, răspunse ea, clipind, mirată de atâta grabă. Totuși, nu era nici un motiv pentru care să aștepte, ci dimpotrivă, aveau toate motivele din lume să se grăbească.

— Vei putea părăsi trupa imediat sau va trebui să aștepti până când tatăl tău îți va găsi înlocuitor? Întrebă el încruntându-se în timp ce își lega lavaliera.

— Câteva piese vor trebui scoase din repertoriu până când găsesc o altă actriță, spuse ea în timp ce cântărea repertoriul trupei. Totuși, plecarea mea nu va cauza probleme de netrecut, sunt mai puține roluri pentru femei decât pentru bărbați.

— Bun. Mi-ar plăcea să avem timp și pentru o scurtă lună de miere înainte de a pleca la Londra, spuse în timp ce-și culegea firele de fân de pe haina închisă la culoare. Mi-am neglijat îndatoririle stând atâta timp cu trupa. Nu voiam să mă întorc acasă.

— Mă bucur că ți-ai neglijat îndatoririle măcar o dată, ne-a făcut plăcere să te avem cu noi, spuse ea zâmbind. Doamne, trebuie să ne întoarcem la han, continuă, privind afară pe fereastră și văzând cât era de târziu. Tata va crede că ne-au mâncat mieii sălbatici.

Stephen se ridică în picioare și o ajută și pe ea să se ridice. PISOIUL se cățăra pe umărul ei și se agăță de ea, zgâriind-o cu gheruțele lui asemenea unor mici pumnale. El desprinsese micuțul animal și îl dădu mamei lui, apoi o trase pe Rosalind în brațele sale. Îmbrățișarea nu prea semăna cu săruturile pasionale de mai devreme, dar era calmă și posesivă.

— Am fost groaznic de egoist și nici măcar nu mă pot

convinge să mă simt vinovat de asta, murmură el.

— Dar de ce-ar fi egoist să-ți găsești un partener? întrebă ea dându-și capul pe spate și privind-i lung chipul, observând cum pierderea în greutate îi scotea în evidență oasele frumoase, puternice. Cu toții luăm, dar și oferim. Este cel mai natural lucru din lume.

— Sper că ai dreptate, oftă el în timp ce îi trasa conturul urechii cu vârful unui deget.

Rosalind își rezemă capul de umărul lui, gândindu-se cât de puține lucruri știa despre el. Nu îi întâlnise niciodată vreun membru al familiei, nu știa unde locuiește și, în fond, nu știa nimic despre viața lui, cu excepția faptului că era „fermier”. Dar știa că e bun și cinstit. Și asta era destul.

Se abandonează plăcerii pe care o simțea prinsă în îmbrățișarea lui, prelungind-o pentru câteva clipe. O făcea să se simtă în siguranță, liniștită. Pentru moment, exista un echilibru emoțional între ei, dar oare cât va dura? În curând, rolurile lor se vor schimba și el va avea nevoie de puterea ei mai mult decât avea ea nevoie de a lui. El va urî asta și poate că va ajunge să o urască și pe ea.

Așa să fie. Dacă își dorise o viață ușoară, ar fi putut să-l refuze.

— Arăt ca o lăptăreasă care a fost tăvălită în fân, spuse ea cu regret, îndepărtându-se puțin și începând să se curețe.

— Ai prea multă eleganță naturală ca să arăți ca o lăptăreasă, răspunse el în timp ce o urmărea cu o privire plină de căldură.

— Adevărul e că arăt cam tăvălită, râse ea. Poți să-mi scuturi paiele de pe spate?

El o ajută, netezindu-i hainele și scuturând cu delicatețe

paiete rămase pe spatele ei. Îi luă ceva mai mult timp, dar pe ea n-o deranjă.

După câteva minute, arătau amândoi relativ respectabili. Stephen culese cana de tablă pentru a o duce înapoi la fântână, iar Rosalind puse un picior pe scară, aruncând o ultimă privire prin podul cu fân. Ce loc umil fusese scena unei asemenea pasiuni și a unei asemenea drame!

Simți un amestec de fericire și de melancolie care, se temea ea, nu o va părăsi prea curând.

Neluând în seamă ce-ar fi crezut lumea, Stephen luă mâna lui Rosalind într-a lui în timp ce se întorceau la hanul Green Man. Era... fericit. Era bine să ai ceva frumos la care să te gândești. Chiar și în aceste circumstanțe, ce-și putea dori mai mult un bărbat decât o soție care să-i fie prietenă și, în același timp, o femeie plină de pasiune cu care să împartă patul?

Mintea lui fremăta de planuri. Cum se aflau încă aproape de castelul Bourne, se gândea să-l roage pe ducele de Candover să-și trimită unul dintre oamenii de încredere la Londra; fără îndoială, prietenul fratelui său îi va face pe plac. Agentul putea face rost de o dispensă de la Colegiul Avocaților de Drept Civil

8

și putea duce un cec bancherilor familiei, întrucât Stephen începuse să cam rămână fără bani. De asemenea, îl putea duce pe Jupiter în grajdurile de la Ashburton Abbey și putea aduce câteva haine de schimb de la moșie. Stephen își luase îngrozitor de puține haine pentru această escapadă.

În afară de aceste lucruri, tot ce-i trebuia era Rosalind. O privi cu coada ochiului, minunându-se de cât de norocos era. Ea îi aruncă o privire lungă, oferindu-i un zâmbet cald și intim, ceea

ce aproape că-l făcu să se simtă tentat să se întoarcă cu ea în hambar. Eh, în curând urma să fie a lui și vor putea împărți patul ori de câte ori doreau. Sau hambarul.

Un zvâcnet de durere îl readuse la realitate. Se gândise să-i spună lui Rosalind numele lui adevărat și rangul lui, dar renunțase la idee. Desigur că trebuia să afle, dar era mai bine să aștepte până după nuntă. Cum ea avea ceva dubii legate de diferența dintre situațiile lor, ar putea să se răzgândească dacă ar ști cât de mari erau aceste diferențe.

Se gândi scurt la reacția tatălui său dacă ar fi știut că fiul și moștenitorul lui se căsătorea cu o actriță. Dacă bătrânul nu ar fi fost deja mort, cu siguranță că vestea l-ar fi omorât. Stephen se scutură ca de un vis urât. Oricât încercase să-i facă pe plac tatălui său, nu reușise niciodată. Așa că, în cele din urmă, nici nu mai încercase.

Tatălui lui i-ar fi displicut profund și ideea că Michael va fi următorul duce. Era păcat că nu va ști asta niciodată, se gândi Stephen sec. Bătrânul duce fusese un om aspru și dificil, dar corect din multe puncte de vedere. Cu toate acestea, își urâse propriul frate mai mic și, ca un fel de răzbunare, își dăduse silința să-i îndepărteze unul de celălalt pe Stephen și pe Michael. Era singurul lucru pe care Stephen nu i-l putea ierta.

Și Claudia va fi oripilată, iar asta chiar era o problemă. Cu puțin noroc, Stephen va reuși să facă pace între ea și noua lui soție. Dacă nu va reuși... dar alungă îndată acest gând.

Hanul apărură în fața lor. În timp ce se apropiau de el, o căruță se opri să lase să coboare un băiat și o fată obosiți de drum, descărcându-și și bagajele.

— Mă întreb dacă nu cumva acela ar putea fi Simon Kent,

spuse Rosalind gânditoare, văzându-i îndreptându-se spre han. Nu știam că e căsătorit, dar băiatul acela chiar arată ca un actor.

— Nu e prea impresionant. Dar de altfel nici Edmund Kean nu e.

— L-ai văzut pe Kean? întrebă Rosalind, aruncându-i o privire. E atât de bun precum îl recomanda faima lui? continuă ea nerăbdătoare atunci când Stephen dădu din cap afirmativ.

— Este extraordinar. L-am văzut în noaptea faimosului său debut la Londra, când l-a jucat pe Shylock în *Neguțătorul din Veneția*.

— Am auzit că în Drury Lane două treimi din locuri erau goale la începutul spectacolului și că a jucat atât de convingător, încât oamenii s-au repezit pe stradă în prima pauză, spunându-le altora să vină și ei. Chiar s-a întâmplat asta? întrebă ea cu ochii mari.

— Da, chiar așa a fost, spuse Stephen, zâmbind la această amintire. Deși era ianuarie și vremea era îngrozitoare, am mers până la un restaurant din apropiere și mi-am târât trei prieteni în lojă, iar la sfârșitul spectacolului, teatrul era plin. A fost cu adevărat remarcabil.

— Mi-ar fi plăcut să fiu și eu acolo, rosti Rosalind, melancolică.

— O să te duc la Drury Lane când mergem la Londra, spuse el, strângând-o de mână. Stagiunea începe peste vreo săptămână și ceva.

— Când te gândești că ai și lojă, chicoti ea, o să fiu foarte sus-pusă!

Chiar mai sus-pusă decât credea ea și, din păcate, decât i-ar fi convenit, se temea el.

— Kean este extraordinar, spuse el, preferând să schimbe subiectul, dar cred că tatăl tău este egalul lui.

Rosalind îl recompensă cu un zâmbet înflăcărat. Era sincer. Dacă Thomas Fitzgerald ar fi reușit să se înțeleagă cu directorii de teatre, atât el, cât și Maria ar fi fost la fel de cunoscuți precum Kean și Sarah Siddons. Era trist, dar adevărat, că talentul nu era destul pentru a avea succes cu adevărat.

Ajunseră la han și se luară după sunetul vocilor din salonul privat. Jumătate din trupa Fitzgerald se adunase în jurul celor doi nou-veniți îmbrăcați în haine sărăcăcioase. Tânărul își scosese pălăria și discuta cu Thomas.

— Rosalind, Stephen, acesta este Simon Kent. A sosit cu o zi înainte. Iar aceasta este sora lui, Mary Kent, rosti Thomas privind spre ei când Stephen și Rosalind intrară.

După ce au fost făcute prezentările, Stephen și-a examinat înlocuitorul. Kent era cu indulgență de statură medie, iar părul lui neîngrijit, deschis la culoare, ar fi trebuit tăiat. Nu era chipeș, de fapt de-abia puteai spune că e prezentabil, dar ochilor săi de un verde-închis cu greu le puteai rezista.

— Sala de treierat pe care am văzut-o ar fi bună, deși puțin cam mică.

— Nu e nimic, spuse Thomas dând din cap. Hambarul pe care l-am văzut eu era destul de potrivit. Am aranjat să jucăm acolo în seara asta. Ia să vedem cum joci, spuse, adresându-i-se lui Kent. Ce rol ai vrea să-mi prezinți?

— Acum? întrebă Kent, uimit.

— Acum, spuse Thomas pe un ton jovial, dar cu ochii de o seriozitate de necontestat.

Stephen bănuia că era vorba despre un test al

temperamentului tânărului actor.

Făcându-i-se milă de nou-venit, Jessica făcu un pas în față, cu o expresie jucăușă în privire.

— Domnule Kent, ai trecut rolul lui Romeo în repertoriul tău. Ce zici, repetăm împreună scena balconului?

— Mi-ar fi de mare ajutor, spuse el recunoscător.

Spectatorii se îndepărtară puțin, pentru a le lăsa spațiu celor doi actori. Mary Kent, o fată blondă, mică de statură, semănând bine cu fratele ei, asista agitată la scenă.

Jessica se cățăără pe un scaun solid și adoptă o poziție în aer ca și cum s-ar fi sprijinit pe pervazul ferestrei, privind în noapte. Oftă, pretinzând că nu știe de existența tânărului care o admira de jos.

— „Dar taci! Ce strălucește-acolo oare? Sunt zorile, și Julieta-i soare!”, începu Simon Kent, după ce își dresе glasul.

Deși vocea îi sună nesigură la primele replici, căpătă repede amploare și forță și, în fața ochilor fascinați ai lui Stephen, actorul se transformă într-un îndrăgostit chinuit de dor. Kent nu era doar un actor competent, dar avea și acea ardoare care-l putea transforma într-un actor mare.

În timp ce vorbea, frivolitatea Jessicăi se estompă. Prinzându-i privirea lui Kent, vorbi cu nou înfiripata dorință a Julietei. Dialogul continuă între cei doi cu naturalețea unui discurs de zi cu zi, punctat de încântarea aproape imposibil de îndurat a noii iubiri. Era un spectacol captivant.

Stephen simți cum i se ridică firele de păr de pe ceafă. Era mai mult decât o scenă între doi actori foarte talentați, căci atracția dintre Simon Kent și Jessica putea fi practic simțită. Sau poate că doar își imagina el asta, datorită predispoziției sale

romantice?

După ce Jessica își rosti ultimele replici, cu o șoaptă profundă, îi întinse mâna cu îndrăzneală admiratorului ei, dorind să-l atingă. La rândul lui, acesta întinse mâna spre ea, dar nu reușiră să se apropie decât până la câțiva centimetri.

— „Noapte bună! O, despărțire! O, griji dulci și-amare! Dar fug de-acuma, că aș fi în stare să-ți strig mereu, mereu, de mii de ori, tot noapte bună întruna până-n zori”, spuse Jessica coborând de pe scaun și ieșind, nu înainte de a arunca o ultimă privire plină de dor către bărbatul care-i cucerise inima și care va fi sfârșitul pentru ea.

Kent rosti ultimele replici ale lui Romeo cu pasiunea unui bărbat care își găsisese iubirea vieții. Apoi se întoarse și se retrase câțiva pași pentru a marca finalul scenei.

Se așternu o liniște tainică, apoi spectatorii izbucniră într-un ropot de aplauze.

— Bine jucat, domnule! exclamă Jessica cu fața roșie de satisfacție, întinzându-i mâna lui Simon. Făcură amândoi o reverență ca și cum ar fi fost pe scenă.

— Cât din asta a făcut parte din rol? îi șopti Stephen lui Rosalind în timp ce aplauda.

— Aș pune rămășag că nu tot, răspunse Rosalind în timp ce o privea lung pe sora ei.

Din celălalt capăt al camerei, Maria îl privea pe Kent cu un aer curios, evaluându-l, probabil, ca viitor ginere. Kent însuși părea fericit și ușurat și uitase să dea drumul mâinii Jessicai.

Stephen găsi că expresia de pe chipul lui Thomas era cea mai interesantă dintre toate. Se citeau încântare și aprobare pe fața lui, dar și melancolia și regretul bătrânului leu care îl contemplă

pe leul cel tânăr, dându-și seama că va fi înlocuit de el într-o bună zi.

Spre lauda lui, făcu un pas înainte și îl bătu pe Kent pe umăr.

— Te vei descurca de minune, băiete. Dar nu vrei să-i dai drumul acum fiicei mele?

Kent se înroși violent și lăsă să cadă mâna Jessicăi. Leul cel tânăr mai avea destul până să ajungă regele acestei mici jungle.

— Pare a fi un moment potrivit pentru a anunța că Rosalind mi-a făcut onoarea de a accepta să devină soția mea, spuse Stephen încolăcindu-și un braț în jurul taliei logodnicei sale. Sper că vom avea parte și de binecuvântarea familiei ei.

Întreaga familie Fitzgerald se întoarse pentru a se holba la perechea de proaspăt logodiți.

— Ce minunat! spuse Maria. Dar nu e... puțin cam repede? Vă cunoașteți doar de o lună.

— E destul, spuse Rosalind, ridicând privirea spre Stephen cu un zâmbet plin de afecțiune.

— Ah, îmi aduci aminte de mine când l-am întâlnit pe Thomas, spuse Maria, traversând camera și îmbrățișând-o mai întâi pe Rosalind, apoi pe Stephen. Mi-am dorit întotdeauna încă un fiu, și cine poate fi mai bun decât omul care mi-a salvat copilul de la înec?

Stephen o îmbrățișă la rândul lui, încercând să-și amintească dacă mama lui îl îmbrățișase vreodată cu atâta entuziasm. Oricum, în cazul în care se întâmplase, el uitase.

Thomas își miji ochii și Stephen se întrebă dacă nu cumva uitaseră pe ei vreun fir de pai, extrem de grăitor de altfel. Cu o expresie care spunea „Sunt logodiți și nu e deloc prea devreme!” el îi strânse mâna lui Stephen, cuprinzându-și apoi fiica într-o

caldă îmbrățișare. Ceilalți membri ai trupei se adunară în jurul lor pentru a-i felicita, bărbații strângându-i mâna, iar femeile îmbrățișându-l pline de entuziasm.

Stephen își dădea limpede seama că nu se căsătorea doar cu o persoană, ci cu o familie. Fusesse mai puțin conștient de asta când se căsătorise cu Louisa, și asta probabil datorită faptului că părinții ei, contele și contesa de Rotham, semănau foarte mult cu părinții lui. Acum însă, devenea parte din familia Fitzgerald, iar ei, parte din familia lui. Stephen făcu o grimasă la gândul că Brian va deveni cumnatul lui.

— Când va avea loc nunta? întrebă Jessica după ce-și îmbrățișă sora.

— Joi, răspunse Rosalind netulburată.

Se lăsă din nou o liniște plină de uimire.

— Avem o grămadă de treabă! exclamă apoi Jessica, luându-și sora de mână și trăgând-o în sus pe scări.

Rosalind îi aruncă o privire veselă peste umăr lui Stephen înainte să dispară.

— Credeam că ai deja o soție, îi spuse Thomas lui Stephen pe un ton scăzut, controlat, nu tocmai acuzator, dar care cerea o explicație.

— Sunt văduv și nu am copii, spuse Stephen scurt. Am avut... alte motive pentru care am ezitat să o cer în căsătorie, dar am hotărât să-i explic situația mea lui Rosalind și să o las pe ea să decidă.

— Fiica mea are o gândire sănătoasă. Dacă ea consideră că vei fi un soț decent, asta este destul pentru mine, spuse bătrânul, dând din cap, ușurat.

— Am fost sincer cu ea și îi sunt extrem de recunoscător

pentru alegerea ei, spuse Stephen. Rosalind a spus că plecarea ei nu va crea mari probleme pentru companie, adăugă el după o scurtă pauză. Este adevărat sau să stăm aici până când o vei putea înlocui?

— O iei de lângă noi, spuse Thomas cu tristețe.

Stephen clătină din cap.

— Nu pentru totdeauna. Va dori să-și revadă des familia, spuse el.

Thomas se încruntă și, întorcându-se, începu să măsoare camera. Privirea îi căzu asupra lui Mary Kent.

— Ia zi, fetițo, știi să joci? spuse el cu vocea lui tunătoare.

Fata tresări, luată prin surprindere

— Da, domnule, răspunse ea, înghițind cu greu. Nu sunt la fel de bună ca Simon, dar am jucat timp de câțiva ani roluri mai mici. O să mă potrivesc de minune în rolul de slujnică a eroinelor domnișoarei Jessica, continuă ea, zâmbind dintr-odată.

— Foarte bine, râse Thomas. Vrei să lucrezi pentru mine, pentru două lire pe săptămână?

— O, da, domnule, spuse ea cu ardoare.

Stephen estimează că fratele ei câștiga trei sau patru lire pentru rolurile mai mari, și cu acești bani se putea descurca binișor.

Toate lucrurile se aranjau uimitor de repede. Se întrebă cam cât ar putea dura acest noroc.

Pălăvrăgind plină de entuziasm, Jessica se prăbuși pe pat în micuța cameră pe care o împărțea cu sora ei.

— Ce ai de gând să porți la nuntă, poate rochia aceea albastră drăguță pe care ai purtat-o când te-ai căsătorit cu Charles?

— În nici un caz, răspunse Rosalind cu o grimasă, în timp ce-

și descheia rochia boțită. Mă gândeam la rochia Ofeliei, din cufărul de costume. Ce zici?

— Perfect! Întotdeauna ți-a stat minunat în ea! rânji Jessica. Șireturile de la spate îți pun cu adevărat în valoare silueta. Stephen va fi orbit de frumusețea ta. Mă duc să o aduc acum, să vedem ce accesorii se potrivesc la ea.

Rosalind dădu din cap afirmativ și își scoase rochia. De îndată ce o dădu jos, își dădu seama că Jessica se holba la ea. Rosalind coborî privirea și observă niște semne asemenea unor vânătăi pe partea de sus a sânilor. Se înroși violent și încercă fără rezultat să acopere micile mușcături.

— Te-a rănit? întrebă Jessica oripilată, înainte ca Rosalind să se decidă ce să spună. Jur că dacă te-a rănit...

— A, nu, deloc!

Amintindu-și că, în ciuda aparentei ei frivolități, sora ei era încă fecioară, se așeză pe patul lăsat și spuse pe un ton măsurat:

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să fiu mai atentă, dar împărțim aceeași cameră de atâta vreme încât chiar am uitat. Nu, crede-mă, Stephen nu mi-a făcut nici un rău. Nu am fost prea cumiți, e drept, dar a fost chiar... minunat. Să nu uităm, sunt o văduvă în toată firea, și mi se permite o mică scăpare, dar tu *nu* ai voie să faci ca mine, indiferent cât de romantic e Romeo al tău, continuă ea, pe un ton de avertisment.

— Nu e Romeo al meu. Dar domnul Kent este un actor foarte bun, nu crezi? spuse Jessica roșind.

— Da, este. Sunt convinsă că-ți va face plăcere să-l inițiezi ca nou-venit în trupă, o tachină Rosalind. Așa vei putea afla dacă sărută la fel de bine pe cât joacă, spuse.

Gândindu-se la sentimentul de caldă uimire care plutea între

sora ei și actorul cel nou, Rosalind izbucni deodată în plâns, spre marea ei mirare.

— Rose, ce s-a întâmplat? o întrebă Jessica îngrijorată, în timp ce sora ei își ascundea fața în mâini. Astea nu par să fie lacrimi de fericire, spuse ea cuprinzând-o în brațe.

Rosalind începu să plângă și mai tare. Simțea o nevoie disperată să spună cuiva întreaga poveste, iar Jessica era cea mai bună prietenă a ei, cu care împărțise mii de confidențe la ceas de seară. Putea să-i încredințeze și acest secret.

— Stephen e foarte bolnav, spuse ea năvalnic. Se prea poate să... să nu mai trăiască mai mult de câteva luni.

— Doamne, Dumnezeu! exclamă Jessica, strângând-o și mai puternic în brațe. O, Rose dragă, îmi pare nespus de rău. De aceea i-a luat atâta timp să te ceară de soție, deși era în mod evident îndrăgostit de tine?

— Plănuise să plece fără să spună nimic, dar a avut o criză oribilă, l-am făcut să-mi spună adevărul și de-aici lucrurile au decurs așa cum au decurs și am ajuns să ne căsătorim peste patru zile, încuviință Rosalind.

Se răsuci în brațele surorii ei, cu trupul răscolit de suspine. Jessica o ținu liniștită în brațe, mângâind-o pe spate până când Rosalind rămase fără lacrimi. Nu va putea să plângă astfel în fața lui Stephen. De față cu el va tre-bui să se controleze și să fie calmă.

Făcu un efort să-și revină, se îndreptă și își scoase batista.

— Te rog să nu le spui mamei și tatei, nu vreau să-i supăr mai devreme decât va fi necesar.

— Foarte bine, spuse Jessica pe un ton grav, dar... ești sigură că vrei să te căsătorești cu el? Îmi place Stephen foarte mult, dar

nu avea nici un drept să-ți ceară să faci ceva atât de dureros.

— Ba avea toate drepturile, răspuse Rosalind, împreunându-și mâinile în poală. Și nu-mi doresc nimic mai mult pe lume decât să fiu soția lui Stephen, indiferent pentru câtă vreme.

8 Doctors' Commons, societate de avocați care practicau dreptul civil în Anglia victoriană (n.tr.)

capitolul 16

O ploaie rece, pătrunzătoare de toamnă începuse să cadă de îndată ce răsărise soarele, scuturând frunzele gălbui din copaci și transformând drumurile în băltoace și noroi. Lordul Michael Kenyon era obosit și exasperat de-a binelea. După două săptămâni în care își căutase fratele dispărut, aflase foarte puține lucruri, printre care și faptul că era mult mai dificil să-i dai de urmă unui călăreț decât să urmărești o diligență.

În ciuda asigurărilor repetate ale doctorului Blackmer că erau șanse foarte mici ca Stephen să zacă bolnav pe undeva, se simțea ușurat de fiecare dată când cineva îi putea spune cu certitudine că fratele lui trecuse pe-acolo. Când nu reușeau să mai dea de nici o urmă, se întorceau pe ruta parcursă deja și încercau altele, până când mai dădeau de o nouă urmă.

Faptul că itinerarul lui Stephen părea să fie complet la voia întâmplării nu îi ajuta deloc.

Pe drumul care șerpuia către nord, Michael se opri pe domeniul prietenului lui Lucien, contele de Strathmore, mare spion, ca să-i ceară ajutorul. Luce îi dăduse câteva sugestii prețioase și îi promisese că va vedea ce poate afla, prin vasta lui rețea de informatori. Cu toate acestea, tot trebuiră să se oprească

în jumătate din tavernele și satele din West Midlands ca să întrebe dacă-l văzuse cineva pe Stephen. Din fericire, ducele îl luase la drum pe Jupiter, unul dintre minunații armăsari ai lordului Aberdare, prietenul lui Michael. Chiar dacă oamenii nu-și aminteau mereu de călăreț, își aminteau aproape fără greș de calul lui.

Jupiter fusese cadoul lui Michael de ziua lui Stephen cu un an în urmă. Amintirea aceluia moment îi strânse stomacul. În inima lui, Michael nu putea crede că Stephen chiar era bolnav fără speranță. Doctorii greșeau adesea, iar Stephen fusese în mare formă ultima oară când se întâlniseră.

Și totuși, oamenii mureau la orice vârstă și dintr-o mulțime de cauze. Poate că venise momentul și pentru Stephen, își spuse Michael în gând, deși era dureros de nedrept să-și piardă fratele atât de curând după ce deveniseră prieteni.

Era remarcabil că Stephen se dovedise un frate atât de bun, deși, ca fiu moștenitor, asupra lui se revărsaseră toate criticile bătrânului duce și toată răutatea lui caracteristică. Michael petrecuse cât mai puțin timp cu puțință la conac, iar distanța pe care o păstrase îl salvase de la distrugere pe plan emoțional. Stephen, pe de altă parte, era făcut din alt aluat. El supraviețuise și devenise mai puternic și mai corect. Puterea și temperamentul lui, de obicei atât de echilibrat, făceau cu atât mai ciudată dispariția lui.

Michael îi aruncă o privire însoțitorului lui morocănos, care stătea cocoșat în șa, încercând să se adăpostească de ploaie. Deși știa că nu avea nici un sens, își dorea să-l poată învinovăți pe Blackmer pentru boala fratelui său. Medicul ar fi trebuit să-i dea vestea lui Stephen în alt mod sau să nu-i fi spus deloc. Michael

știa din proprie experiență – având de-a face cu soldați grav răniți – că starea de spirit era extrem de mult influențată de posibilitatea însănătoșirii. Să-i spui unui om că urma să moară putea face multe astfel încât previziunea să ajungă să se adeverească. Ca doctor, sinceritatea nu era întotdeauna cea mai bună politică.

Doctorul taciturn era o enigmă. Chiar și după două săptămâni în care practic cei doi petrecuseră fiecare oră de veghe împreună, Michael nu avea nici cea mai vagă idee despre ce se putea ascunde în spatele ochilor de nepătruns ai lui Blackmer, cu excepția faptului că-și făcea în mod evident griji pentru binele lui Stephen. Ori poate își făcea griji că-și va pierde cel mai important pacient și asta va dăuna afacerilor sale?

— Ne oprim să luăm prânzul? se auzi o voce obosită, care îi întrerupse lui Michael firul gândurilor.

— Mă gândeam să ne oprim în următorul oraș, cred că Redminster se cheamă, răspunse Michael. Căi s-ar putea odihni timp de aproape o oră și apoi am putea să ne continuăm drumul până se lasă întunericul.

Blackmer amuți până când intrară în Redminster, mult după ceasul amiezii. Ploaia se oprise, iar soarele strălucea oglindindu-se în băltoace. Chiar înainte de a ajunge la un han numit Three Crowns, Michael se văzu nevoit să-și determine bidiviul să facă un salt lateral pentru a evita o fetiță de patru sau cinci ani care o zbughise pe drum în urmărirea unei mingi. Mama copilului, drăguță, cu părul negru, țâșni din curtea căsuței ei pentru a-și recupera odrasla răătăcită. Îi surâse lui Michael în semn de scuze și își duse fiica înăuntru.

El își întoarse apoi obosit calul spre han.

— Duc eu caii, tu mergi înăuntru și comandă ceva de mâncare, spuse Michael însoțitorului său, simțindu-se puțin vinovat că împingea de la spate un om care nu fusese călit de ani de campanii.

Blackmer dădu din cap recunoscător, descălecă și intră în han. Michael duse caii în grajd. Un rândaș, cu o pipă de lut în gură, își făcea de lucru pe-acolo curățând un ham.

— Mă bucur să vă revăd, domnule. Fără îndoială este o zi groaznică pentru călători, îi spuse acesta, zâmbind, când ridică privirea, înainte ca Michael să apuce să deschidă gura.

— Cred că te înșeli, nu am mai fost pe-aici până acum, dar nu cumva a trecut cineva care îmi semăna? întrebă Michael, devenind dintr-odată atent.

— A, da, așa e, spuse el după ce îl privi mai îndeaproape, făcând apoi un gest smerit cu pipa. Dumneavoastră și calul semănați foarte bine cu un oaspete de acum câteva săptămâni.

— De fapt, încerc să aflu pe unde ar putea fi fratele meu. Are un cal născut din același armăsar ca al meu.

— Aha, deci și dumneavoastră tot domnul Ashe sunteți, spuse rândașul dând satisfăcut din cap. Așa se explică. Ar fi fost prea mare asemănarea ca să fie întâmplătoare. Doriți să vă lăsați caii aici peste noapte, domnule?

Domnul Ashe? Probabil că Stephen călătorea incognito, întrucât era puțin probabil ca un alt om cu același chip ca Michael și cu un cal asemănător să umble prin Midiands.

— Eu și tovarășul meu ne oprim doar cât să luăm cina. Ți-aș fi recunoscător dacă ai putea să ai grijă de cai timp de vreo oră. Ai idee cumva unde mergea fratele meu? întrebă el, dându-și jos pălăria și trecându-și mâna prin părul umed.

— Cred că trupa de teatru Fitzgerald se oprea la Whitcombe, spuse rândașul, concentrându-se să-și aducă aminte.

— Trupa de teatru? repetă Michael încruntându-se.

— Da, fratele dumneavoastră a plecat cu ei, explică rândașul. S-a rănit salvându-l pe băiatul cel mic al lui Fitzgerald de la înec. Un adevărat erou.

— A fost rănit? întrebă iute Michael.

— Nu ceva grav, îl asigură rândașul. Domnul Ashe părea să fie în formă maximă când a plecat de-aici. De fapt, spuneau că a și jucat în una dintre piese, continuă rândașul făcându-i cu ochiul. Eu, unul, cred că a plecat cu trupa datorită actrițelor. Fitzgerald are mai multe fetișcane foarte drăguțe, actrițe vreau să zic.

Michael îl asculta cu sentimente amestecate. Era șocat și în același timp se simțea însuflețit de speranță. Oare Stephen chiar ar juca pe scenă alături de o companie de teatru ambulant? Desigur, îi plăcuse dintotdeauna teatrul și jucase chiar destul de bine în câteva producții de amatori alături de prieteni, dar asta era cu totul altceva. Și oare avea o aventură cu o actriță oarecare? Fusese întotdeauna tipul de bărbat serios, dar cine știe ce poate face un bărbat când i se spune că are zilele numărate? Stephen nu mai era căsătorit, așa că nu avea nici un motiv pentru care să nu se distreze și el puțin, dacă asta-și dorea.

Dacă mergea cu trupa de teatru, era ușor de găsit, întrucât actorii sunt nevoiți să călătorească încet, lăsând urme cât se poate de clare. În culmea fericirii, Michael îi mulțumi rândașului și intră în han. În timpul cinei, compusă din friptură de vită și cartofi fierți, relatează ceea ce aflase. Blackmer se arată la fel de surprins să audă că exista o șansă ca ducele să fi urcat pe scenă,

dar nu comentă, în stilul său caracteristic. În schimb, după ce termină de mâncat, se ridică în picioare și se pregătește de continuarea călătoriei spre Whitcombe.

Afară, pauza trecătoare pe care o luase ploaia era urmată de nori de furtună amenințatori. De îndată ce bărbații pășiră în curte, un fulger străbătu cerul, urmat îndeaproape de un bubuit prelung de tunet. Începu din nou să plouă cu găleata.

— Mda, nu sunt chiar cele mai bune condiții de călătorie, spuse Blackmer pe un ton neutru, pe măsură ce fulgerele începură să se înmulțească pe cer.

Remarca fusese cea mai apropiată încercare a doctorului de ceea ce putea fi calificat drept o cerere de răgaz. Michael ezită. Faptul că el era un soldat hârșit în campanii nu însemna că îi plăcea să fie ud, să-i fie frig și să se simtă epuizat. Și totuși, noile informații pe care le primise de la rânđaș îi dădeau ghes să caute în continuare.

— De obicei, furtunile cu fulgere și tunete nu durează mult, ar trebui să reușim să ajungem la Whitcombe înainte de lăsarea întunericului, spuse el.

Blackmer oftă ușor, dar nu protestă.

Tocmai ieșiseră din grajd, când un fulger uriaș brăzdă cerul, umplând curtea de lumină albă-albăstruie. Bubuitul de tunet se auzi imediat.

Michael se feri din reflex, ca și cum ar fi fost prins într-un foc de baraj al artileriei franceze. În timp ce se ridica, un trosnet prelung răsună, reverberând prin aerul saturat de ploaie.

— Doamne, Dumnezeule, ce-a fost asta? exclamă Blackmer.

Michael se învârti în loc, încercând să-și dea seama de unde se auzise trosnetul.

— Dacă ar fi să-mi dau cu părerea, fulgerul acela a doborât un copac.

Țipătul unei femei se făcu auzit în apropiere. Recunoscând semnalul dezastrului, Michael se întoarce și traversează curtea în fugă, ieșind în stradă. Observă de îndată ce provocase atât bubuitura, cât și țipătul. Un ulm uriaș fusese făcut bucăți de fulger și se prăbușise peste casa femeii drăguțe cu părul negru, care își recuperase mai devreme copilul din drum. Casa cu cadru de lemn era construită din acel material cunoscut sub numele de vălătuc, format din lut amestecat cu nuiele; ulmul o zdrobise ca pe o coajă de ou.

Cu un aer sumbru, Michael merse să facă cercetări la fața locului. Lemnul înnegrit al ulmului fumega, dar cel puțin ploaia elimina pericolul unui incendiu. Când ajunse la casă, o găsi pe femeie căutând cu disperare prin ruine.

— Ești rănită? țipă Michael pentru a acoperi zgomotul făcut de ploaie și de furtună.

Ea se întoarce cu apa șiroindu-i pe chip și cu groaza citindu-i-se în ochi.

— Eu... eu ieșisem afară să culeg ierburi pentru cină și nu m-a atins, dar soțul și fetița mea sunt acolo, în spate. Vă rog, ajutați-i! spuse ea, agățându-se cu mâini tremurătoare de brațul lui Michael.

Gura i se crispă într-o grimasă, în timp ce privi dezastrul. Erau riscuri mari ca cei aflați înăuntru să fie morți sau grav răniți.

— Sunt oameni înăuntru? întrebă Blackmer, când ajunse la fața locului gâfâind de la alergat.

— Soțul și copilul femeii, spuse Michael, inspectând casa

zdrobită cu ochiul experimentat al unui proprietar de mină.

Dacă nu organizau cu grijă acțiunea de salvare, bârnele prăbușite și pereții fragili s-ar fi putut mișca, condamnând la moarte pe oricine se afla încă în viață înăuntru. Dar cel puțin asta nu se întâmpla la mai bine de o sută cincizeci de metri sub pământ, ca atunci când explodase mina lui de cărbune din Țara Galilor.

— Cel mai sigur ar fi să ridicăm copacul pe verticală ca să reducem la minimum orice alte posibile distrugerii, spuse el.

Între timp, la locul faptei se strânseseră vreo duzină de vecini.

— Doamne Sfinte, ia priviți la casa lui Wyman! strigă unul dintre ei.

— Emma, Jack și Lissie sunt înăuntru? bolborosi altul, probabil fratele femeii, judecând după trăsăturile asemănătoare.

Când Emma dădu din cap că da, tremurând, o luă în brațe și fața îi deveni pământie.

Michael învățase de mult că era mai bine să te gândești la ce e de făcut decât să-ți faci griji inutile pentru cei răniți. De vreme ce nimeni nu lua atitudine, începu să dea ordine cu o voce poruncitoare. Odată ce ai fost ofițer, rămâi ofițer toată viața, se gândi el sec în timp ce trimitea oamenii în goană după chereștea, un bloc și scripete, și un atelaj de boi.

Dintr-odată, dintre dărâmături se auzi plânsetul unui copil.

— Lissie, ești bine? întrebă Emma, desprinzându-se de fratele ei și fugind mai aproape.

— Da, dar tata sângerează și nu-l pot trezi.

Michael examinează ruina. Fetița era puțin mai încolo, dincolo de ceea ce fusese peretele bucătăriei. Poate că era posibil să o elibereze pe ea înainte de a îndepărta copacul. Apucă o bucată

de vălătuc și încercă să o miște, manevrând-o cu grijă astfel încât să nu provoace o nouă prăbușire.

Blackmer apucă celălalt capăt al bucății de vălătuc. Michael era surprins de fiecare dată de faptul că el și doctorul erau de aceeași statură, căci personalitatea discretă a celui alt îl făcea să pară mai scund. Amândoi reușiră să mute în siguranță materialul fragil, dând la iveală o spărtură întunecată de formă neregulată, la parter.

— Văd lumină, mamă! strigă Lissie entuziasmată.

— Poți să te îndrepti spre lumină și să ieși afară, draga mea? spuse Emma impunându-și să fie calmă, în timp ce își ștergea ploaia de pe chip.

— Nu pot să ajung acolo de aici, mamă, se auzi vocea lui Lissie tremurând, după o scurtă pauză. Îmi stau în drum tata și bucăți din casă.

— O să încerc să mă târăsc înăuntru pe-aici, spuse Blackmer examinând spărtura. Dacă Wyman se află între copil și această zonă, poate reușesc să-l ajut.

— Bine, dar nu poți face asta, spuse Michael imediat.

— Dacă te grăbești atât de mult, n-ai decât să mergi singur la Whitcombe, spuse Blackmer, privindu-l cu dispreț. Te prind din urmă mâine.

De obicei, chipul doctorului era o mască de nepătruns, așa că Michael fu uimit să observe un amestec de indignare și iritare scâldând ochii de un cenușiu-închis.

— Nu fi nesăbuit, îmi fac griji din cauza pericolului, se răsti Michael, enervat la rândul lui. Restul casei s-ar putea prăbuși în orice moment.

— Sunt medic, trebuie să încerc să-l ajut, spuse Blackmer,

așezându-se pe pământul mocirlos și începând să se târască spre spărtură, în timp ce spectatorii își țineau respirația.

Michael se crispă auzind un huruit în interiorul ruinei, dar acesta se opri imediat.

— Wyman trăiește, strigă Blackmer după două minute chinuitor de lungi. Are puls bun, dar și-a pierdut cunoștința, are o arteră ruptă și pierde sânge.

— Slavă Domnului! spuse Emma cu reverență.

— Poți să oprești sângerarea cu un garou? întrebă Michael, având destule cunoștințe despre răni pentru a putea înțelege care erau riscurile.

— Nu, îmi stă o afurisită de bârnă în cale, urlă doctorul. Pot să opresc sângerarea pe moment, dar scoateți repede nenorocitul ăsta de copac de-aici.

Cum echipamentul sosise, Michael supraveghea modul în care se legau blocul și scripetele.

— Blackmer, suntem gata să ridicăm copacul, strigă el când erau gata să înceapă. Mai bine ieși afară de-aco-lo acum.

— Nu pot, spuse doctorul lapidar, Wyman a pierdut și așa destul de mult sânge.

— Dar doctorul va muri dacă pereții se prăbușesc, spuse un om mai în vârstă, alarmat.

— Știe și el asta, rosti Michael neînduplecat și dădu semnalul să înceapă.

Cu un scârțâit de hamuri, boii începură să se opintească. Frânghiile scânciră ascutit, protestând împotriva greutateii resimțite. Michael își ținu respirația în timp ce frânghiile se întindeau. Dacă s-ar fi rupt, trebuiau să încerce o metodă mai lentă și mai periculoasă de salvare, asta în cazul în care

nereușita nu i-ar fi omorât pe toți cei trei oameni din clădirea distrusă.

Chiote se înălțară în aer pe măsură ce copacul masiv era ridicat de pe căsuța dărâmată. Se auzi un zgomot când dărâmăturile se mișcară, dar nu avu loc nici o prăbușire majoră. Copacul distrus a fost balansat într-o parte de mâinile voluntare. De îndată ce trunchiul a fost îndepărtat, una dintre frânghii se rupse. Celelalte două se rupseră și ele apoi, și trunchiul se prăbuși la pământ cu o forță care făcu să se cutremure pământul ud. Puțin a lipsit ca unul dintre privitori să nu fie lovit, dar, în mod miraculos, nimeni nu a fost rănit.

După cum sperase Michael, după ce îndepărtară copacul, spărtura din acoperiș deveni vizibilă și le permise accesul direct în casă. Cu extraordinar de multă grijă, salvatorii ajunseră în curând la micuță, și primul dintre ei fu chiar fratele Emmei.

— Unchiule John! țipă Lissie.

Câteva clipe mai târziu, unchiul se ivi dintre dărâmături cu copilul agățat de el. Emma o luă pe Lissie în brațe și o strânse ca și când nu ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată. Pe chipul ei, lacrimile de recunoștință se amestecau cu picăturile de ploaie.

Fără să piardă nici un moment al acelei regăsiri, Michael se întoarse din nou către ruină. Lucrând cu grijă împreună cu un fierar masiv și taciturn, reuși să elibereze calea către omul rănit. Wyman zăcea pe spate, cu cămașa plină de sânge. Din fericire, bârna care blocase accesul din cealaltă parte îl apăraseră pe Wyman de răni mai serioase și singura problemă era tăietura adâncă de pe braț.

Tot ce se putea vedea din Blackmer erau mâna și încheietura lui dreaptă, care ieșeau dintr-o spărtură din mormanul de

dărâmături, înfășurate în jurul părții de sus a brațului lui Wyman. Lucrând pe băjbâite, doctorul găsisese rana și oprise sângerarea care i-ar fi putut aduce moartea.

Michael își scoase batista și o legă strâns deasupra rănii.

— Poți să ieși acum, Blackmer, îl scoatem noi pe partea asta, spuse el.

Michael și fierarul îl ridicară pe rănit și îl trecură în mâinile ajutoarelor care așteptau afară. De îndată ce Wyman fu așezat pe pământ, Emma îngenunche lângă el, cu un braț în jurul fiicei ei și cu cealaltă mână strângând-o pe cea a soțului ei.

— Slavă Domnului! șopti ea. Vă mulțumesc tuturor.

Michael ieși istovit dintre dărâmături.

— Sunt William Johnson, primarul din Redminster, spuse bărbatul mai în vârstă care îi vorbise mai devreme. Vă suntem cu toții recunoscători atât dumneavoastră, cât și prietenului dumneavoastră pentru ceea ce ați făcut, cu atât mai mult cu cât nu sunteți de pe-aici.

— Mi-am datorat viața unor străini, spuse Michael cu un zâmbet vag, și eu îmi plătesc întotdeauna datoriile.

Se îndreptă apoi spre cealaltă latură a casei, să vadă dacă Blackmer avea nevoie de ajutor. Ploaia se oprise și începuse să se lase întunericul.

Doctorul se retrăgea din tunel. Era aproape afară când ruina începu să scârțâie înfiorător din toate încheieturile. Michael îl apucă pe Blackmer de mijloc și îl scoase de-acolo tocmai când tunelul începea să se prăbușească. Un fragment de lut întărit atinse obrazul medicului, dar în rest acesta scăpă nevătămat.

Mulțumindu-i încet lui Dumnezeu că avuseseră noroc, Michael îl ajută pe celălalt să se ridice în picioare.

— Se pare că Wyman se va face bine. Tu cum te simți?

— Nu sunt rănit, răspuse Blackmer atingându-și zgârietura de pe față și mânjindu-se astfel de sânge pe obraz. Bănuiesc că Dumnezeu s-a gândit să mă pedepsească în alte feluri.

— Ai făcut treabă bună, spuse Michael solemn, oprindu-l, în timp ce doctorul începea să se îndepărteze.

— Asta înseamnă că ar cam fi vremea să plecăm spre Whitcombe, zise Blackmer tresărind și uitându-se la mâna lui Michael de parcă ar fi fost un scorpion, cu un zâmbet sardonice fluturându-i pe buze.

— Cred că ne-ar trebui amândurora o baie, câteva pahare de coniac și o noapte de odihnă la hanul Three Crowns, spuse Michael cu un zâmbet strâmb.

— O idee excelentă! exclamă doctorul, expirând cu un oftat epuizat, vădit obosit, mergând apoi să vadă cum se simțea Wyman.

Michael îl privi în timp ce se îndepărta. Tot nu-l înțelegea pe Blackmer, și nici nu-i plăcea de el în mod deosebit, dar, Dumnezeu, trebuia să recunoască faptul că omul avea curaj.

capitolul 17

— Stai locului, Rose, sau vei pleca la nuntă cu jumătate din păr nearanjat, spuse Jessica amenințător.

Rosalind se așeză din nou, ascultătoare, pe scaun și își puse mâinile în poală. Nu reușise să se obișnuiască cu ideea că se mărita atât de repede. Nu știa cum reușise, dar Stephen făcuse rost de o dispensă specială de la Londra. Întrucât aceasta preciza că ceremonia putea fi ținută în orice loc și în orice moment convenabil, Maria sugeră că, având în vedere că era frumos

afară, ar putea să folosească un luminiș plăcut din pădurea de lângă Bury St James, ultima oprire a trupei.

Era o zi de toamnă însorită, dar răcoroasă, și Rosalind urma să se mărite într-o oră.

Jessica prinse cu ace părul blond-roșcat al surorii ei într-un coc complicat, așezând apoi cu grijă mici crizanteme de bronz în jurul acestuia.

— Arăți minunat! Crezi că poți să stai cuminte cât timp mă duc să mă îmbrac și eu?

— Cred că mă descurc, spuse Rosalind cu un zâmbet ironic. Știi, am mai trecut prin asta.

— Așa este, dar atunci nu arătai atât de buimăcită ca acum, răspunse Jessica pe un ton obraznic, apoi ieși din cameră.

Rosalind se lăsă pe spate oftând, mulțumită că avea câteva clipe de liniște.

Chiar dacă se căsătorea pentru a doua oară, asta nu însemna că nu avea emoții.

În ce fel era această nuntă diferită de prima?

Pe atunci avea capul plin de vise și entuziasm, fiind mânată mai degrabă de pasiunea tinereții decât de dragoste pentru Charles Jordan. Atunci era o copilă. Acum era femeie și ceea ce simțea pentru Stephen era mult mai profund decât ce simțise înainte.

În plus, de data aceasta știa ce o aștepta în noaptea nunții. Simți cum fața îi ia foc la acest gând și nu își putu opri un zâmbet de nerăbdare. Nu mai reușiseră să rămână singuri de când petrecuseră ora aceea vrăjită din pod. Era ridicol cât de mult îl putea dori pe Stephen după doar patru zile. Slavă Domnului că peste câteva ore vor fi din nou împreună, iar de

data asta cu acte în regulă.

Cineva ciocăni la ușă.

— Cade cerul pe mine dacă intru? se auzi vocea mirelui ei.

Rosalind se ridică și se îndreptă ușurată spre ușă.

— Nici nu știi cât mă bucur să te văd! Ar fi trebuit să fugim la Gretna Green. Oare cum pot mama și sora mea să creeze un asemenea haos în patru zile?

Stephen râse scurt și puse pe masă o cutie de lemn de mărime medie, după care o trase în brațele lui.

— Mă bucur pentru asta. Meriți să ai o zi cu totul specială, spuse el făcând un pas înapoi, dar rămânând cu mâinile pe umerii ei. Arăți cu adevărat minunat, Rosalind, spuse el încet. Sunt un bărbat tare norocos.

Într-adevăr, rochia Ofeliei arăta destul de drăguț pe ea. Rosalind își plimbă privirea asupra mirelui ei. Făcuse rost de niște haine noi și iarăși ea nu avea nici cea mai vagă idee cum reușise să facă asta. Deși era puțin cam prea slab, hainele perfect croite îi puneau în valoare statura înaltă și umerii lați.

— Iar tu arăți atât de distins, că aproape îmi e teamă să mă căsătoresc cu tine, spuse ea, glumind doar pe jumătate.

— Sunt motive întemeiate pentru care ai putea să nu te măriți cu mine, dar faptul că arăt prea distins nu este unul dintre ele. Am venit să te previn ca să nu fii surprinsă în timpul ceremoniei, continuă el după un moment de ezitare. Numele meu de familie este Kenyon de fapt, nu Ashe.

— Atunci de ce Dumnezeu ai folosit numele de Ashe? spuse ea, clipind nedumerită.

— Ai înțeles tu greșit atunci când eram pe jumătate adormit, spuse el pe un ton mucalit și am lăsat numele așa, greșit. Părea o

metodă bună să mă fac pierdut pentru câteva zile.

— Dar te cheamă tot Stephen, pentru că, în caz contrar, s-ar putea să trebuiască să anulăm ceremonia, întrebă ea îngrijorată, deși putea înțelege explicația lui.

— Din fericire, am fost botezat Stephen Edward Kenyon, spuse el, aplecându-se spre ea și sărutând-o cald și ferm pe buze.

— Doamna Stephen Kenyon. Sună foarte drăguț, spuse ea, și se relaxă în îmbrățișarea lui cu un oftat de plăcere.

Cel puțin astăzi urma să încerce să nu se mai gândească la cât de puțin timp le mai rămânea. Cu toate acestea, gândul nu o părăsea niciodată cu totul, așa că, fără să vrea, îl strânse mai aproape de ea.

El îi mângâie gâtul pe sub părul ridicat, cu o asemenea delicatețe, încât Rosalind simți furnicături prin tot corpul.

— Trebuie să-ți mai spun ceva.

Rosalind înălță capul și se uită la el leneș printre gene.

— Ești plin de surprize, domnule Kenyon. Ai de gând să-mi spui că ești un răufăcător scăpat de la închisoarea Newgate?

— Ceva de genul ăsta, spuse el, zâmbind vag.

Înainte de a putea continua, se auzi un scâncet din cutia pe care o adusese. Rosalind privi peste umăr și observă pe cutie un mâner de alamă și mai multe găuri care fuseseră date în lemnul ei.

— Ce Dumnezeu...? spuse ea.

— Este cadoul tău de nuntă, răspunse el, ridicând capacul. În cutie se afla un pled micuț scămoșat, o tăviță cu nisip și pisoiful tricolor din podul hambarului. Pisiuța se ridică pe piciorușele din spate și se propti cu lăbuțele din față de partea laterală a cutiei, cu ochii verzi strălucindu-i de curiozitate. La început mi-

a fost greu să mă decid între diamante și o pisică de hambar fără nici o valoare, explică el. Și cum sunt cam zgârcit, normal că m-am hotărât să-ți ofer pisoiul.

— Vai, Stephen! exclamă încântată Rosalind, luând pisicuța din cutie.

Capul ei micuț era în mare parte negru, cu o dungă portocalie care îi traversa fruntea și o pată albă pe bărbie. Rosalind lăsa pisoiul să i se urce pe umăr, neluând în seamă firele de blană neagră pe care le lăsa pe țesătura de culoarea fildeșului.

— Este un cadou mult mai frumos decât toate diamantele din Anglia! exclamă ea, privindu-l cu ochii strălucitori pe viitorul ei soț.

— Mă bucur că ți-a făcut plăcere, spuse el, mângâindu-i obrazul cu tandrețe.

I se strânse inima când își dădu seama că unul dintre motivele pentru care îi oferise pisoiul era dorința de a-i oferi o plăcere simplă, nevinovată, în lunile dificile care urmau. Era atât de bun, atât de primejdios de ușor de iubit!

Coborând privirea pentru ca Stephen să nu ghicească sentimentele vizibile în ochii ei, Rosalind luă pisoiul de pe umăr și îl așeză pe pat. Pisoiul se ancoră bine în cuvertură, cu coada stufoasă ridicată în aer.

Ușa se deschise și intră Maria, arătând nemaipomenit în rochia albastră pe care o purta în rolurile de regină. Aloysius sări și el vesel înăuntru, pe lângă ea. De îndată ce simți mirosul pisoiului, își ridică urechile plin de entuziasm și se repezi pe pat dintr-un singur salt, începând să-l miroasă pe nou-venit.

— Nici să nu te gândești! exclamă Rosalind aruncându-se spre pat pentru a-l împiedica să îi înghită cu totul noul animal de

casă.

Stephen dădu și el să intervină, dar nu a mai fost nevoie. Fără vreo urmă de frică, pisoiiu privi la capul amenințător al câinelui și la botul care se mișca încontinuu, apoi cu o precizie degajată, își ridică lăbuța minusculă și o înfipse în nasul lui Aloysius.

Câinele scoase un scheunat și sări înapoi. PISOIIU făcu doi pași către câine și se uită fix la el, la fel de feroce ca un tigru siberian. Se așternu o tăcere lungă, plină de tensiune, întreruptă doar de sâsâitul sonor al pisicii. Aloysius cedă și se ascunse în spatele Mariei.

— Pentru Dumnezeu, ce se întâmplă aici? râse mama lui Rosalind. Săracul Aloysius, s-ar putea să nu-și mai revină niciodată dintr-o asemenea umilință.

— Portia este cadoul de nuntă al lui Stephen pentru mine, spuse Rosalind luând pisoiiu și scărpinându-l pe cap.

— Portia? spuse el amuzat.

— Este un nume potrivit pentru o pisică, decretă Maria. Dar tu, trădătorule, ai intrat aici fără permisiune! spuse ea, întorcându-se spre Stephen cu măreția teatrală a lui Lady Macbeth. Oare nu ai auzit că poartă ghinion ca mirele să vadă mireasa înainte de nuntă?

— Am vrut să stau de vorbă cu Rosalind, spuse el sfios.

— Aveți toată viața înainte pentru asta, spuse Maria pe un ton ferm, alungându-l din cameră. Afară, afară!

El îi aruncă o privire tristă lui Rosalind și cedă, retrăgându-se. Preț de o clipă, ea se întrebă ce altceva dorise el să-i spună, apoi ridică din umeri, gândindu-se că nu conta, căci pe lângă sumbra realitate pe care o reprezenta boala lui, tot restul era lipsit de importanță. Ce conta că el se numea Kenyon în loc de Ashe?

— Ia să te văd, spuse Maria, rotindu-se în jurul fiicei ei cu un ochi critic, înainte de a da din cap aprobator. Arăți așa cum trebuie să arate o mireasă, draga mea, spuse ea.

— Doar un pic trecută, sugeră Rosalind.

— Frumusețea nu are vârstă, spuse mama ei, așezându-se pe pat. Portia veni îndată lângă ea, mângâindu-se de mâna Mariei în semn că voia să i se acorde atenție.

— Toate ființele lipsite de apărare vin la tine cu încredere, spuse încet Rosalind, în timp ce Maria începu să mângâie pisoiful. Așa cum am venit și eu.

— Parcă mai ieri eu și Thomas te-am găsit în mahalaua aia oribilă, spuse Maria cu un zâmbet nostalgic. Când te-ai transformat în femeie atât de repede?

— O, mamă, spuse Rosalind, prăbușindu-se lângă Maria pe pat și îmbrățișând-o, cu lacrimi în ochi. Nu-mi pot imagina cum ar fi fost viața mea fără tine și fără tata. Mi-ați oferit atât de mult! Vă datorez mai mult decât vă pot da înapoi vreodată.

— Să te luăm acasă, a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată, spuse Maria, luându-i mâna lui Rosalind și strângând-o cu putere. Uneori mă gândesc că este o binecuvântare că nu ne-am alăturat vreunei companii faimoase. Un asemenea succes ar fi adus după el multe tentații și atenții nedorite pentru amândoi. Familia ar fi avut de suferit și, la urma urmei, familia este cea care contează cel mai mult, zise ea zâmbind deodată. Desigur, nu mi-ar fi displicut să o joc pe Isabella la Covent Garden în timp ce Sarah Siddons juca același rol la Drury Lane. Nu cred că publicul s-ar fi simțit jignit să mă vadă.

— Ai fi fost mai bună decât doamna Siddons, mamă, spuse

Rosalind cu loialitate.

— Poate că da, poate că nu, zise Maria ridicând din umeri. Nu contează că nu am avut niciodată șansa de a juca în fața marelui public. Am jucat rolurile într-un mare stil, și asta e destul. Își frecă nasul de al Portiei. Avem câteva clipe de răgaz. Ar trebui oare să-ți țin acea predică despre viață și dragoste, pe care o rostește orice mamă?

— Cred că știi majoritatea lucrurilor pe care trebuie să le știi, mamă, râse Rosalind. Până la urmă, am fost căsătorită trei ani de zile. Ce se întâmplă? Ai rezerve față de căsătoria mea cu Stephen? Credeam că-l plăci, spuse ea încruntându-se, când își văzu mama ștergându-și ochii de lacrimi.

— O, dar îmi place, îmi place mult, este un bărbat cât se poate de special, răspuse Maria scoțând la iveală o batistă și ștergându-și nasul. Dar vezi tu, după ziua de astăzi, viața noastră se va schimba. Când te-ai căsătorit cu Charles, n-ai plecat de lângă noi, dar Stephen te va purta într-o altă lume și în curând se vor schimba și alte lucruri. Ai văzut cum se uită unul la altul Jessica și Simon Kent. Nu peste multă vreme vor ajunge și ei în fața altarului, mai ales dacă tatăl tău îi prinde sărutându-se după cufărul de costume, și vor pleca și ei să se alăture unei companii mai mari de teatru. Așa că ne va rămâne doar Brian, care crește și el.

— Dacă... dacă Doamne ferește i s-ar întâmpla ceva lui Stephen, m-ați primi înapoi, nu? întrebă ea încercând să înghită nodul care i se forma din nou în gât.

— Desigur, dar pierderea soțului tău nu este un subiect potrivit pentru ziua nunții tale, spuse Maria scandalizată.

Remarca îi atrase atenția lui Rosalind că făcuse bine să nu le

spună părinților ei despre boala lui Stephen. Va fi destul timp pentru asta mai târziu, când va trebui să se întoarcă acasă. Jessica nu mai scosese o vorbă despre asta deși îi contempla uneori pe ea și pe Stephen cu ochi îndurerați.

Dar destul cu asta! Rosalind se ridică în picioare și își luă buchetul, alcătuit din flori de toamnă în culori aurii, portocalii și opaline.

— A venit momentul, mamă! spuse ea.

În timp ce cobora scările alături de mama ei, își aminti că și Stephen spusese aceeași frază, pe un ton grav:

— A venit momentul, Rosalind.

Timpul era dușmanul ei.

Ziua cincizeci și cinci

În ciuda comentariilor liniștitoare ale bătrânului vicar, Stephen se învârtea neliniștit prin poienița însoțită unde urma să aibă loc ceremonia. Era un decor excelent pentru organizarea unei nunți, cu copacii îmbrăcați în splendoarea lor regală de toamnă. Toți membrii trupei, cu excepția celor care făceau parte din alaiul miresei, erau de față și, asemenea lui Rosalind, și celelalte femei se serviseră din cufărul de costume, pentru a arăta cât se poate de bine cu această ocazie.

De asemenea, participau la ceremonie și câțiva cetățeni din Bury St James care, cu trecerea anilor, deveniseră prieteni de familie, inclusiv un moșier căruia îi plăcea teatrul și căruia îi aparținea poienița. În timp ce muzicanții companiei cântau Händel, oaspeții se țineau aproape de mesele umplute până la refuz din marginea luminișului, aruncând spre ele priviri pofcioase. Stephen oferea un dejun de nuntă în aer liber, iar hangiul din localitate adusese o varietate impresionantă de carne

rece și feluri gătite, în timp ce o pulpă de vită se frigea molcom la proțap. Bătrâna Nan stătea de pază la mâncare, interpretând magistral rolul unei vrăjitoare din piesele lui Shakespeare, de fiecare dată când cineva încerca să se servească înain-te de momentul potrivit.

Stephen se plimba de colo-colo, rugându-se fierbinte să nu fie cuprins de vreuna dintre violentele lui crize, întrucât își dorea ca această zi să fie perfectă.

— O să sapi tranșee în iarbă dacă te mai agiți mult, Stephen, îi spuse împăciuitor Jeremiah Jones, care era cavalerul de onoare. Nu-ți face griji, Rose va fi aici, chicoti el, dându-și seama că făcuse o rimă. Jane Landers și Mary Kent se vor descurca de minune cu rolurile lor, dar o să-i ducem lipsa lui Rosalind ca regizor, fără îndoială. Următoarele câteva săptămâni de spectacole vor fi un haos total.

Dar va veni Rose oare? Poate că se răzgândise în ultimul moment. Stephen tot nu putea înțelege de ce voia ea să-l ia de bărbat, dată fiind situația lui. În mod evident, nu pentru acea securitate financiară pe care i-o promisese el, întrucât membrii familiei Fitzgerald nu dădeau mare importanță banilor. Probabil că îl acceptase din milă.

O, Doamne, dacă era adevărat, să-i fie milă în continuare, se gândi el, continuând să măsoare locul cu pași mari.

Dintr-odată, muzica se opri. Se întoarse și văzu că alaiul miresei sosise în celălalt capăt al poieniței. Rosalind era atât de frumoasă, încât aproape că simțea o durere fizică uitându-se la ea. Rochia Ofeliei fusese croită cu o eleganță desăvârșită, mătasea de culoarea fildeșului căzând în falduri maiestuoase. Simplitatea i se potrivea de minune lui Rosalind, așa cum i se

potriveau și florile de bronz din păr și șireturile care legau rochia la spate, învăluind seducător silueta ei splendidă. Era mult mai atrăgătoare decât orice actriță pe care o văzuse pe scenă în rolul Ofeliei. Iubita lui Hamlet era o ființă fragilă, pe când Rosalind radia putere și căldură feminină.

Stephen își ocupă locul lângă altar, cu Jeremiah lângă el. Muzicanții începură să cânte marșul nupțial și, de vreme ce nu exista nici un culoar, mireasa păși grațios pe iarbă, însoțită de tatăl ei și Brian într-o parte și de Maria și Jessica în cealaltă parte. Întreaga familie Fitzgerald i-o oferea lui Stephen.

Stephen se crispă. Nu avea nici un drept să o ia de lângă familia pe care ea o iubea, dar totuși nu reușea să regrete că era atât de egoist.

— Bagă de seamă că trebuie să ai grijă de ea, băiete, sau o să-ți blestemi zilele, spuse Thomas teatral, cu gravitate, când întreaga familie Fitzgerald ajunse la Stephen, și vocea lui se auzi în toată poiana.

— O să mă străduiesc, domnule, spuse Stephen, luând mâna lui Rosalind într-a lui, zâmbind.

Era cea mai neobișnuită nuntă la care participase vreodată, dar și cea mai frumoasă.

Rosalind îi strânse mâna la rândul ei, cu ochii întunecați, strălucitori.

El trebui să se controleze să nu o sărute pe loc. Se întoarseră amândoi spre vicar, în timp ce familia ei se retrase pentru a se alătura celorlalți invitați.

Vicarul începu ceremonia de nuntă cu o voce profundă, cu nimic mai prejos decât cea a lui Thomas Fitzgerald. Stephen ascultă cuvintele cunoscute, dintr-o cu totul altă perspectivă,

întrucât prima lui căsnicie nu fusese una aleasă de el de bunăvoie.

Lumea se agită puțin la auzul numelui Kenyon pe care îl rosti vicarul, dar nu se produse nici o altă reacție. Lui Stephen îi fu greu să treacă de momentul în care vicarul rosti prima întrebare, despre „până când moartea vă va despărți”.

Rosalind își ridică fără să vrea privirea spre Stephen și el observă că era cuprinsă de aceleași emoții dulci-amărui pe care le avea și el.

— Da, spuse el cu fermitate, strângând-o și mai tare de mână, iar ea îi răspunse cu un zâmbet timid.

— Da, răspunse ea cu o voce limpede, bine antrenată de anii de actorie, în care nu se ghicea nici o urmă de îndoială.

Jeremiah scoase la iveală verigheta, cu o scamatorie care demonstra că știe cum să profite de momentul lui de glorie, apoi Stephen o strecură pe degetul lui Rosalind, spunând pe un ton grav:

— Cu acest inel, te iau în căsătorie, dăruindu-ți trupul meu și toate bunurile mele lumești.

Ea zâmbi, închizându-și mâna peste inel, fără a se uita la el. Stephen se întrebă când va observa că acesta era incrustat cu diamante mici, desăvârșite, pentru că până la urmă dorise să-i dăruiască atât pisioul din pod, cât și bijuteria. Voia să-i ofere tot ce-i stătea în putere în schimbul miraculosului dar pe care îl constituia ea însăși.

— Vă declar soț și soție.

Ceremonia luă sfârșit, iar Stephen putu să o sărute pe strălucitoarea lui mireasă. Buzele li se atinseră ușor, dar el o trase în brațele lui, simțind cum îi bate inima lângă a lui.

Rosalind. Soția lui, trandafirul lui perfect.

Apoi fură înconjurați de oameni care doreau să-i felicite. Bărbații îl băteau pe Stephen pe spate și dădeau mâna cu el, în timp ce toată lumea îmbrățișa mireasa. Cadrul familiar provocă o furtună veselă de felicitări la adresa mirilor.

— Să mergem așadar la dejunul de nuntă, spuse Stephen după ce se stinse entuziasmul, luându-și noua soție de mijloc.

— O clipă, spuse Thomas, încruntându-se. Vicarul a spus că te numești Kenyon?

— Stephen mi-a spus despre asta în această dimineață, rosti Rosalind, privindu-și soțul cu afecțiune. I-am înțeles greșit numele când și l-a spus pentru prima oară și el a fost atât de gentleman încât să nu mă corecteze.

Câțiva chicotiră, dar Thomas se încruntă și mai mult.

— Mie, unul, nu mi se pare deloc corect, spuse el. Kenyon și Ashe. Ashburton. Nu se numește ducele de Ashburton Stephen Kenyon? continuă el făcând ochii mari de uimire.

Stephen se pregăti pentru furtună. Nu-și dorise să le dea vestea în acest fel, dar Maria îl întrerupsese tocmai când încercase să-i spună asta lui Rosalind mai devreme.

— Ba da. Iar ducesa de Ashburton se numește Rosalind Fitzgerald Kenyon, spuse el, privindu-și soția și strângând-o și mai tare de mijloc.

capitolul 18

Se așternu o liniște mormântală. Rosalind se holbă la noul ei soț. Desigur, glumea. Dar nu văzu nici un semn de glumă în ochii lui, ci doar resemnare prudentă.

Stephen era oare Ashburton, unul dintre cei mai bogați nobili

din țară?

— Dacă nu e vreo glumă, nu e de mirare că tata te-a tot pus să joci roluri de duce, spuse ea cu voce slabă.

— Nu este nici o glumă, Rosalind, spuse Stephen cu o grimasă.

— Să te ia naiba, Ashburton, îți bați joc de noi? izbucni Thomas Fitzgerald. Ai făcut rost de un certificat de căsătorie fals doar așa, ca să zici că te însori?

— Desigur că nu, spuse Stephen pe un ton calm. Căsătoria este complet legală și tot ceea ce am spus despre mine este adevărat, cu excepția numelui meu de familie.

— Ține-ți temperamentul de irlandez în frâu, dragă, interveni Maria, punând o mână pe umărul lui Thomas tocmai când se pregătea să-i dea replica lui Stephen.

— A mințit și nu are nici o scuză pentru asta, bombăni soțul ei.

— A, nu? spuse Maria, aruncându-i lui Stephen o privire tăioasă. Dragul meu, eu și cu tine putem juca orice rol dorim pe scenă și apoi rolurile rămân acolo, dar este mult mai greu pentru un bărbat să-și părăsească rolul de duce în viața reală.

— Exact, nu mi s-a dat niciodată șansa să fiu altceva decât un nobil, spuse Stephen, aruncând o privire ironică în jur, către nuntași. Iar având în vedere că toată lumea se dă deja câțiva pași înapoi de parcă aș fi căpătat lepră dintr-odată, poate că veți înțelege de ce mi-a plăcut să fiu anonimul domn Ashe.

— Ei bine, eu, una, cred că este de-a dreptul minunat, spuse Jessica, făcând un pas în față. De-abia aștept să le spun oamenilor că tocmai am luat prânzul cu ducele de Ashburton, cumnatul meu, sau poate să le răspund celor care îmi admiră

șalul că este un dar de la iubita mea soră, ducesa de Ashburton. O să mă laud fără rușine că-ți sunt rudă, spuse ea îmbrățișându-l energic pe Stephen. Și te plac foarte mult chiar dacă ești nobil fără vreo șansă de recuperare.

— Chiar a încercat să-mi spună asta, tată, dar mama l-a alungat înainte de-a reuși să o facă, spuse Rosalind, binecuvântându-și sora în gând, că spărsese gheața.

Totuși, deși fără să-și dea seama, încerca să-i facă pe ceilalți să depășească momentul destul de jenant, în interior se lupta cu ea însăși, încercând să-și controleze uimirea. Privi spre soțul ei, nereușind să înțeleagă ce însemna, de fapt, noul ei statut. Ea, ducesă? Rosalind Fitzgerald Jordan, copil găsit, actriță și văduvă?

Ochii i se opriră asupra verighetei, care strălucea de diamante care costau o avere și gura i se crispă. Chiar și verigheta era o dovadă că veneau din lumi diferite.

Dar avea să se gândească mai târziu la aceste lucruri; acum, Stephen avea nevoie ca ea să accepte faptul că era același om ca înainte.

— O să vreau o zgardă bătută cu diamante pentru pisoiiul meu, dragă! spuse ea încet.

— Dacă asta îți dorești, Portia o să aibă o asemenea zgardă, spuse el, relaxându-se puțin.

Thomas părea încă nemulțumit, dar Rosalind bănuia că era mânios mai mult pentru că fusese păcălit și doar în mică parte din cauza sentimentelor contradictorii față de cei doi bărbați care îi luau fetele de lângă el. Dar urma să-i treacă repede furia, așa se întâmpla de fiecare dată.

— Bunii mei domni și doamne, v-aș putea sugera cu respect

că ar fi potrivit să începem dejunul de nuntă? zise Brian, pe tonul cel mai jucăuș cu putință, înainte ca Thomas să mai poată deschide din nou gura. Cred că până și ducii și ducesele trebuie să mănânce, continuă el, aruncându-le o otheadă complice mirilor.

Replica lui provocă un râs general și oamenii începură să se îndrepte spre mese. Stephen își ținea în continuare brațul pe talia lui Rosalind în timp ce traversau poiana. Ea se simțea bine așa. Și totuși, nu putea să nu se întrebe ce însemna, de fapt, vestea pe care tocmai o primise.

Petrecerea de nuntă se dovedi un mare succes, deși Rosalind avea nervii puțin cam întinși pentru a se putea bucura deplin de ea. Râse și vorbi, convenind fără cuvinte cu Maria să-i țină pe Stephen și pe Thomas departe unul de altul.

Mâncarea și băutura din belșug îi făcură pe membrii trupei să uite de sentimentul deloc îmbucurător care îi anima la gândul că puseseră un duce să care decoruri. Stephen era cât se poate de fermecător și popular, așa că în momentul în care cuplul de tineri căsătoriți se pregăti de plecare, aproape toată lumea considera chestiunea drept o glumă bună.

Rosalind îi îmbrățișă pe toți cel puțin o dată, iar pe membrii familiei de și mai multe ori, apoi se sprijini de mâna lui Stephen pentru a se urca în eleganta trăsură pe care o închiriasă – sau cel puțin așa credea ea, că o închiriasă. Se putea foarte bine să o fi cumpărat cu banii de buzunar. Apoi, ținând în mână cutia în care se afla Portia, se urcă și el în trăsură și închise portiera în urma sa, așezându-se pe locul din fața lui Rosalind, cu fața la sensul de mers.

Ea făcu semne cu mâna, zâmbind, în timp ce trăsură se punea în mișcare, și continuă până când nu își mai putu zări familia. Apoi, pe măsură ce caii pursânge măriră viteza, se lăsă pe spate pe scaunul de catifea și își privi pe îndelete noul soț. În mod ciudat, acum, odată trecut șocul inițial, nu era deloc surprinsă să afle că el era duce. Fusese oricum evident că era un gentilom și avusese întotdeauna acel aer de autoritate de neconfundat. Reușise să-l facă să tacă pe Crain, sârmanul administrator al săracilor, cu o singură privire. Avea tendința de a trece cu vederea acea latură a lui Stephen, întrucât părea un om atât de simplu când vorbea cu ea și cu prietenii ei!

Și totuși, era unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia. Dacă ar fi avut ceva de spus, prințul regent l-ar fi ascultat. Închise ochii și își frecă tâmplele.

— Te doare capul? o întrebă Stephen îngrijorat.

— Cam așa ceva. Jessica mi-a prins părul prea strâns în coc, spuse ea, desprinzându-și acele de păr și crizantemele. Răsufală ușurată când părul îi căzu liber pe umeri. Desigur, mă simt ca și cum aș face parte din povestea regelui Cophetua și a fecioarei cerșetoare.

— Dar eu nu sunt rege, și nici tu fecioară cerșetoare, spuse Stephen cu chipul întunecat.

— Pe aproape, spuse ea, începând să-și pieptene părul cu degetele pentru a-l descurca. Este destul de scandalos ca un gentilom să se căsătorească cu o actriță cu origini incerte, iar ideea că un duce ar putea face asta este de-a dreptul revoltătoare. Eu voi fi considerată de toată lumea o femeie care umblă după averea ta, iar tu, un nesăbuit.

— Dar nu este nimic revoltător legat de căsătoria noastră,

spuse el pe un ton mușcător. Tu ai crescut în casa unui gentilom, fie el și unul care a decis să devină actor. Vorbești ca o doamnă și ai comportamentul și rafinamentul unei doamne și nimeni care te cunoaște nu ar putea spune altceva. Orice bărbat care te întâlnește mă va invidia, în nici un caz nu mă va considera un nesăbuit.

Nu era oare naiv? Sau poate că era atât de obișnuit să i se arate respect, încât nu putea să își dea seama că ea nu va fi tratată la fel atunci când nu va fi lângă el? Se gândi cu ceva umor negru că era numai bine că nu va dura mult căsnicia lor, de vreme ce ea nu ar fi fost acceptată niciodată în lumea lui.

Oricum, asta nu conta, întrucât de îndată ce el ar dispărea, Rosalind se va întoarce la ai ei. Între timp...

— Ce dorești de la mine, Stephen? Care sunt îndatoririle sociale ale unei ducese?

— Vreau să fii soția mea, Rosalind, spuse el, părând surprins, prietena mea, tovarășa mea, iubita mea. Îndatoririle tale sociale vor fi mai multe sau mai puține, în funcție de ceea ce dorești. Dacă vrei să fii prezentată la curte, pot să aranjez asta. Dacă preferi să nu pui niciodată piciorul în vreun salon la modă, și asta se poate aranja. Alegerea îți aparține.

Părea ușor, dar ea nu credea că va fi așa.

— Datorită rangului tău, ești o persoană publică și ai responsabilități. Trebuie să fie destui oameni care o să-ți ceară socoteală.

— De ce crezi că am fugit? spuse el cu o amărăciune evidentă.

— Este atât de groaznic să fii duce?

— De fapt, în cei doi ani de când am moștenit titlul, mi-am

dat seama că este mult mai plăcut să fii duce decât să fii moștenitor, spuse el, alungând valul de emoții care-l cuprinsese. Acum pot face aproape tot ceea ce doresc, chiar și să devin om de rând, cel puțin pentru o vreme.

— Te-ai simțit bine în pielea domnului Ashe?

— Niciodată nu m-am simțit mai în largul meu ca în luna din urmă, spuse el încet, după ce ezită câteva clipe. Nimeni nu avea idei preconcepute despre cum ar trebui să fiu, ce ar trebui să fac sau să spun. M-am simțit ca un șoim care și-a ros legăturile.

— Ai spus că să fii moștenitor a fost mai rău decât să fii duce. De ce? întrebă ea, simțind că era un subiect despre care ar trebui să afle mai multe.

— Am fost marchiz de Benfield din clipa în care m-am născut, spuse el crispat. Toată viața mea a însemnat o pregătire pentru rangul înalt care avea să-mi revină într-o zi. Un băiat care urmează să fie duce nu plânge pentru nimic, nici de emoție și, în mod cert, nu când e bătut. Și e bătut des. Nu se dedă unor activități nedemne de el, cum ar fi să se joace cu copiii de rând. Trebuie să fie cel mai bun la învățătură și la sport. Nu se plânge când băieții mai mari îl chinuie la școală ori pentru vreun alt motiv, de altminteri. Nu uită niciodată care îi sunt îndatoririle și nu își cere scuze față de cei care îi sunt inferiori, adică aproape toată lumea. Își onorează suveranul, chiar dacă acesta nu este decât un parvenit de Hanovra, cu gusturi vulgare. Își alege tovarășii din rândul celor care sunt vrednici să fie luați în seamă. Se căsătorește... și aici Stephen se opri brusc.

— Sună groaznic, spuse ea, oripilată.

Fără să-și dea seama, el își duse mâna la abdomen, dând semne clare că începuse să-l doară stomacul.

— Probabil că ți-ai dat seama că nu toate învățăturile astea au prins la mine. Faptul că nu am acordat prea mare importanță rangului meu îl scotea din sărite pe tata. Socotea că sunt o mămăligă lipsită de demnitate, spuse el, zâmbind ironic. După standardele lui eram și sunt așa.

Dar multe dintre învățăturile astea *prinseseră*. Nu era de mirare că Stephen se pricepea atât de bine să-și ascundă durerea. Dacă nu ar fi fost simțul lui înnăscut de dreptate și decentă, ar fi devenit același monstru care părea să fi fost tatăl lui.

— Și codul ducal prevedea și ceva legat de dragoste? întrebă ea încet.

— Dragostea... dragostea nu făcea parte din materiile de studiu. Pofța trupească era chiar acceptabilă, ambii mei părinți au avut aventuri bine-cunoscute, dar dragostea era o limbă străină, spuse el privind pe fereastră. Cred că, asemenea limbilor străine, trebuie să înveți să iubești când ești tânăr, continuă el, în timp ce un mușchi al obrazului îi zvâcnea vizibil. Altfel, nu vei reuși niciodată să înveți asta.

Așadar, chiar dacă își iubise soția, se poate să nu fi reușit niciodată să-i spună asta, se gândi Rosalind, plină de compasiune. Spera că fosta ducesă se pricepea să audă ceea ce nu i se spunea în mod explicit.

— Mă faci să mă simt foarte bine că sunt un om de rând. Și totuși, ai devenit un om destul de normal, în ciuda tuturor opreliștilor.

— Așadar, nu regreti că te-ai căsătorit cu mine?

Deși spusese aceste cuvinte pe un ton nepăsător, se vedea în ochii lui că dorea un răspuns sincer. Doamne, acum când aveau atât de puțin timp la dispoziție, se găseau să vorbească despre

poziția socială?

— Sigur că nu, ba chiar mă felicit pentru minunatele mele instincte. Și eu care credeam că ești doar un bărbat încântător, atât de atrăgător că te împinge în păcat. Ca să aflu acum că, fără să vreau, am dat lovitura măritându-mă cu tine, spuse ea tachinându-l. Singurul lucru pe care îl regret momentan este că ești prea departe de mine.

— Dar asta se poate remedia foarte ușor, spuse el, ridicându-se de la locul lui, pășind peste cutia Portiei și așezându-se lângă Rosalind.

În spațiul limitat din trăsură, asta însemna că se atingeau de la umeri până la coapse.

— Încotro mergem și când vom ajunge? întrebă ea, luându-i mâna și împletindu-și degetele cu ale lui. A fost așa un haos, încât am și uitat să întreb.

— Am o căsuță la mare, aproape de Chester. Este drăguță și intimă, avem doar doi servitori, un cuplu căsătorit. Ar trebui să ajungem aproape de amurg.

— Câte case ai? întrebă ea curioasă.

— Șase, răspuse el după ce se gândi preț de câteva clipe. Ți amintești că te-am întrebat dacă ți-ar plăcea să locuiești într-o mănăstire? Reședința familiei, Ashburton Abbey, are o grădină interioară. Este minunată.

Așadar, de la a nu avea un acoperiș deasupra capului ajunsese să dețină șase case. Scutură din cap, amuzată, apoi se trezi căscând.

— Îmi cer scuze, nu am dormit prea mult azi-noapte.

— Folosește-mă pe post de pernă, spuse el, înconjurând-o cu brațul drept.

Ea se cuibări, rezemându-și capul de umărul lui. Se potriveau atât de bine împreună! La naiba cu diferența de rang dintre ei! Era așa cum trebuia să fie. Asta își dorea de la soțul ei, senzația aceasta de pace și de anticipare.

Căzu într-un somn fără vise, cu buzele arcuite într-un zâmbet.

În timp ce alunecau de-a lungul dealurilor molcome din Cheshire, Stephen savură senzația dată de silueta moale, rezemată încrezător de el, a noii lui soții. Se simțea... mulțumit, poate chiar mai mult decât se simțise vreodată în viață. În săptămânile din urmă, învățase să trăiască clipa, iar aceasta nici că putea fi mai frumoasă.

Dintr-odată, o undă de durere îi arse esofagul și burta. Se crispă, încercând să-și controleze dorința de a se ghemui instinctiv. Nu acum și nu astăzi.

Își strânse brațul mai tare în jurul lui Rosalind și ea protestă ușor. Se forță să nu se miște ca să nu o trezească, deși se întreba cum de nu putea simți durerea care ardea la câțiva centimetri de obrazul ei moale și frumos arcuit sau sudoarea rece a mâinii lui drepte odihnindu-se pe talia ei.

Dar ea se mișcă puțin și continuă să doarmă, calmându-l cu prezența ei. Își folosi cu grijă mâna stângă pentru a căuta o pastilă de opiu în buzunarul interior. Luase una chiar înainte de dejunul de nuntă și ar fi preferat să nu mai ia alta atât de repede. Ura să-și piardă timpul prețios care-i mai rămăsese fără să știe de el, deși se poate ca, spre sfârșit, lașitatea să o ia înaintea remușcărilor. Mulți oameni își doreau „o moarte decentă”, care includea doze mari de opiu care să-i apere de durere.

Dacă a lua o altă pastilă însemna ca Rosalind să nu afle de această criză, merita să o ia. Înghiți medicamentul cu greutate,

apoi închise ochii și așteptă. Încetul cu încetul, unda de durere se stinse, lăsând în urmă o stare de amorțeală. Bănuia că trebuia să se considere norocos că nu vomitase fără oprire sau că nu avusese alt simptom neplăcut din cele care însoțesc de obicei o asemenea criză.

Norocos. *Pe naiba!*

— A sosit vremea să te trezești, doamnă Caliban, spuse el, mângâind cu delicatețe brațul lui Rosalind. Aproape că am ajuns.

— Mmmmm, îngână ea, lenevind încă puțin, bucurându-se de ocazia pe care o avea să stea atât de aproape de Stephen.

Apoi, tocmai când trăsura se opri, simți ceva rece și umed atingându-i obrazul. Deschise ochii și văzu că Portia stătea nas în nas cu ea.

— Visez sau chiar am o pisică pe piept?

— I-am dat drumul din cutie, spuse Stephen, cu o sclipire jucăușă în ochi. După ce a obosit jucându-se cu coada, a hotărât că arăți destul de moale și confortabil, iar eu nu pot decât să fiu de acord cu ea.

— Chiar am ajuns deja? întrebă ea ridicându-se în capul oaselor și întinzându-și mușchii amorțiți.

— Da, spuse Stephen prinzând-o pe Portia și închizând-o din nou în cutia ei. Ai un mare talent la dormit, să știi. Nici nu te-ai mișcat, deși am schimbat de două ori caii.

— E foarte util să fii în stare să ațipești oriunde, când ești actor ambulant, spuse ea privind afară pe fereastră.

Un parc bine întreținut se înfățișa înaintea ochilor ei, coborând treptat către plaja strălucitoare, iar la orizont, soarele roșu ca sângele se stingea încet în mare în timp ce razele lui

topite transformau norii în mase de coral aprins și indigo-închis.

— Ce frumusețe! Cum se numește locul ăsta?

— Conacul Kirby. Te uiți la Marea Irlandei peste estuarul râului Dee, spuse el descuind portiera și ajutând-o să coboare. Casa este în spatele nostru.

Începuse deja să se întoarcă, atunci când ea îl prinse de mână.

— Casa mai poate aștepta, spuse ea.

Priviră în tăcere cum soarele alunecă în mare, iar cerul și norii cad în întuneric. Ziua trecuse atât de repede! Se gândi la sfârșitul din ce în ce mai aproape al lui Stephen și simți cum se crispează plină de regret.

Se întoarse cu fața spre casă. Asemenea unei coțofene, conacul Kirby, o construcție lungă cu grinzi încovoiate și ferestre cu ochiuri mici de geam în formă de romb, care străluceau, poleite de lumina roșie-aurie a ultimelor raze de soare, era decorat cu bârne negre de lemn care contrastau puternic cu albul tencuielii dintre ele, după moda locală. Și casa i se părea frumoasă. Studie fascinată modelul complicat al bârnelor în formă de spic.

— Este minunată, dar în mod cert nu așa îmi închipuiam eu o căsuță.

— Este cea mai mică reședință a mea, are doar cinci dormitoare.

Un bărbat și o femeie care așteptaseră ca ducele să le acorde atenție le ieșiră în întâmpinare.

— Bine ați venit la conacul Kirby, Înălțimea Voastră! spuseră, în timp ce bărbatul își pleca fruntea și femeia făcea o reverență. Sper că veți găsi lucrurile în ordine. Dacă aveam mai mult timp la dispoziție... spuse, și vocea i se pierdu într-o notă

de agitație.

— Atâta vreme cât camerele principale sunt curate și avem mâncare bună din Cheshire, ne vom simți minunat. Rosalind, ei sunt domnul și doamna Nyland, spuse, împingând-o pe Rosalind în fața lui. Permiteți-mi să v-o prezint pe ducesa de Ashburton.

Rosalind aproape că se crispă când doamna Nyland făcu o nouă reverență, iar soțul ei se înclină cu stângăcie în fața ei. Dumnezeule, dar Rosalind nu era ducesă, era doar o actriță care-și dădea părul după urechi asemenea unei școlărițe.

Dar se pare că era ducesă și trebuia să se comporte în consecință, de dragul lui Stephen și al ei însăși.

Găsi o soluție cât ai bate din palme: va juca rolul ducesei ca și cum ar fi un rol pe scenă. Își înclină capul și zâmbi grațios, dar fără prea multă familiaritate.

— Mă bucur că ați pregătit totul atât de repede, având în vedere că ați fost anunțați din scurt. Când duceți bagajele înăuntru, vă rog să aveți mare grijă de cutia cu pisoii mei. Portia călătorește fără probleme, dar cred că ar vrea să mănânce ceva.

Familia Nyland o luă pe Portia și celelalte bagaje și intră în casă. În timp ce birjarul duse trăsura în grajd, Rosalind și Stephen urcară treptele de la intrare braț la braț. El deschise ușa, aplecându-se apoi pe neașteptate și luând-o în brațe.

— Deși nu este Ashburton Abbey, este tot pragul unei case de-ale mele, explică el în timp ce ea se agăță de el, râzând.

— O să faci asta în toate cele șase case? întrebă ea, în timp ce el o purta înăuntru.

— Da, dacă dorești asta, dar nu cred că ți-ai dori să pui piciorul în pavilionul de vânătoare, cu toate lambriurile acelea

întunecate și capetele de animale împăiate.

Unde mai pui că nici nu va avea timp să ajungă în toate casele lui?

— Ai dreptate, sună groaznic de deprimant, spuse ea cu o voce mai slabă.

O purtă de-a lungul unui culoar slab luminat către o sală de dimensiuni impresionante, decorată cu mobilă din nuc sculptat și covoare divin de moi. Apoi o lăsă jos, lăsând-o să alunece de-a lungul corpului lui. Când ajunse din nou în picioare, lui Rosalind i se tăiase răsuflarea.

Se opri din răs și căpătă o expresie solemnă, de parcă ar fi vrut să-și imprime în memorie chipul ei în acel moment, apoi o sărută cu o tandrețe dureroasă. Gura ei se deschise sub buzele lui și ea simți cum întregul trup îi e străbătut de fiori. Cele patru zile de când nu mai făcuseră dragoste păreau o eternitate.

— După ce ne revenim de pe drum și mâncăm, pot să vin la tine în cameră? întrebă el cu o voce răgușită, ridicând capul, în timp ce ea devenise moale precum ceara.

— Stephen, dragul meu soț, nimic nu ilustrează mai limpede diferența de rang dintre noi. La noi nu se pune niciodată problema ca un cuplu să nu împartă camera și patul, spuse ea privindu-l uimită o clipă și izbucnind apoi în răs. Bănuiesc că asta îi ajută să se împace mai ușor după o ceartă. Vei fi întotdeauna bine-venit în patul meu, spuse ea dându-i la o parte părul de pe frunte și dorindu-și să poată rosti cuvinte de dragoste. De fapt, chiar mă voi simți ofensată dacă vei dormi în altă parte.

— Așadar, presupun că răspunsul e da, zise el, cu privirea arzătoare.

— Desigur, răspuse ea, atingându-i buzele cu limba. De fapt, a fost o zi lungă, poate ar trebui să sărim peste cină și să mergem în pat chiar acum.

— Nu, spuse el, îndepărtându-se puțin și luându-i mâna într-a lui. Prima oară, lucrurile s-au întâmplat prea repede. În seara asta, să savurăm plăcerea așteptării.

Dacă mai aștepta mult, avea să se transforme într-o panteră, dar el avea, desigur, dreptate. Nu avea nici un rost să se grăbească, aveau toate motivele să facă lucrurile în tihnă.

— Ai dreptate, deși nu pot spune că mă simt prea înțeleaptă în momentul de față, spuse ea, înălțându-și capul. Am o sugestie. Să mergem într-un tur al casei în timp ce ni se pregătește cina și apoi vom putea lua masa într-un mod intim, în camerele noastre.

— Este o idee minunată, spuse el sărutându-i vârful degetelor și luându-i apoi brațul. Acesta, draga mea ducesă, este holul principal, spuse el pe tonul pompos al unui valet îngâmfat. Cea mai veche parte a clădirii se pare că ar data de la începutul secolului al cincisprezecelea. Te rog să observi ornamentele splendide din ipsos.

— Sunt splendide, într-adevăr, Înălțimea Voastră, chicoti ea, gândindu-se ce actor comic bun ar fi putut fi, intrând în pielea unui vizitator. Dar îngerașii aceia nerușinați sunt oare potriviți pentru tavanul sălii?

— Nu sunt deloc nerușinați, doamnă, ci doar buni prieteni, spuse el, în timp ce o conducea prin camerele de la parter, indicând aspecte interesante și făcând tot felul de remarci care o făceau să izbucnească în râs.

Asemenea tuturor clădirilor cu bârne de lemn nu erau perfect

orizontale, în timp ce ferestrele plumbuite se înclinau ușor, astfel încât nu era nici măcar o singură linie dreaptă în toată casa. Îi plăcea la nebunie, așa cum îi plăcea și felul cum reușeau să se atingă aparent nevinovat, dar ațâțând astfel, de fiecare dată, focul mocnit.

— Cât de des vii aici? îl întreabă în timp ce urcau scările.

— Poate că o dată pe an. De obicei, stau aici câteva zile când vin cu afaceri în nord, spuse el cu un zâmbet trist. Știu, e păcat, nu-i așa?

— Nu ai niște veri săraci care să aibă nevoie de un cămin?

— Ba da, dar toți preferă să trăiască mai la sud, mai aproape de civilizație. Unul dintre verii mei stă pe moșia de la Norfolk, unde s-au dus să trăiască Ellie Warden și copilul ei, spuse el. Orice aș spune, vărul Quintus și soția lui presupun că este vorba de copilul meu, continuă el, ironic, ceea ce înseamnă că vor avea grijă de copil cât se poate de bine.

— Mă bucur pentru Ellie și copilul ei, deși asta îți pune ție reputația în joc, zise, luându-i brațul în timp ce o conducea de-a lungul holului de formă neregulată, luminat de lămpi. Deși visase la o casă ani de zile, nici una dintre cele imaginate nu era la fel de frumoasă ca aceasta.

Spera ca, la un moment dat, vreun văr Kenyon să o aprecieze la adevărata ei valoare.

— Camera stăpânului casei este la stânga, iar cea a stăpânei casei la dreapta, spuse el când ajunseră în capătul galeriei. Sunt legate printr-o garderobă și o ușă, continuă, deschizând ușa din dreapta.

Rosalind păși înăuntru și, pentru a doua oară, rămase cu gura căscată. În capătul din stânga, trona un pat ma-siv cu baldachin,

încadrat de patru stâlpi, în timp ce, în capătul din dreapta, era amenajată o zonă de relaxare, cu un fotoliu, scaune confortabile și alte piese de mobilier. Dar ce îi atrase privirea erau trandafirii. Fiecare masă și fiecare birou erau acoperite cu vase pline de flori frumos mirositoare, strălucind în roșu, roz și alb, în lumina focului care trosnea în cămin. Mireasma lor era îmbătătoare.

— Stephen, sunt mută de admirație, spuse ea atingând un boboc de trandafir de culoare stacojie. Cum Dumnezeu ai reușit să faci asta?

— Mă pricep destul de bine să pregătesc diverse lucruri, răspunse el sărutând locul sensibil dintre gât și umăr. Ideea e simplă: trandafiri pentru trandafirul meu perfect.

— Florile sunt nemaipomenite, dar se vor ofili atât de repede, spuse ea, înghițind cu greutate, sperând ca el să nu-și dea seama cât de imperfectă era.

— De aceea și sunt atât de frumoase, spuse el încet.

Privirile li se întâlniră preț de o clipă tensionată. Chiar și acum, în noaptea nunții lor, le era imposibil să scape de semnele că viața avea un sfârșit. Dar cât timp va mai trăi, își promise ea încrâncenată, vor smulge orice moment de bucurie posibil timpului necruțător.

Va urma